
**POLSKI ZWIĄZEK LEKKIEJ
ATLETYKI**

**PRZEPISY
ZAWODÓW
W
LEKKOATLETYCE**

Wydanie polskie na podstawie
**INTERNATIONAL ASSOCIATION OF
ATHLETICS FEDERATIONS**
Competition Rules 2016-2017

Warszawa 2016

Przetłumaczono z publikacji:
International Association of Athletics
Federations
„Competition Rules 2016-2017”

Tłumaczenie z języka angielskiego:

Ewa Gołębowska
Janusz Krynicki
Filip Moterski (red.)
Janusz Rozum
Jerzy Witwicki

Polski Związek Lekkiej Atletyki

Wydanie I
Warszawa 2016

ISBN 978-83-902509-7-7

9 788390 250977

SPIS TREŚCI

CZĘŚĆ I	
ZAWODY MIĘDZYNARODOWE	5
CZĘŚĆ V	
PRZEPISY ZAWODÓW LEKKOATLETYCZNYCH	7
Rozdział I	
OSOBY PEŁNIĄCE FUNKCJE NA ZAWODACH	8
Rozdział II	
PRZEPISY OGÓLNE ZAWODÓW	34
Rozdział III	
KONKURENCJE BIEGOWE	52
Rozdział IV	
KONKURENCJE TECHNICZNE	96
A. Skok wzwyż i skok o tyczce	105
B. Skok w dal i trójskok	121
C. Rzuty	127
Rozdział V	
ZAWODY WIELOBOJOWE	161
Rozdział VI	
ZAWODY HALOWE	165
Rozdział VII	
CHÓD SPORTOWY	179
Rozdział VIII	
BIEGI ULICZNE	186
Rozdział IX	
BIEGI PRZEŁAJOWE, GÓRSKIE I BIEGI PO SZLAKACH	192
Rozdział X	
REKORDY ŚWIATA	201
CZĘŚĆ VI	
PRZEPISY PZLA UDZIAŁU W ZAWODACH	215

KATEGORIE WIEKU, SPRZĘT I KONKURENCJE OBOWIĄZUJĄCE W POLSCE	218
CZĘŚĆ VII	
ZASADY POSTĘPOWANIA PRZY WYNIKACH REKORDOWYCH	223
ZAŁĄCZNIK - WYKAZ REKORDÓW POLSKI	226
ZAŁĄCZNIK KONKURENCJE WIELOBÓJOWE W POLSCE	230

CZĘŚĆ I

ZAWODY MIĘDZYNARODOWE

Artykuł 1

Zawody międzynarodowe

1. Następujące zawody są zawodami międzynarodowymi:
 - a) (i) Zawody włączone do serii zawodów światowych,
(ii) Program zawodów w lekkoatletyce na igrzyskach olimpijskich,
 - b) Program zawodów w lekkoatletyce w igrzyskach kontynentu, regionu lub grupy krajów, nie tylko z jednego kontynentu, w których IAAF nie ma wyłącznej kontroli,
 - c) Mistrzostwa regionu lub grupy krajów w lekkoatletyce, w których udział uczestników nie jest ograniczony do jednego kontynentu,
 - d) Mecze między zespołami z różnych kontynentów, reprezentującymi kraje członkowskie IAAF lub kontynenty,
 - e) Mityngi międzynarodowe dla zaproszonych uczestników i zawody zaliczane do cyklu IAAF oraz zatwierdzone przez Radę IAAF,
 - f) Mistrzostwa kontynentalne i inne zawody wewnątrz- kontynentalne organizowane przez stowarzyszenie kontynentalne,
 - g) Program zawodów w lekkoatletyce w igrzyskach kontynentu, regionu lub grupy krajów albo mistrzostwa regionu lub grupy krajów w lekkoatletyce, do udziału w których dopuszczani są zawodnicy z jednego kontynentu,
 - h) Mecze między zespołami reprezentującymi dwa lub więcej związki krajowe należące do tego

samego kontynentu, z wyjątkiem zawodów w kategorii juniorów lub juniorów młodszych,

- i) Zawody i mityngi międzynarodowe dla zaproszonych uczestników, inne niż te o których mowa w art.1.1 e), w których premie za start, nagrody pieniężne, i/lub wartość nagród rzeczowych przewyższają łączną wartość, dla całych zawodów lub dla jednej konkurencji, ustalone przez Radę IAAF,
- j) Analogiczne zawody, jak te o których mowa w art.1.1 e) organizowane przez stowarzyszenia kontynentalne.

CZĘŚĆ V

PRZEPISY ZAWODÓW LEKKOATLETYCZNYCH

Artykuł 100

Zawody międzynarodowe

Wszystkie zawody międzynarodowe określone w art. 1.1 należy przeprowadzać zgodnie z przepisami Międzynarodowego Stowarzyszenia Federacji Lekkoatletycznych (IAAF), o czym należy poinformować we wszystkich zawiadomieniach, ogłoszeniach, programach i innych wydawnictwach.

We wszystkich zawodach, z wyjątkiem mistrzostw świata oraz igrzysk olimpijskich, dopuszcza się rozgrywanie konkurencji według formuły innej niż określona w przepisach zawodów lekkoatletycznych IAAF, ale bez wprowadzania przepisów nadających zawodnikom więcej uprawnień niż wynika to z aktualnie obowiązujących przepisów. O wyborze formuły decydują osoby sprawujące nadzór nad danymi zawodami.

Uwaga: Zaleca się, aby członkowie IAAF stosowali te przepisy na organizowanych u siebie zawodach lekkoatletycznych.

ROZDZIAŁ I**OSOBY PEŁNIĄCE FUNKCJE NA ZAWODACH****Artykuł 110****Obsada międzynarodowa**

Na zawodach wymienionych w art.1.1 a), b), c) i f) osoby pełniące poniższe funkcje powinny być wyznaczone w obsadzie międzynarodowej:

- a) jeden lub więcej delegatów organizacyjnych,
- b) jeden lub więcej delegatów technicznych,
- c) delegat medyczny,
- d) delegat kontroli dopingowej,
- e) międzynarodowi obserwatorzy techniczni (ITO) / międzynarodowi sędziowie biegów przełajowych, ulicznych, górskich i biegów po szlakach,
- f) międzynarodowi sędziowie chodu sportowego,
- g) międzynarodowy mierniczy trasy,
- h) międzynarodowy starter,
- i) międzynarodowy sędzia fotofiniszu,
- j) komisja odwoławcza (Jury of Appeal).

Liczba osób wyznaczonych na każdą z funkcji, sposób wyznaczania, termin oraz przez kogo mają być wyznaczane powinny być określone w aktualnych przepisach rozgrywania zawodów IAAF (lub stowarzyszenia kontynentalnego).

Na zawody wymienione w art. 1.1 a) i e) IAAF może wyznaczyć komisarza do spraw reklamy. Na zawody wymienione w art. 1.1 c), f) oraz j) takie wyznaczenie powinno być dokonywane przez odpowiednie stowarzyszenie kontynentalne, na zawody wymienione w art. 1.1 b) - przez odpowiednie ciało, a na zawody wymienione w art. 1.1 d), h) oraz i) - przez odpowiednich członków IAAF.

Uwaga1: Osoby wyznaczone z obsady międzynarodowej powinny nosić wyróżniający je ubiór lub insygnia

Uwaga 2: Międzynarodowi sędziowie nominowani do pełnienia funkcji wymienionych w podpunktach od (e) do (i) powinni pochodzić z odpowiedniego panelu IAAF lub stowarzyszenia kontynentalnego zgodnie z przyjętą przez IAAF polityką wyznaczeń .

Koszty podróży, zakwaterowania i wyżywienia każdej osoby nominowanej przez IAAF lub stowarzyszenie kontynentalne na podstawie niniejszego artykułu lub art. 3.2, powinny być pokryte tej osobie przez organizatora zawodów zgodnie z właściwymi przepisami.

Artykuł 111

Delegaci organizacyjni

Delegaci organizacyjni powinni utrzymywać ścisły kontakt z komitetem organizacyjnym i regularnie składać sprawozdania Radzie IAAF (lub stowarzyszeniom kontynentalnym albo innym zarządzającym właściwym organom). W razie potrzeby zajmują się sprawami związanymi z obowiązkami i odpowiedzialnością finansową organizatora - członka IAAF i komitetu organizacyjnego. Współpracują również z delegatami technicznymi.

Artykuł 112

Delegaci techniczni

Delegaci techniczni w porozumieniu z komitetem organizacyjnym, którego członkowie powinni służyć im wszelką niezbędną pomocą, są odpowiedzialni za zapewnienie, aby wszystkie urządzenia techniczne były w pełni zgodne z przepisami technicznymi IAAF i podręcznikiem wyposażenia lekkoatletycznego IAAF („IAAF Track and Field Facilities Manual”).

Delegaci techniczni, o ile to niezbędne, powinni składać pisemne raporty dotyczące stanu przygotowań do zawodów oraz powinni współpracować z delegatami organizacyjnymi.

Ponadto delegaci techniczni powinni:

- a) przedłożyć odpowiedniemu zespołowi propozycje programu minutowego zawodów i minimów uprawniających do startu,
- b) opracować listę sprzętu dozwolonego do użycia oraz określić, czy zawodnicy mogą korzystać z własnego sprzętu czy ze sprzętu zapewnionego przez organizatora,
- c) zapewnić, aby przepisy techniczne zostały rozesłane do wszystkich uczestniczących w zawodach członków IAAF w odpowiednim czasie przed zawodami,
- d) odpowiadać za wszystkie inne przygotowania techniczne konieczne do przeprowadzenia zawodów lekkoatletycznych,
- e) sprawdzić zgłoszenia i mają prawo odrzucać je z przyczyn technicznych lub zgodnie z art. 146.1 (odrzucenie z innych przyczyn niż techniczne musi wynikać z odpowiednich decyzji Rady IAAF lub rady stowarzyszenia kontynentalnego albo innego właściwego organu zarządzającego),
- f) określić minima kwalifikacyjne dla konkurencji technicznych oraz zasady, według których powinny być rozgrywane eliminacje i rundy kwalifikacyjne w konkurencjach biegowych,
- g) ustalić składy rund kwalifikacyjnych oraz grup w wielobojach,
- h) prowadzić konferencję techniczną oraz odprawę obserwatorów technicznych na zawodach wymienionych w art. 1.1 a), b), c) i f).

Artykuł 113

Delegat medyczny

Delegat medyczny jest najwyższym autorytetem we wszystkich sprawach medycznych. Powinien zapewnić, aby odpowiednie wyposażenie do badań medycznych, zabiegów i nagłej pomocy było dostępne w miejscu rozgrywania zawodów oraz zapewnić opiekę medyczną w miejscu zakwaterowania zawodników.

Artykuł 114**Delegat kontroli dopingowej**

Delegat kontroli dopingowej powinien współpracować z komitetem organizacyjnym celem zapewnienia odpowiednich warunków do przeprowadzenia kontroli dopingowej. Jest odpowiedzialny za wszystkie sprawy dotyczące kontroli dopingowej.

Artykuł 115**Międzynarodowi obserwatorzy techniczni (ITO), międzynarodowi sędziowie biegów przełajowych, ulicznych, górskich i biegów po szlakach (ICRO)**

1. Delegat techniczny powinien wyznaczyć głównego międzynarodowego obserwatora technicznego spośród wyznaczonych, jeśli nie uczyniono tego wcześniej. Tam gdzie jest to możliwe, główny międzynarodowy obserwator techniczny w porozumieniu z delegatem technicznym powinien przydzielić do każdej konkurencji programu co najmniej po jednym międzynarodowym obserwatorem technicznym. Przydzielony międzynarodowy obserwator techniczny do danej konkurencji przejmuje obowiązki arbitra konkurencji do której został wyznaczony.
2. W biegach przełajowych, ulicznych, górskich i biegach po szlakach, wyznaczeni do danych zawodów sędziowie międzynarodowi powinni zapewnić wszelką niezbędną pomoc organizatorom zawodów. Muszą oni być obecni przez cały czas trwania konkurencji, do której zostali przydzieleni. Powinni zapewnić, żeby prowadzenie zawodów przebiegało w pełnej zgodności z przepisami technicznymi IAAF, regulaminem zawodów i odpowiednimi decyzjami delegatów technicznych.

Artykuł 116**Sędziowie międzynarodowi chodu sportowego (IRWJ)**

Sędziowie chodu sportowego nominowani do pełnienia funkcji na zawodach międzynarodowych wymienionych w art. 1.1 a) muszą być członkami Panelu Sędziów Międzynarodowych Chodu Sportowego.

Uwaga: Sędziowie chodu sportowego nominowani do pełnienia funkcji na zawodach wymienionych w art. 1.1 b), c), e), f), g) oraz j) powinni być członkami Panelu Sędziów Międzynarodowych Chodu Sportowego lub jednego z paneli sędziów kontynentalnych chodu sportowego.

Artykuł 117**Międzynarodowy mierniczy trasy**

Na zawodach wymienionych w art. 1.1, wszędzie tam gdzie konkurencja jest rozgrywana całkowicie lub częściowo poza stadionem, należy wyznaczyć międzynarodowego mierniczego trasy.

Wyznaczony mierniczy trasy powinien być członkiem Panelu IAAF/AIMS Międzynarodowych Miernicznych Trasy (klasy „A” lub „B”).

Trasa powinna być zmierzona w odpowiednim czasie przed zawodami.

Mierniczy powinien sprawdzić trasę i wydać dla niej certyfikat, po stwierdzeniu, że spełnia ona przepisy IAAF dotyczące rozgrywania zawodów na trasie (patrz artykuły 240.2 i 240.3 i odpowiednie do nich uwagi).

Mierniczy powinien współpracować z komitetem organizacyjnym zawodów w przygotowaniu trasy zawodów oraz być obecny w czasie rozgrywania imprezy zaświadczając, że trasa, którą pokonywali zawodnicy jest tą, którą on zmierzył i zatwierdził. Powinien dostarczyć delegatowi technicznemu odpowiedni certyfikat.

Artykuł 118**Starter międzynarodowy i międzynarodowy sędzia
fotofiniszu**

Na zawody wymienione w art. 1.1 a), b), c) i f) rozgrywane na stadionie, IAAF lub odpowiednie stowarzyszenie kontynentalne albo inny zarządzający organ, powinny wyznaczyć startera międzynarodowego oraz międzynarodowego sędziego fotofiniszu. Starter międzynarodowy przeprowadza start tych biegów (a także wykonuje inne czynności), które przydzielili mu delegat techniczny. Międzynarodowy sędzia fotofiniszu powinien pełnić funkcje sędziego głównego fotofiniszu i nadzorować wszystkie funkcje pełnione przy fotofiniszu.

Artykuł 119**Komisja odwoławcza (Jury of Appeal)**

Na wszystkich zawodach wymienionych w art. 1.1 a), b), c) i f) należy powołać komisję odwoławczą, która zwykle składa się z 3, 5 lub 7 osób. Jednego z członków komisji należy wybrać przewodniczącym, a innego – sekretarzem. Jeśli uzna się to za stosowne, sekretarz może być osobą niewchodzącą w skład komisji.

W przypadkach gdy odwołanie odnosi się do art. 230, co najmniej jeden z członków komisji odwoławczej powinien być aktualnym członkiem Panelu Międzynarodowego (lub kontynentalnego) Sędziów Chodu Sportowego.

Członkowie komisji odwoławczej nie mogą brać udziału w rozpatrywaniu przez komisję protestu mającego bezpośredni lub pośredni wpływ na zawodnika stowarzyszonego w federacji tego samego kraju co członek komisji.

Przewodniczący komisji odwoławczej powinien zobowiązać każdego członka komisji, do którego odnosi się powyższy przepis, do wycofania się z obrad, o ile jeszcze członek komisji sam tego nie uczynił.

IAAF lub inna organizacja odpowiedzialna za zawody powinna wyznaczyć jednego lub więcej alternatywnych członków komisji odwoławczej celem zastąpienia tych członków komisji, którzy nie mogą brać udziału w rozpatrywaniu protestu.

Podobnie komisja powinna być powoływana na wszystkich innych zawodach, na których organizatorzy uznają to za pożądane lub konieczne do zapewnienia właściwego przeprowadzenia zawodów.

Głównym zadaniem komisji jest rozpatrywanie protestów zgodnie z art. 146 oraz innych spraw wynikłych w czasie trwania zawodów, które zostaną skierowane do jej decyzji.

Artykuł 120

Osoby przeprowadzające zawody

Organizatorzy zawodów powinni wyznaczyć wszystkie osoby pełniące funkcje na zawodach według przepisów obowiązujących w kraju, w którym zawody się odbywają, a w przypadku zawodów wymienionych w art. 1.1 a), b), c) i f), według przepisów i zasad odpowiednich władz międzynarodowych. Poniższa lista obejmuje obsadę uważaną za niezbędną na największych zawodach międzynarodowych. Jednakże organizatorzy mogą ją zmieniać stosownie do miejscowych warunków.

KIEROWNICTWO ZAWODÓW

1 kierownik zawodów

1 sędzia główny zawodów i odpowiednia liczba jego zastępców

1 kierownik techniczny

1 kierownik ds. oprawy zawodów

OSOBY PRZEPROWADZĄCE KONKURENCJE NA ZAWODACH

- 1 arbiter (lub więcej) sali odpraw (tzw. „bramki”)
- 1 arbiter (lub więcej) konkurencji biegowych
- 1 arbiter (lub więcej) konkurencji technicznych
- 1 arbiter (lub więcej) konkurencji wielobojowych
- 1 arbiter (lub więcej) konkurencji rozgrywanych poza stadionem
- 1 arbiter (lub więcej) aparatury video
- 1 sędzia główny i odpowiednia liczba sędziów konkurencji biegowych
- 1 sędzia główny i odpowiednia liczba sędziów dla każdej konkurencji technicznej
- 1 sędzia główny, odpowiednia liczba asystentów i pięciu sędziów dla każdej konkurencji chodu sportowego rozgrywanej na stadionie
- 1 sędzia główny, odpowiednia liczba asystentów i ośmiu sędziów dla każdej konkurencji chodu sportowego rozgrywanej poza stadionem
- Inni sędziowie konkurencji chodu sportowego, w razie potrzeby, włącznie z notującymi wyniki, obsługującymi tablicę z informacją o czerwonych kartkach itd.
- 1 kierownik sędziów torowych i odpowiednia liczba sędziów torowych
- 1 kierownik sędziów mierzących czas i odpowiednia liczba sędziów mierzących czas
- 1 sędzia główny fotofinisz i odpowiednia liczba sędziów pomocniczych
- 1 sędzia główny transponderowego pomiaru czasu i odpowiednia liczba sędziów pomocniczych
- 1 koordynator startu i odpowiednia liczba starterów i starterów odwołujących
- 1 asystent startera (lub więcej)
- 1 kierownik i odpowiednia liczba sędziów liczących okrążenia
- 1 sekretarz zawodów i odpowiednia liczba asystentów
- 1 kierownik Centrum Informacji Technicznej i odpowiednia liczba sędziów pomocniczych

1 kierownik inspektorów i odpowiednia liczba inspektorów
1 (lub więcej) sędzieja obsługujący wiatromierz
1 sędzieja główny aparatury pomiarowej w konkurencjach technicznych i odpowiednia liczba sędziów pomocniczych
1 sędzieja główny i odpowiednia liczba sędziów weryfikujących na sali odpraw (na tzw. „bramce”)

INNE OSOBY *

1 spiker (lub więcej)
1 statystyk (lub więcej)
1 komisarz od spraw reklamy
1 urzędowy mierniczy
1 lekarz (lub więcej)

Osoby obsługujące: zawodników, pełniących funkcje i przedstawicieli prasy.

Arbitrzy i sędziowie główni powinni nosić odpowiedni ubiór lub insygnia (oznaki).

Jeśli jest to konieczne, osobom pełniącym powyższe funkcje można przydzielić osoby wspomagające.

Należy jednak dążyć do tego, aby na płycie stadionu przebywało równocześnie jak najmniej osób.

Jeżeli na zawodach są rozgrywane konkurencje kobiece, wyznacza się wówczas, jeśli to możliwe, lekarza - kobietę.

Artykuł 121

Kierownik zawodów *

Kierownik zawodów we współpracy z delegatem technicznym powinien zaplanować techniczną stronę organizacji zawodów, zapewnić prawidłową realizację przyjętego planu oraz, w razie potrzeby, rozwiązywać

* Do grupy tej zalicza się też osoby pełniące na zawodach krajowych m.in. następujące funkcje: notujących wyniki, sędziów wyprowadzających zawodników, sędziów zajmujących się dekoracją zwycięzców, łączników itp.

* Na zawodach rozgrywanych w Polsce za całość spraw sędziowskich odpowiedzialny jest sędzia główny zawodów, któremu nie podlegają inne sprawy związane z organizacją zawodów, za które jest odpowiedzialny kierownik zawodów.

wspólnie z delegatem technicznym powstałe problemy techniczne.

Powinien kierować współdziałaniem między uczestnikami zawodów, jak również musi być w kontakcie ze wszystkimi najważniejszymi osobami przeprowadzającymi zawody, korzystając z systemu łączności.

Artykuł 122

Sędzia główny zawodów

Sędzia główny zawodów jest odpowiedzialny za prawidłowe przeprowadzenie zawodów. Musi sprawdzić, czy wszystkie osoby pełniące funkcje na zawodach zgłosiły się do swoich obowiązków. Jeśli to konieczne wyznacza ich zastępców oraz ma prawo do zwolnienia z obowiązków każdą osobę przeprowadzającą zawody, a nieprzestrzegającą niniejszych przepisów. Wspólnie z wyznaczonym inspektorem dba, aby na płycie stadionu przebywały tylko osoby uprawnione.

Uwaga: Na mityngach trwających ponad 4 godziny lub więcej niż jeden dzień, zaleca się wyznaczenie odpowiedniej liczby zastępców sędziego głównego zawodów.

Artykuł 123

Kierownik techniczny zawodów

Kierownik techniczny jest odpowiedzialny za:

- a) zapewnienie, aby bieżnia, rozbiegi, koła, łuki, sektory, miejsca lądowania w konkurencjach technicznych oraz całe wyposażenie i sprzęt były zgodne z przepisami IAAF,
- b) rozmieszczanie i usuwanie urządzeń i sprzętu zgodnie z technicznym planem organizacyjnym zatwierdzonym dla danych zawodów przez delegatów technicznych,
- c) zapewnienie, że prezentacja techniczna miejsc rozgrywania konkurencji jest zgodna z ww. planem,

- d) sprawdzanie i oznaczanie sprzętu własnego zawodników, dopuszczonego do zawodów na mocy art. 187.2,
- e) zapewnienie, że przed zawodami otrzymał wszelkie stosowne certyfikaty stosownie do art. 135.

Artykuł 124

Kierownik ds. oprawy zawodów

Kierownik ds. oprawy zawodów powinien zaplanować układ oprawy zawodów wspólnie z kierownikiem zawodów, lub, w razie potrzeby, we współpracy z delegatem organizacyjnym i delegatem technicznym. Powinien zapewnić prawidłową realizację przyjętego planu oraz wspólnie z kierownikiem zawodów i odpowiednimi delegatami rozwiązać zaistniałe problemy. Kieruje pracami członków zespołu ds. oprawy zawodów będąc z nimi w kontakcie poprzez system łączności.

Artykuł 125

Arbitrzy

1. Jednego arbitra (lub więcej), w zależności od potrzeb, powołuje się oddzielnie do sali odpraw (na tzw. "bramkę"), do konkurencji na bieżni, konkurencji technicznych, konkurencji wieloboju oraz do konkurencji biegowych i chodu sportowego rozgrywanych poza stadionem. Tam gdzie jest to stosowne należy wyznaczyć jednego lub więcej arbitrów video.
Arbitrom konkurencji na bieżni oraz konkurencji rozgrywanych poza stadionem nie podlegają sprawy, za które odpowiada sędzia główny konkurencji chodu.
Arbiter aparatury video powinien pracować w pomieszczeniu kontroli video, mając możliwość komunikacji z innymi arbitrami.
2. Arbitrzy powinni zapewnić przestrzeganie przepisów (i odpowiednich regulaminów zawodów) oraz podejmować decyzje w każdej sprawie, która wyniknie w trakcie zawodów (wliczając w to zdarzenia powstałe

na obiekcie rozgrzewkowym, na „bramce”, oraz po zakończeniu konkurencji z ceremonią dekoracji włącznie), a dla której brak rozstrzygnięcia w niniejszych przepisach (lub w odpowiednich regulaminach zawodów).

W przypadku naruszenia dyscypliny arbiter bramki jest upoważniony do podejmowania decyzji dyscyplinarnych dla zdarzeń zaistniałych już na obiekcie rozgrzewkowym aż do miejsca rozgrywania konkurencji. We wszystkich innych przypadkach prawo decydowania ma arbiter odpowiedni dla danej konkurencji.

Odpowiedni arbiter konkurencji przeprowadzanych na bieżni lub konkurencji rozgrywanych poza stadionem ma prawo decydowania o kolejności miejsc na mecie jedynie wtedy, gdy w sprawie spornego miejsca (lub miejsc) sędziowie nie mogą podjąć decyzji.

Odpowiedni arbiter konkurencji na bieżni ma prawo decydowania o każdym fakcie dotyczącym startu, jeśli nie zgadza się on z decyzjami podjętymi przez zespół starterów, z wyjątkiem przypadków, które związane są z ewidentnym falstartem wskazanym przez zatwierdzony przez IAAF System Informacji Startowej (SIS), chyba że arbiter z jakiegokolwiek powodu zadecyduje, że informacje dostarczane przez ten System (SIS) są w sposób oczywisty niepoprawne.

Arbiter konkurencji na bieżni wyznaczony do nadzorowania procedury startu pełni obowiązki arbitra startu.

Arbiter nie działa jak sędzia lub sędzia torowy, gdyż może podejmować wszelkie działania lub decyzje zgodne z regulaminem w oparciu o własne obserwacje.

Uwaga: Dla celów tych przepisów i zastosowania innych regulaminów włączając w to przepisów dotyczących reklamy, dekoracja zwycięzców jest przeprowadzana, po zakończeniu wszystkich innych czynności (takich jak zrobienie zdjęć, rundy honorowej, owacji widzów etc.) związanych z zakończeniem konkursu.

3. Odpowiedni arbiter powinien sprawdzić wszystkie wyniki końcowe. Powinien rozstrzygać we wszystkich sprawach spornych i razem z sędzią głównym aparatury pomiarowej w konkurencjach technicznych, jeśli jest on wyznaczony, nadzorować pomiary wyników rekordowych. Po zakończeniu każdej konkurencji protokół z wynikami powinien być niezwłocznie wypełniony, podpisany przez odpowiedniego arbitra i doręczony sekretarzowi zawodów.
4. Odpowiedni arbiter powinien rozpatrzyć protest lub zastrzeżenie dotyczące prowadzenia zawodów (w tym również wydarzeń zaistniałych w miejscu rozgrzewki, w sali odpraw i po zakończonej konkurencji aż do zakończenia dekoracji zwycięzców).
5. Arbiter ma prawo udzielenia ostrzeżenia zawodnikowi lub wykluczenia go z zawodów za niesportowe lub niewłaściwe zachowanie lub w związku z art.162.5.
Ostrzeżenia mogą być udzielane zawodnikom przez pokazanie żółtej kartki, wykluczenia - przez pokazanie czerwonej kartki. Ostrzeżenia i wykluczenia należy odnotować w protokole z wynikami oraz oznajmić sekretarzowi zawodów i pozostałym arbitrom.
Uwaga (1) Arbiter może, jeśli zaistniałe okoliczności usprawiedliwiają taką reakcję, wykluczyć zawodnika z udziału w zawodach, bez uprzedniego udzielenia mu ostrzeżenia (patrz także uwaga do art. 144.2).
Uwaga (2) Wykluczenie zawodnika z zawodów zgodnie z niniejszymi przepisami, w przypadku gdy arbiter wie, że zawodnik otrzymał uprzednio ostrzeżenie (tzn. żółtą kartkę), arbiter powinien pokazać zawodnikowi najpierw drugą żółtą kartkę i niezwłocznie po tym czerwoną kartkę.
Uwaga (3) Jeśli arbiter udzielił zawodnikowi ostrzeżenia nie wiedząc, że zawodnik uprzednio otrzymał już żółtą kartkę, w momencie gdy ten fakt zostanie ujawniony, pociąga to za sobą konsekwencje takie jak otrzymanie czerwonej kartki. Właściwy arbiter powinien podjąć niezwłoczne działania mające na celu

poinformowanie zawodnika lub jego zespół o wykluczeniu tego zawodnika z udziału w zawodach.

6. Na podstawie dostępnych dowodów rzeczowych, arbiter może dokonać zmiany decyzji (zarówno podjętej w pierwszej instancji jak i dotyczącej złożonego protestu), o ile nowa decyzja nadal może mieć zastosowanie. Zazwyczaj tego typu zmiana decyzji może zostać podjęta wyłącznie przed ceremonią dekoracji dla danej konkurencji lub przed decyzją podjętą w danej kwestii przez komisję odwoławczą.
7. Jeżeli w opinii arbitra na zawodach zaszły okoliczności, w oparciu o które uważa on, że sprawiedliwość wymaga, aby jakaś konkurencja lub jej część została powtórzona, to ma on prawo ogłosić unieważnienie konkurencji i jej powtórzenie tego samego dnia lub przy innej okazji, według własnego uznania.
8. Arbiter konkurencji wielobojowych powinien sprawować nadzór nad przeprowadzaniem zawodów w konkurencjach wielobojowych. Sprawuje on również nadzór nad przeprowadzaniem poszczególnych konkurencji rozgrywanych w ramach konkurencji wielobojowych.
9. Arbiter biegu ulicznego powinien, o ile to możliwe (np. w odniesieniu do art. 144, 230.10 lub 240.8), udzielić ostrzeżenia przed nałożeniem dyskwalifikacji. W przypadku zakwestionowania decyzji arbitra, stosuje się art. 146.
10. Jeżeli zawodnik niepełnosprawny fizycznie bierze udział w zawodach rozgrywanych według niniejszych przepisów, odpowiedni arbiter konkurencji może tak zinterpretować przepisy lub zezwolić na odstępstwo od nich (innych niż w art. 144.2), aby umożliwić uczestnictwo w zawodach pod warunkiem, że wspomniane odstępstwo nie daje zawodnikowi przewagi nad innymi startującymi w tej samej konkurencji. W razie zaistniałych wątpliwości bądź w przypadku, gdy podjęta decyzja jest kwestionowana,

sprawa powinna być przekazana do Komisji Odwoławczej.

Uwaga: Intencją tego przepisu nie jest zezwolenie na uczestnictwo asystentów w biegach osób niewidomych, chyba że zezwala na to regulamin imprezy.

Artykuł 126

Sędziowie

Przepis ogólny

1. Sędzia główny konkurencji na bieżni i sędzia główny każdej konkurencji technicznej powinni koordynować prace sędziów w prowadzonych przez siebie konkurencjach. Jeśli stosowne ciało nie przydzieliło uprzednio obowiązków sędziom, powinni to uczynić sędziowie główni konkurencji.

Konkurencje rozgrywane na bieżni i biegi uliczne

2. Wszyscy sędziowie, którzy decydują o kolejności zawodników na mecie, muszą znajdować się po jednej stronie bieżni lub trasy. W przypadku, gdy nie mogą podjąć decyzji co do kolejności miejsc, powinni zwrócić się do arbitra, do którego należy głos rozstrzygający.

Uwaga: Sędziowie powinni być usytuowani na przedłużeniu linii mety, w odległości co najmniej 5 m od bieżni oraz zajmować miejsca na podwyższeniu.

Konkurencje techniczne

3. Sędziowie powinni ocenić i zanotować każdą próbę oraz zmierzyć każdą ważną próbę zawodników we wszystkich konkurencjach technicznych. W skoku wzwyż i skoku o tyczce dokładny pomiar powinien być dokonywany po każdym podniesieniu poprzeczki, szczególnie gdy są podejmowane próby ustanowienia rekordu. Co najmniej dwóch sędziów powinno notować wszystkie próby sprawdzając swoje zapisy po zakończeniu każdej kolejki. Wyznaczony sędzia

powinien sygnalizować, czy próba jest ważna, czy nieważna przez podniesienie odpowiednio białej lub czerwonej chorągiewki.

Artykuł 127

Sędziowie torowi (konkurencje biegowe i chodu sportowego)

1. Sędziowie torowi są pomocnikami arbitra bez prawa podejmowania ostatecznych decyzji.
2. Arbiter powinien tak rozmieścić sędziów torowych, aby mogli dokładnie obserwować zawody. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości lub naruszenia przepisów (innych niż te, o których mowa w art. 230.2) przez zawodnika lub inną osobę, torowi natychmiast powinni sporządzić arbitrowi pisemną notatkę o incydencie.
3. Każde naruszenie przepisów powinno być zasygnalizowane odpowiedniemu arbitrowi podniesieniem żółtej chorągiewki, lub w inny wiarygodny sposób, zaaprobowany przez delegata technicznego.
4. Odpowiednią liczbę sędziów torowych należy wyznaczyć do nadzorowania stref zmian w biegach sztafetowych.

Uwaga 1: Jeśli sędzia torowy zauważył, że zawodnik biegł nie po swoim torze lub że zmiana w sztafecie nastąpiła poza strefą zmian, powinien niezwłocznie zaznaczyć miejsce na bieżni, w którym nastąpiło przekroczenie lub sporządzić notatkę opisującą to zdarzenie na papierze lub w formie elektronicznej.

Uwaga 2: Sędzia torowy powinien zgłosić arbitrowi jakiegokolwiek naruszenie przepisów, nawet jeśli zawodnik (lub zespół sztafetowy) nie ukończył konkurencji.

Artykuł 128**Sędziowie mierzący czas, sędziowie fotofiniszu
i sędziowie transponderowego pomiaru czasu**

1. W przypadku ręcznego pomiaru czasu, w zależności od liczby startujących, należy wyznaczyć odpowiednią liczbę sędziów mierzących czas, z których jeden będzie kierownikiem mierzących czas. Przydzieli on obowiązki poszczególnym sędziom. Jeśli jest stosowane urządzenie fotofiniszu do całkowitego automatycznego pomiaru czasu, lub transponderowy pomiar czasu, to mierzący czas powinni zapewnić pomiar zapasowy.
2. Sędziowie fotofiniszu, sędziowie transponderowego pomiaru czasu oraz mierzący czas powinni działać zgodnie z art. 165.
3. Jeżeli jest stosowane urządzenie fotofiniszu do całkowitego automatycznego pomiaru czasu, to należy wyznaczyć sędziego głównego fotofiniszu i odpowiednią liczbę asystentów.
4. W przypadku korzystania z transponderowego pomiaru czasu należy wyznaczyć sędziego głównego transponderowego pomiaru czasu oraz odpowiednią liczbę sędziów pomocniczych.

Artykuł 129**Koordinator startu, starter i starterzy odwołujący**

1. Do obowiązków koordynatora startu należy realizacja następujących zadań:
 - a) Przydzielenie obowiązków zespołowi starterów. Jednakże w zawodach określonych w art. 1.1 a) oraz w mistrzostwach i igrzyskach kontynentalnych przydzielenie poszczególnych biegów starterom międzynarodowym należy do kompetencji delegatów technicznych.
 - b) Nadzorowanie wypełniania obowiązków przez poszczególnych członków zespołu.
 - c) Po otrzymaniu informacji od odpowiedniej osoby funkcyjnej, że wszystko jest przygotowane do rozpoczęcia procedury startu (tzn. że gotowi są: mierzący czas, sędziowie i ekipa fotofiniszu, sędziowie transponderowego pomiaru czasu jeśli są one używane, oraz operator pomiaru wiatru), przekazanie jej starterowi.
 - d) Pośredniczenie w przekazywaniu informacji pomiędzy obsługą techniczną urządzeń automatycznego pomiaru czasu a sędziami zespołu starterów.
 - e) Gromadzenie wszystkich dokumentów związanych z procedurą startu, włączając w to dokumenty pokazujące czas reakcji i/lub diagramy z urządzenia wykrywania falstartu, jeśli taka aparatura jest stosowana.
 - f) Zapewnienie, że postępuje się zgodnie zapisami art.162.7 lub 200.8(c) oraz zachowana jest procedura opisana w art. 162.8 ..
2. Starter sprawuje całkowitą kontrolę nad zawodnikami w miejscu startu. Jeżeli jest wykorzystywany System Informacji Startowej (SIS), to starter powinien mieć założone słuchawki, tak aby dobrze słyszeć sygnał akustyczny emitowany przez SIS w przypadku

wskazania możliwości zaistnienia przedwczesnego startu (patrz art. 161.2).

3. Starter powinien zająć takie miejsce, aby podczas całego startu mieć pełną kontrolę wzrokową nad wszystkimi zawodnikami.

Zaleca się, zwłaszcza w biegach z wyrównaniem, używanie na każdym torze głośników do przekazywania wszystkim zawodnikom w tym samym czasie: komend oraz sygnałów startu i falstartu.

Uwaga: Starter powinien zająć takie miejsce, aby jednocześnie widzieć wszystkich zawodników pod małym kątem. W biegach ze startu niskiego starter powinien znajdować się w takim miejscu, aby mieć pewność, że wszyscy zawodnicy są rzeczywiście w pozycji nieruchomej przed strzałem z pistoletu lub innego zatwierdzonego urządzenia startowego. (Na potrzeby niniejszych przepisów wszystkie tego typu urządzenia startowe będą nazywane „pistoletem”.) Jeżeli w biegach ze startem z wyrównaniem nie są stosowane głośniki, to starter powinien zająć takie miejsce, żeby odległość między nim i każdym z zawodników była w przybliżeniu jednakowa. Jeżeli jednak starter nie może zająć takiego miejsca, to powinien zostać tam umieszczony pistolet i należy go uruchamiać przez połączenie elektryczne.

4. Do pomocy starterowi należy wyznaczyć jednego lub więcej starterów odwołujących.

Uwaga: W biegach na 200 m, 400 m, 400 m pł, 4x100 m, 4x200 m, 4x400 m i w sztafecie szwedzkiej należy wyznaczyć co najmniej dwóch starterów odwołujących.

5. Każdy starter odwołujący powinien zająć takie miejsce, aby mógł widzieć wszystkich przydzielonych mu zawodników.
6. Starterzy odwołujący, jeśli zaobserwują przekroczenie przepisów, powinni oddać strzał celem zatrzymania biegu. Po strzale lub przerwaniu startu starter odwołujący powinien zrelacjonować swoje obserwacje starterowi, który podejmie decyzję, czy i komu należy

udzielić ostrzeżenia lub kogo należy zdyskwalifikować (patrz również: artykuły 162.6 i 162.9).

7. Ostrzeżenia i wykluczenia, o których mowa w art. 162.6, 162.7 i 200.8(c) mogą być udzielane tylko przez startera.
8. W biegach ze startem niskim jako pomoc powinien być stosowany zatwierdzony przez IAAF System Informacji Startowej (patrz także art. 161.2).

Artykuł 130

Asystenci startera

1. Asystenci startera powinni sprawdzić, czy zawodnicy startują we właściwych seriach lub biegach i czy mają założone właściwe numery startowe.
2. Asystenci startera muszą ustawić każdego zawodnika na właściwym torze lub w miejscu startowym zbierając zawodników na linii zbiórki w przybliżeniu 3 m za linią startu (podobnie w biegach ze startem w grupach - za linią startu każdej grupy). Po zakończeniu tej czynności powinni zasygnalizować starterowi gotowość do rozpoczęcia biegu. Przy powtórzeniu startu asystenci startera muszą ponownie ustawić zawodników.
3. Asystenci startera są odpowiedzialni za przygotowanie pałeczek dla zawodników biegnących na pierwszej zmianie w każdej sztafecie.
4. Po wydaniu przez startera komendy „na miejsca” asystenci startera muszą zapewnić przestrzeganie art. 162.3 i 162.4.
5. W przypadku falstartu asystenci startera muszą postępować zgodnie z art. 162.8.

Artykuł 131

Sędziowie liczący okrążenia

1. Sędziowie liczący okrążenia powinni notować liczbę okrążeń przebytych przez każdego zawodnika w biegach dłuższych niż 1500 m. Szczególnie w biegach na 5000 m i dłuższych oraz w konkurencjach chodu sportowego należy wyznaczyć odpowiednią liczbę

liczących okrążenia podległych arbitrowi i wyposażyć w karty kontrolne, na których będą oni notować czasy po każdym okrążeniu (podawane przez oficjalnie mierzących czas) uzyskane przez zawodników, za których liczący okrążenia są odpowiedzialni. Przy stosowaniu tego systemu żaden z liczących okrążenia nie powinien mieć pod swoją kontrolą więcej niż czterech zawodników (sześciu w konkurencjach chodu sportowego). Zamiast ręcznego liczenia okrążeń można używać systemu komputerowego, który może wykorzystywać transpondery noszone przez każdego zawodnika.

2. Jeden liczący okrążenia powinien być odpowiedzialny za pokazywanie na linii mety liczby okrążeń, które pozostały do przebycia. Zmiany liczby okrążeń należy dokonywać na każdym okrążeniu wtedy, gdy prowadzący wbiega na prostą zakończoną linią mety. Dodatkowo, w razie potrzeby, dla zawodników, którzy zostali lub mają być zdublowani, należy stosować ręczne pokazywanie liczby okrążeń. Rozpoczęcie ostatniego okrążenia należy zasygnalizować każdemu zawodnikowi, zwykle za pomocą dzwonka.

Artykuł 132

Sekretariat zawodów*, centrum informacji technicznej (TIC)

1. Sekretarz zawodów powinien zbierać kompletne wyniki wszystkich konkurencji. Szczegółowe informacje powinien uzyskać od arbitra, kierownika mierzących czas, sędziego głównego fotofinisz i obsługującego wiatromierz. Powinien je niezwłocznie przekazać spikerowi, zapisać wyniki oraz doręczyć protokół z oficjalnymi wynikami kierownikowi zawodów. Jeśli wyniki znajdują się w systemie informatycznym, zawierającym komputery używane do zapisywania

* W Polsce funkcję tę sprawuje kierownik sekretariatu zawodów.

wyników i umieszczone przy każdej konkurencji technicznej, to sekretarz zawodów powinien zapewnić, aby pełne wyniki każdej konkurencji zostały wprowadzone do tego systemu. Wyniki konkurencji rozgrywanych na bieżni należy wprowadzić pod nadzorem sędziego głównego fotofinisu. Spiker i kierownik zawodów powinni mieć dostęp do komputera z wynikami.

2. W konkursach w których zawodnicy startują w różnych warunkach (tak jak stosowanie różnej wagi sprzętu czy wysokości płotków), odpowiednie różnice powinny być jasno opisane w protokole wyników a wyniki zapisane oddzielnie dla każdej kategorii startujących.
3. W pozostałych zawodach niż te wymienione w art.1.1(a) tam gdzie w regulaminie zawodów jest to przewidziane można dopuszczać do udziału zawodników:
 - (a) startujących z asystą innej osoby, tj. biegającym przewodnikiem; lub
 - (b) użycie mechanicznych pomocy przez zawodnika, które nie są uprawnione na mocy zapisów w art. 144.3(d),
jednakże uzyskane przez tych zawodników rezultaty powinny być oddzielnie wyszczególnione a tam gdzie to możliwe w pokazana klasyfikacja.
4. Następujące standardowe skróty lub symbole powinny być stosowane przy prezentowaniu list startowych lub wyników zawodów:
 - Nie przystąpił do startu – „DNS”
 - Nie ukończył konkurencji – „DNF”
 - Nie uzyskał ważnego wyniku – „NM”
 - Zdyskwalifikowany/dyskwalifikacja – „DQ”
 - Ważna próba w skokach wysokich – „O”
 - Nieważna próba w skokach wysokich – „X”
 - Opuszczenie/rezygnacja z próby w konkurencjach technicznych – „-”
 - Rezygnacja/wycofanie się z udziału w trakcie trwania konkurencji – „r”

Kwalifikacja do wyższej rundy eliminacyjnej lub finału w wyniku zajętego miejsca w konkurencjach biegowych – „Q”
Kwalifikacja do wyższej rundy eliminacyjnej lub finału w wyniku uzyskanego czasu w konkurencjach biegowych – „q”
Kwalifikacja z eliminacji do finału w konkurencji technicznej w rezultacie osiągnięcia minimum kwalifikacyjnego – „Q”
Kwalifikacja z eliminacji do finału w konkurencji technicznej bez uzyskania minimum kwalifikacyjnego – „q”
Awans do następnej rundy w wyniku decyzji arbitra – „qR”
Awans do następnej rundy w wyniku decyzji komisji odwoławczej – „q”J
Brak wyprostu nogi w kolanie (dotyczy chodu sportowego) – „>”
Brak kontaktu z podłożem (dotyczy chodu sportowego) – „~”
Żółta kartka – „YC”
Druga żółta kartka – „YRC”
Czerwona kartka – „RC”

5. Należy zorganizować centrum informacji technicznej (ang. TIC) dla zawodów określonych w artykule 1.1 a), b), c), f) i g), zalecając to samo dla innych zawodów trwających dłużej niż jeden dzień. Głównym zadaniem TIC jest zapewnienie sprawnej komunikacji pomiędzy delegacjami zespołów, organizatorami, delegatami technicznymi i administracją zawodów w zakresie przepisów oraz innych kwestii dotyczących zawodów.

Artykuł 133

Inspektor

Inspektor powinien sprawować kontrolę nad płytą stadionu i nie pozwalać wchodzić oraz przebywać na niej żadnym osobom poza pełniącymi funkcje na zawodach, zawodnikami zebranymi celem rozegrania

konkurencji lub innymi autoryzowanymi osobami z ważnymi akredytacjami (identyfikatorami).

Artykuł 134

Spiker

Spiker powinien podawać widzom nazwiska i tam gdzie to możliwe numery startowe zawodników biorących udział w każdej konkurencji oraz wszystkie istotne informacje, takie jak: składy biegów, wylosowane tory i miejsca startowe oraz międzyczasy. Wyniki (miejsca, czasy, wysokości, odległości i punkty) każdej konkurencji powinny być ogłoszone możliwie najszybciej po ich otrzymaniu.

Na zawodach wymienionych w art. 1.1 a) anglo- i francuskojęzyczni spikerzy powinni być wyznaczeni przez IAAF. Spikerzy ci we współpracy z kierownikiem ds. oprawy zawodów i pod ogólnym kierownictwem delegata organizacyjnego i/lub delegatów technicznych powinni być odpowiedzialni za ogłaszanie wszystkich informacji zawartych w protokołach.

Artykuł 135

Urzędowy mierniczy

Urzędowy mierniczy powinien sprawdzić dokładność oznaczeń i urządzeń oraz dostarczyć przed zawodami stosowne certyfikaty dyrektorowi technicznemu.

Dla celów tej weryfikacji należy zapewnić urzędowemu miernicznemu pełny dostęp do dokumentacji stadionu oraz do ostatniego protokołu zawierającego pomiary.

Artykuł 136

Sędzia obsługujący wiatromierz

Obsługujący wiatromierz powinien ustalić prędkość wiatru w kierunku biegu w konkurencjach do których został przydzielony. Następnie powinien zanotować i podpisać otrzymane wyniki i przekazać je sekretarzowi zawodów.

Artykuł 137**Sędzia aparatury pomiarowej w konkurencjach technicznych**

Jednego sędziego głównego aparatury pomiarowej w konkurencjach technicznych i jednego lub więcej sędziów pomocniczych należy wyznaczyć, jeśli na zawodach ma być stosowany pomiar odległości: elektroniczny, wideo lub przy wykorzystaniu innej zaawansowanej technologicznie aparatury pomiarowej.

Przed rozpoczęciem zawodów sędzia powinien spotkać się z odpowiednimi osobami obsługi technicznej i zaznajomić się ze sprzętem.

Przed rozpoczęciem każdej konkurencji powinien nadzorować rozmieszczenie przyrządów pomiarowych, biorąc pod uwagę wymagania techniczne podane przez producenta i instytucje odpowiedzialne za kalibrację urządzeń. .

Dla zagwarantowania, że sprzęt pracuje prawidłowo, przed konkurencją i po jej zakończeniu powinien, we współpracy z sędziami i arbitrem, skontrolować zestaw przyrządów używając kalibrowanej i legalizowanej stalowej taśmy, dla potwierdzenia prawidłowości osiągniętych wyników. Należy sporządzić protokół zgodności, który jest dołączany do protokołu z wynikami, po podpisaniu przez wszystkich biorących udział w kontroli sprzętu.

W czasie zawodów pozostaje jedynym odpowiedzialnym za wszystkie pomiary. Powinien potwierdzić arbitrowi poprawność pracy sprzętu.

Artykuł 138**Sędziowie weryfikujący na sali odpraw**

Sędzia główny sali odpraw nadzoruje przechodzenie z miejsca przeznaczonego na rozgrzewkę do miejsca rozgrywania konkurencji, celem zapewnienia, że zawodnicy sprawdzeni w sali odpraw (na tzw. „bramce”) są obecni w miejscu rozgrywania konkurencji i gotowi do jej rozegrania zgodnie z programem minutowym.

Sędziowie weryfikujący na sali odpraw powinni zapewnić, że zawodnicy noszą stroje narodowe lub klubowe oficjalnie zatwierdzone przez narodowy związek, że numery startowe są noszone prawidłowo i są zgodne z podanymi na liście startowej oraz że buty, liczba i wymiary kolców, reklamy na odzieży i torbie zawodnika odpowiadają przepisom IAAF oraz że żadne nieuprawnione przedmioty nie zostaną wniesione na płytę stadionu. Każdą nierozwiązaną sprawę lub kwestię sędziowie powinni przekazać arbitrowi sali odpraw.

Artykuł 139

Komisarz od spraw reklamy

Komisarz od spraw reklamy (jeżeli jest wyznaczony) powinien nadzorować i stosować aktualne przepisy IAAF dotyczące reklamy. Wspólnie z arbitrem sali odpraw rozstrzyga nierozwiązane sprawy lub kwestie zaistniałe w sali odpraw.

ROZDZIAŁ II

PRZEPISY OGÓLNE ZAWODÓW

Artykuł 140

Urządzenia lekkoatletyczne

Jakakolwiek twarda, jednolita powierzchnia, która spełnia wymagania podane w podręczniku „The IAAF Track and Field Facilities Manual”, może być stosowana w lekkoatletyce.

Konkurencje zawodów ujętych w art. 1.1 a) przeprowadzanych na wolnym powietrzu mogą być rozgrywane wyłącznie na urządzeniach posiadających certyfikat dla urządzeń lekkoatletycznych IAAF klasy 1. Zaleca się, aby zawody wymienione w art. 1.1 b) ÷ j) również odbywały się na takich nawierzchniach, jeśli są one dostępne.

W każdym przypadku dla wszystkich urządzeń używanych na zawodach przeprowadzanych na wolnym powietrzu wymienionych w art. 1.1 b) ÷ j) wymagany jest ważny certyfikat IAAF klasy 2.

Uwaga 1: Podręcznik urządzeń lekkoatletycznych („The IAAF Track and Field Facilities Manual”), dostępny w biurze IAAF lub do pobrania ze strony internetowej IAAF, zawiera więcej szczegółowych i zdefiniowanych wymagań dotyczących projektowania i wykonywania urządzeń lekkoatletycznych, włącznie z innymi rysunkami przedstawiającymi pomiary i oznakowanie bieżni.

Uwaga 2: Wzorcowe formularze zgłoszenia urządzenia do certyfikacji i protokół pomiarów urządzenia jak również procedury systemu certyfikacji są dostępne w biurze IAAF lub mogą być pobrane ze strony internetowej IAAF.

Uwaga 3: W przypadku chodu sportowego oraz konkurencji biegowych rozgrywanych na trasach ulicznych, przełajowych, górskich lub biegach po szlakach,

zastosowanie mają art. 230.11, 240.2, 240.3, 2501-3, 251.1 i 252.1

Uwaga 4: Dla hal lekkoatletycznych stosuje się art. 211.

Artykuł 141

Kategorie wiekowe i płci

Kategorie wiekowe

1. Zawody rozgrywane w oparciu o niniejsze przepisy mogą być podzielone na następujące kategorie wiekowe:

Chłopcy i dziewczęta poniżej 18 roku życia (U18): tzn. zawodnicy, którzy 31 grudnia roku, w którym są rozgrywane zawody, będą mieć 16 lub 17 lat.

Kobiet i mężczyźni poniżej 20 roku życia (U20): tzn. zawodnicy, którzy 31 grudnia roku, w którym są rozgrywane zawody, będą mieć 18 lub 19 lat.

Weterani: zawodnicy i zawodniczki, którzy ukończyli 35 lat.

Uwaga 1: W innych sprawach dotyczących zawodów weteranów należy kierować się przepisami IAAF/WMA zatwierdzonymi przez Radę IAAF oraz Radę WMA.

Uwaga 2: W zawodach IAAF określenie uprawnień do udziału w imprezie, w tym minimum wieku, powinny być zawarte w regulaminie zawodów.

2. Zawodnik jest uprawniony do startu w danej kategorii wiekowej zawodów rozgrywanych w oparciu o niniejsze przepisy, o ile spełnia odpowiednie kryteria wieku. Zawodnik musi być w stanie udokumentować swój wiek, legitymując się ważnym paszportem lub innym dokumentem potwierdzającym tożsamość określonym w regulaminie zawodów. Zawodnik, który nie jest w stanie okazać taki dokument lub odmówi jego okazania, nie może być dopuszczony do zawodów.

Uwaga: Sankcje za nie przestrzeganie art. 141 - patrz art.22.2

Kategorie płci

3. Na podstawie niniejszych przepisów zawody dzieli się na rozgrywane w kategorii mężczyzn i kobiet. W zawodach mieszanych organizowanych poza stadionem lub tych wyjątkowych o których mowa w art. 147, powinna być prowadzona oddzielnie i załączona osobno klasyfikacja kobiet i mężczyzn
4. Zawodnik jest uprawniony do udziału w zawodach w kategorii mężczyzn, o ile jego płeć męska jest potwierdzona prawnie, a zawodnik jest uprawniony do startu na podstawie przepisów IAAF i regulaminu zawodów.
5. Zawodniczka jest uprawniona do udziału w zawodach w kategorii kobiet, o ile jej płeć żeńska jest potwierdzona prawnie, a zawodniczka jest uprawniona do startu na podstawie przepisów IAAF i regulaminu zawodów.
6. Rada IAAF zatwierdza regulamin określający warunki dopuszczenia do startu w kategorii kobiet w przypadku:
 - a) osób płci żeńskiej, które przeszły zmianę płci z męskiej na żeńską,
 - b) osób płci żeńskiej z hiperandrogenizmem.Zawodnik lub zawodniczka, którzy nie są w stanie lub odmówią zastosowania się do stosownego regulaminu, nie mogą być dopuszczeni do zawodów.

Artykuł 142

Warunki udziału w zawodach

1. W zawodach rozgrywanych zgodnie z przepisami IAAF prawo uczestnictwa mają tylko zawodnicy uprawnieni.
2. Uprawnienia zawodnika do udziału w zawodach poza jego własnym krajem określono w art. 4.2. Uprawnienia są ważne do czasu zgłoszenia do delegata technicznego zastrzeżeń co do statusu zawodnika (patrz również art. 146.1).

Udział w konkurencjach rozgrywanych jednocześnie

3. Zawodnikowi zgłoszonemu do konkurencji na bieżni

oraz technicznej lub do więcej niż jednej konkurencji technicznej rozgrywanych równocześnie, odpowiedni arbiter może pozwolić, na czas jednej kolejki lub jednej próby w skoku wzwyż i skoku o tyczce, na wykonanie próby w innej kolejności niż ustalona przez losowanie przed rozpoczęciem zawodów. Jednakże, jeżeli zawodnik w dalszym ciągu jest nieobecny, gdy nadszedł czas wykonania próby, to próbę należy uznać za opuszczoną po upływie czasu przeznaczanego na jej wykonanie.

Uwaga: W konkursie w którym jest wykonywanych więcej niż trzy próby, w ostatniej finałowej kolejce arbiter nie powinien zezwolić zawodnikowi na wykonanie próby w innej kolejności niż ustalona. Powyższe nie dotyczy prób wykonywanych we wcześniejszych kolejkach, w których arbiter może zezwolić na wykonanie próby w innej kolejności niż ustalona wcześniej.

Wykluczenie z dalszego udziału w zawodach

4. Na zawodach wymienionych w art. 1.1 a), b), c) i f), poza opisanym poniżej wyjątkiem, zawodnika należy wykluczyć z udziału w dalszych konkurencjach, (włączając w to również konkurencje w których bierze jednocześnie udział) włącznie ze sztafetami, w przypadkach gdy:
 - a) udział zawodnika w konkurencji został ostatecznie potwierdzony, lecz zawodnik ten nie wystartował,
Uwaga: Termin ostatecznego potwierdzenia startu (final confirmation) powinien być odpowiednio wcześniej podany do publicznej wiadomości.
 - b) zawodnik zakwalifikował się w rundzie wstępnej do dalszego udziału w konkurencji, lecz później nie wystartował.
 - c) postępowanie zawodnika jest niezgodne z uczciwym współzawodnictwem i zasadą dobrej woli (bona fide). Decyzje o powyższym podejmuje odpowiedni arbiter i stosowny komentarz musi być zamieszczony w oficjalnym komunikacie z

wynikami.

Uwaga: Sytuacja przewidziana w niniejszej uwadze nie dotyczy konkurencji indywidualnych rozgrywanych w ramach wielobojów.

Dostarczenie zaświadczenia lekarskiego, wydanego na podstawie badania zawodnika przez delegata medycznego wyznaczonego zgodnie z art.113 lub przez oficjalnego lekarza zawodów, jeśli delegat medyczny nie został nominowany na te zawody, może być uznane jako wystarczający powód do przyjęcia, że zawodnik stał się niezdolny do występu po minięciu terminu przewidzianego na potwierdzenie startu lub po starcie w poprzedniej rundzie, ale będzie zdolny do wzięcia udziału w dalszych konkurencjach (z wyjątkiem konkurencji indywidualnych rozgrywanych w ramach wielobojów) w kolejnym dniu zawodów. Inne uzasadnione przyczyny (np. czynniki niezależne od zawodnika takie jak problemy z oficjalnym transportem) również mogą, po ich potwierdzeniu, być zaakceptowane przez delegata technicznego.

Artykuł 143

Ubiory, obuwie i numery startowe

Ubiory

1. We wszystkich konkurencjach zawodnicy muszą nosić stroje, których czystość, krój i sposób noszenia nie budzą zastrzeżeń. Stroje muszą być uszyte z materiału nieprzezroczystego, nawet gdy jest mokry. Zawodnikom nie wolno nosić ubiorów, które mogłyby utrudniać pracę sędziom. Koszulki zawodników powinny mieć identyczny kolor z przodu i z tyłu. We wszystkich zawodach wymienionych w art. 1.1 a), b), c), f) i g) oraz reprezentując swój związek krajowy w zawodach wymienionych w art. 1.1 d) i h), zawodnicy powinni startować w strojach zatwierdzonych przez władze krajowe. Dekorację zwycięzców lub rundę honorową uważa się pod tym względem za część zawodów.

Uwaga: Odpowiedni związek lub federacja może określić w regulaminie zawodów obowiązek używania koszulek w identycznym kolorze z przodu i z tyłu.

Obuwie

2. Zawodnicy mogą startować bosą albo w obuwiu na jednej lub obu stopach. Obuwie startowe służy ochronie i nadaniu stabilności stopom oraz mocnemu oparciu o podłoże. Nie może być ono jednak tak skonstruowane, żeby dawać zawodnikowi jakąkolwiek nieuczciwą pomoc, w tym nie wolno stosować technologii, która pozwoli użytkownikowi osiągnąć nieuczciwą korzyść. Zezwala się na owijanie sznurowadła wokół śródstopia. Wszystkie typy obuwia stosowanego na zawodach muszą być zatwierdzone przez IAAF.

Liczba kolców

3. Podeszwę i obcas obuwia należy tak skonstruować, aby umożliwić użycie do 11 kolców. Można używać mniejszej liczby kolców, lecz liczba otworów do ich umocowania nie może przekraczać jedenastu.

Wymiary kolców

4. Część kolca, która wystaje z podeszwy lub obcasa, nie może przekraczać 9 mm, z wyjątkiem skoku wzwyż i rzutu oszczepem, gdzie nie może przekraczać 12 mm. Każdy kolec musi być tak skonstruowany, aby co najmniej połowa jego długości bliższa czubka kolca zmieściła się w kwadratowym otworze o boku 4 mm. Jeśli producent bieżni lub operator stadionu wskazują stosowanie mniejszych maksymalnych długości, należy się do tego dostosować.

Uwaga: Powierzchnia powinna być dostosowana do używania kolców, jakie dopuszczają niniejsze przepisy.

Podeszwa i obcas

5. Jeśli podeszwa i/lub obcas są wykonane z tego samego lub podobnego materiału, to mogą mieć wyżłobienia, krawędzie, nacięcia lub wypukłości.

W skoku wzwyż i w skoku w dal maksymalna grubość podeszwy może wynosić 13 mm, a obcasa w skoku wzwyż - 19 mm. We wszystkich innych konkurencjach grubość podeszwy i/lub obcasa może być dowolna.

Uwaga: Grubość podeszwy i obcasa należy mierzyć jako odległość pomiędzy górną powierzchnią wewnętrzną i dolną - zewnętrzną obuwia, uwzględniając opisane powyżej cechy oraz wszystkie rodzaje wkładek do obuwia.

Wkłádki i dodatkowe zmiany w obuwiu

6. Zawodnikowi nie wolno stosować żadnych dodatkowych elementów, ani wewnątrz, ani na zewnątrz obuwia, które powodowałyby zwiększenie grubości podeszwy ponad dozwolony wymiar lub które dawałyby użytkownikowi jakąkolwiek korzyść, której nie uzyskałby w typowym obuwiu opisanym w poprzednich punktach.

Numery startowe

7. Podczas zawodów każdy zawodnik musi być wyposażony w dwa numery startowe, noszone w sposób widoczny na piersiach i na plecach, z wyjątkiem konkurencji skoku o tyczce i skoku wzwyż, gdzie można nosić tylko jeden numer, umieszczony na piersiach albo na plecach. Dopuszcza się umieszczanie nazwisk zawodników lub innej ich identyfikacji zamiast cyfr na numerach startowych. W przypadku stosowania cyfr, numer noszony przez zawodnika musi odpowiadać jego numerowi podanemu na liście startowej. Zawodnik startujący w dresie powinien mieć w podobny sposób umieszczone numery na dresie..
8. Numery startowe muszą być noszone w takiej postaci, jak zostały wydane. Nie mogą być w żaden sposób obcinane, zaginane lub zasłaniane. W biegach na długich dystansach numery startowe mogą być perforowane dla zapewnienia cyrkulacji powietrza, ale perforacji nie wolno wykonywać w napisach lub cyfrach numeru.
9. Jeżeli na zawodach używa się fotofiniszu, organizatorzy zawodów mogą wymagać od zawodników umieszczenia dodatkowych samoprzylepnych numerów

identyfikacyjnych z boku spodenek lub na dolnej części ciała.

10. Zawodnikowi nie wolno brać udziału w zawodach bez zamieszczonego na stroju odpowiedniego numeru startowego i/lub identyfikacyjnego.
11. Jeśli zawodnik w jakikolwiek sposób nie przestrzega niniejszych przepisów i:
 - (a) odmawia wykonania decyzji właściwego arbitra; lub
 - (b) bierze udział w zawodach, powinien być zdyskwalifikowany.

Artykuł 144

Udzielanie pomocy zawodnikom

Pomoc medyczna i udzielanie pomocy

1. (a) Badania lekarskie / pomoc medyczna i/lub fizjoterapia konieczne dla umożliwienia zawodnikowi udziału lub kontynuowania udziału w zawodach, przeprowadzone w miejscu rozgrywania konkurencji. Takie badania lekarskie / pomoc medyczna i/lub fizjoterapia mogą być wykonywane albo w miejscu rozgrywania konkurencji przez personel wyznaczony przez organizatora i rozpoznawalny poprzez noszenie opasek, kamizelek lub podobnie wyróżniające akcesoria albo w miejscu wyznaczonym dla pomocy lekarskiej poza płytą boiska - przez akredytowany personel medyczny za zgodą delegata medycznego lub technicznego. W żadnym przypadku taka pomoc nie może spowodować opóźnienia w przebiegu zawodów lub w próbie zawodnika odbywanej w ustalonej kolejności. Tego typu obecność lub czynności wykonywane przez jakąkolwiek inną osobę w czasie zawodów lub bezpośrednio przed nimi, po opuszczeniu sali odpraw (*call room*), określa się jako pomoc.
- (b) Zawodnik powinien wycofać się natychmiast z udziału w zawodach, jeśli taką decyzję podejmie delegat medyczny lub lekarz zawodów który jest członkiem oficjalnego zespołu medycznego zawodów, który oznakowany jest poprzez noszenie

opasek, kamizelek lub innego odpowiedniego stroju.

Uwaga: Płytę boiska, która w normalnych warunkach jest również wydzielona fizyczną barierą, określa się w tym przypadku jako miejsce, gdzie rozgrywana jest dana konkurencja i do którego dostęp mają jedynie zawodnicy i osoby upoważnione na podstawie odpowiednich przepisów i ustaleń.

2. Każdy zawodnik pomagający lub otrzymujący pomoc w czasie trwania konkurencji w miejscu jej rozgrywania powinien zostać ostrzeżony przez arbitra i poinformowany, że w razie powtórzenia się takiego przypadku zostanie zdyskwalifikowany w danej konkurencji. Jeżeli następnie zawodnik zostanie zdyskwalifikowany w danej konkurencji, to należy anulować jego wszystkie wyniki uzyskane w danej rundzie zawodów w tej konkurencji. Natomiast jego wyniki osiągnięte w poprzednich rundach w tej konkurencji należy uważać za ważne.

Uwaga: W przypadkach o których mowa w art.144.3(a), zawodnik może zostać zdyskwalifikowany bez uprzedniego ostrzeżenia.

3. W rozumieniu tego artykułu poniższe przypadki należy uznać jako pomoc i tym samym za niedozwolone:

- a) Nadawanie tempa biegu przez osoby niebiorące w nim udziału, przez zawodników zdublowanych lub tych, którzy mają być zdublowani, a także za pośrednictwem jakiegokolwiek urządzenia technicznego - z wyjątkiem urządzeń dopuszczonych w oparciu o art. 144.4d).
- b) Posiadanie lub używanie na boisku urządzeń wideo, magnetofonów kasetowych, radioodbiorników, odtwarzaczy CD, nadajników radiowych, telefonów komórkowych i innych podobnych urządzeń.
- c) Z wyjątkiem obuwia zgodnego z postanowieniami art. 143, stosowanie jakiejkolwiek technologii lub urządzeń dających użytkownikowi przewagę, której nie uzyskałby stosując sprzęt określony lub dopuszczony w niniejszych przepisach.

- d) Stosowanie jakichkolwiek pomocy mechanicznych, chyba że zawodnik wykaże z dużym prawdopodobieństwem, że stosując taką pomoc nie uzyskuje dodatkowych korzyści lub ułatwień w stosunku do zawodników, którzy takiej pomocy nie stosują.
 - e) Udzielanie rad zawodnikowi lub innego rodzaju pomocy przez sędziego nie związanej lub wymaganej z pełnioną funkcją na zawodach w tym czasie (takich jak dawanie porad lub pouczeń trenerskich, wskazywanie miejsca odbicia w skokach z wyjątkiem nieważnych skoków długich, w których można wskazać miejsce przekroczenia, podawanie czasów lub odległości między zawodnikami w biegu, itp.),
4. W rozumieniu tego artykułu poniższych przypadków nie należy uznawać jako pomoc i tym samym jest dozwolone:
- a) Komunikowanie się zawodników z trenerami znajdującymi się poza miejscem rozgrywania konkurencji. Aby ułatwić takie komunikowanie i nie zakłócać przebiegu zawodów, miejsca na trybunach usytuowane w bezpośrednim sąsiedztwie miejsca rozgrywania każdej konkurencji technicznej, powinny być zarezerwowane dla trenerów startujących zawodników.
 - b) Badanie lekarskie/pomoc medyczna i/lub fizjoterapia konieczna do umożliwienia zawodnikowi uczestnictwo lub kontynuację uczestnictwa w zawodach na miejscu zawodów zgodnie z zapisami art. 144.1.c) Stosowanie środków ochrony osobistej (np. bandaża, taśmy, pasa, stabilizatora, itp.) dla ochrony i/lub do innych celów medycznych. Arbiter w porozumieniu z delegatem medycznym jest upoważniony do zweryfikowania każdego przypadku, który uzna za konieczny (zob. także art. 187.4 i 187.5.).
 - d) Korzystanie przez zawodników w czasie trwania konkurencji z urządzeń osobistych służących do

Monitorowanie pracy serca, pomiar prędkości poruszania się lub używanie czujników długości kroku albo podobnych urządzeń noszonych na ubraniu przez zawodnika podczas zawodów, pod warunkiem że urządzenia te nie są wykorzystywane do komunikowania się z inną osobą.

- e) Przeglądanie przez zawodników biorących udział w konkurencjach technicznych odbytych przez nich prób, zarejestrowanych przez osoby działające w ich imieniu, które znajdują się poza miejscem rozgrywania zawodów (patrz art. 144.2(b)). Przeglądanie zarejestrowanych prób nie może odbywać się w miejscu rozgrywania konkurencji.

Artykuł 145

Dyskwalifikacja

Jeśli w danej konkurencji zawodnik został zdyskwalifikowany z powodu naruszenia przepisów technicznych, to w wynikach oficjalnych należy podać, który z przepisów został naruszony przez tego zawodnika.

1. Jeśli w danej konkurencji zawodnik został zdyskwalifikowany z powodu naruszenia przepisu technicznego (z wyjątkiem zamieszczonych w art. 125.5 i 162.5), to wszystkie jego wyniki uzyskane do czasu dyskwalifikacji w danej rundzie konkurencji należy anulować. Natomiast jego wyniki osiągnięte w poprzednich rundach w tej konkurencji należy uważać za ważne. Jednakże taka dyskwalifikacja nie uniemożliwia zawodnikowi wzięcia udziału w dalszych konkurencjach na danych zawodach.
2. Jeżeli zawodnik zostanie zdyskwalifikowany w danej konkurencji z powodu zachowania niesportowego lub niewłaściwego, to w wynikach oficjalnych należy podać przyczynę dyskwalifikacji. Jeżeli zawodnik zostanie powtórnie ostrzeżony zgodnie z art. 125.5 za niesportowe lub niewłaściwe zachowanie w danej konkurencji, lub zgodnie z art. 162.5, to powinien zostać zdyskwalifikowany w tej konkurencji. Jeśli powtórne ostrzeżenie zostanie mu udzielone w innej konkurencji (niż pierwsze), to powinien zostać zdyskwalifikowany

tylko w drugiej konkurencji. Wszystkie jego wyniki uzyskane do czasu dyskwalifikacji w danej rundzie konkurencji należy anulować. Natomiast jego wyniki osiągnięte w poprzednich rundach tej konkurencji lub w innych konkurencjach lub w poprzednio rozgrywanych konkurencjach indywidualnych wieloboju należy uważać za ważne. Zawodnik zdyskwalifikowany w danej konkurencji z powodu zachowania niewłaściwego lub niesportowego a także zgodnie z art. 162.5 naraża się na dyskwalifikację przez arbitra we wszystkich konkurencjach, (wliczając w to konkurencje indywidualne wieloboju, inne konkurencje w których bierze udział równolegle oraz sztafety) do końca zawodów. Jeżeli przekroczenie zostaje uznane za poważne, to kierownik zawodów powinien sporządzić sprawozdanie do odpowiednich władz celem rozważenia dalszego postępowania dyscyplinarnego.

Artykuł 146

Protesty i odwołania

1. Protesty dotyczące uprawnień zawodnika do udziału w zawodach muszą być złożone przed ich rozpoczęciem do delegata technicznego. Jeśli delegat techniczny podjął decyzję, przysługuje prawo odwołania się od tej decyzji do komisji odwoławczej. Jeśli sprawa nie mogła zostać rozstrzygnięta w sposób zadowalający przed zawodami, to zawodnika należy dopuścić do startu warunkowo („under protest”), a sprawę przekazać do decyzji Radzie IAAF lub do właściwego organu.
2. Protesty dotyczące wyniku lub prowadzenia konkurencji należy zgłaszać w ciągu 30 minut od momentu ogłoszenia jej oficjalnych wyników.
Organizatorzy zawodów są odpowiedzialni za zapewnienie, aby czas ogłaszania wszystkich wyników był odnotowywany.
3. Każdy protest powinien być w pierwszej kolejności zgłoszony ustnie do arbitra przez samego zawodnika, przez osobę działającą w jego imieniu lub przez

oficjalnego przedstawiciela zespołu. Osoba ta lub zespół może złożyć protest tylko wtedy, gdy dotyczy on tej rundy konkurencji, w której strona składająca protest (lub odwołanie od decyzji) bierze bezpośredni udział (lub gdy dotyczy konkurencji, w której liczone są punkty do klasyfikacji drużynowej). Celem podjęcia sprawiedliwej decyzji arbiter powinien wziąć pod uwagę wszystkie niezbędne jego zdaniem informacje, łącznie z filmem lub obrazem zarejestrowanym na oficjalnym magnetowidzie lub innym dostępnym materiałem wideo. Arbiter może samodzielnie podjąć decyzję lub przekazać sprawę do komisji odwoławczej. Od decyzji podjętej przez arbitra przysługuje prawo odwołania się do komisji odwoławczej. W sytuacjach gdy arbiter nie jest bezpośrednio dostępny, protest powinien zostać mu przekazany za pośrednictwem centrum informacji technicznej (TIC).

4. W konkurencjach biegowych:

a) Jeżeli zawodnik natychmiast zgłosi ustny protest przeciw decyzji o spowodowaniu przez niego falstartu, to arbiter biegów, jeśli ma jakiegokolwiek wątpliwości, ma prawo dopuścić go warunkowo („*under protest*”) do udziału w biegu, celem zachowania praw wszystkich, których ten protest dotyczy. Jednakże protest taki nie może być uwzględniony, jeśli falstart został zasygnalizowany przez zatwierdzony przez IAAF System Informacji Startowej, chyba że arbiter zadecyduje, że dane dostarczane przez to urządzenie są w sposób oczywisty niedokładne.

b) Protest może dotyczyć błędu startera przy odstrzeliwaniu falstartu lub przerwaniu procedury startu zgodnie z art.162.5. . Protest może być zgłoszony tylko przez zawodnika lub w imieniu zawodnika, który ukończył bieg. Jeśli protest jest uznany, to każdemu zawodnikowi, który popełnił falstart lub spowodował przerwanie procedury startu i podlega dyskwalifikacji lub ostrzeżeniu zgodnie z artykułami 162.5, 162.6 162.7, lub 200.8(c), należy udzielić upomnienia lub zdyskwalifikować. Bez względu na to, czy została

podjęta decyzja o dyskwalifikacji lub upomnieniu, arbiter jest uprawniony, jeśli wymaga tego w jego opinii sytuacja, aby uznać przebieg konkurencji, lub jego część za nieodbytą i ponowić jej przeprowadzenie.

Uwaga: Składanie protestu lub odwołania w sytuacji o której mowa w art., 146.4(b) jest dopuszczalne zarówno w przypadku stosowania Systemu Informacji Startowej (SIS) jak i w przypadku jej braku.

5. W konkurencjach technicznych, jeżeli zawodnik natychmiast zgłosi ustny protest przeciw uznaniu próby za nieważną, to arbiter konkurencji może, według własnej oceny, zarządzić zmierzenie próby i zanotowanie wyniku, celem zachowania praw wszystkich, których ten protest dotyczy.

Jeśli oprotestowana próba miała miejsce:

- a) podczas pierwszych trzech prób w konkurencji technicznej „poziomej”, w której bierze udział więcej niż ośmiu zawodników, a zawodnik zakwalifikowałby się do udziału w wąskim finale, tylko w przypadku uznania protestu lub odwołania,
 - b) w konkurencji technicznej „pionowej”, w sytuacji gdy zawodnik uzyskałby prawo do prób na kolejnej wysokości tylko w przypadku uznania protestu lub odwołania,
- arbiter ma prawo zezwolić zawodnikowi na wykonywanie kolejnych prób, celem zachowania praw wszystkich, których ten protest dotyczy.
6. Oprotestowana próba zawodnika lub jakikolwiek inny wynik uzyskany przez zawodnika startującego warunkowo („*under protest*”) będą ważne tylko wówczas, jeśli protest zostanie uznany przez arbitra lub złożono odwołanie do komisji odwoławczej, zostanie przez komisję odwoławczą uznane.
 7. Odwołanie do komisji odwoławczej musi być złożone w ciągu 30 minut od:
 - a) oficjalnego ogłoszenia wyników konkurencji poprawionych w konsekwencji decyzji podjętej przez

arbitra,

- b) zawiadomienia strony składającej protest, w sytuacji gdy wyniki konkurencji nie zostały poprawione. Odwołanie należy składać na piśmie, podpisane przez zawodnika lub przez osobę działającą w imieniu zawodnika lub przez oficjalnego przedstawiciela zespołu, wraz z kaucją w wysokości 100 USD lub równowartości. W przypadku nieuznania protestu kaucja przepada. Osoba taka lub zespół może złożyć odwołanie tylko wtedy, gdy dotyczy ono tej rundy konkurencji, w której strona składająca odwołanie bierze bezpośredni udział (lub gdy dotyczy konkurencji, w której liczone są punkty do klasyfikacji drużynowej).

Uwaga: Arbiter właściwy dla danej sytuacji, po podjęciu decyzji w sprawie protestu, powinien niezwłocznie przekazać do TIC informację o godzinie podjęcia tej decyzji. Jeśli arbiter nie mógł ustnie przekazać tej informacji właściwemu zespołowi (zespołom) lub zawodnikowi (zawodnikom), to za oficjalny czas ogłoszenia tej decyzji uznaje się czas udostępnienia tej informacji w TIC .

8. Komisja odwoławcza powinna zasięgać opinii wszystkich odpowiednich osób. Jeśli komisja odwoławcza ma wątpliwości, to może brać pod uwagę inne dostępne dokumenty. Jeśli takie dokumenty, wraz z wszystkimi dostępnymi zapisami wideo, nie są przekonujące, to należy podtrzymać decyzję arbitra lub sędziego głównego chodu.
9. Komisja odwoławcza może ponownie rozważyć swą decyzję, jeśli są prezentowane nowe rozstrzygające dowody, pod warunkiem że nową decyzję można wciąż zastosować. Zazwyczaj zmiana decyzji może być podjęta wyłącznie przed ceremonią dekoracji dla danej konkurencji, chyba że odpowiednie ciało zarządzające zadecyduje, że okoliczności uzasadniają inne postępowanie.
10. Decyzje dotyczące spraw, które nie są objęte przepisami IAAF, powinny być w późniejszym terminie przekazane przez przewodniczącego komisji

odwoławczej sekretarzowi generalnemu IAAF.

11. Decyzja komisji odwoławczej (lub arbitra w przypadku braku komisji lub w przypadku braku odwołania do komisji) jest ostateczna. Nie istnieje dalsza możliwość odwołania od decyzji do innych ciał, włączając w to Sportowy Sąd Arbitrażowy (CAS).

Artykuł 147

Wspólny start mężczyzn i kobiet

Na żadnych zawodach rozgrywanych w całości na stadionie normalnie nie zezwala się na przeprowadzenie wspólnych konkurencji z udziałem mężczyzn i kobiet.

Jednakże wspólny start kobiet i mężczyzn na stadionie w konkurencjach technicznych oraz w biegach i chodzie na dystansach 5000m i dłuższych może być dopuszczony na wszystkich zawodach z wyjątkiem tych wymienionych w art. 1.1

a) ÷ h). W zawodach wymienionych w art. 1.1 i) oraz j) wspólny start kobiet i mężczyzn jest dopuszczalny w poszczególnych zawodach, które uzyskały na to specjalne zezwolenie odpowiedniego organu kontynentalnego.

Uwaga 1: W przypadku wspólnego startu mężczyzn i kobiet w konkurencjach technicznych należy korzystać z oddzielnych protokołów startowych, a wyniki ogłaszać osobno dla każdej płci. W konkurencjach biegowych płęć każdego zawodnika powinna być zaznaczona przy uzyskanym wyniku.

Uwaga 2: Organizowanie biegów wspólnie dla kobiet i mężczyzn jak dopuszczają to niniejsze przepisy, powinno być przeprowadzane tylko w przypadku niewystarczającej liczby uczestników jednej lub obydwu płci, dla przeprowadzenia oddzielnych biegów

Uwaga 3: Bieg w którym uczestniczą wspólnie kobiety i mężczyźni powinien być tak przeprowadzany, aby nie dopuścić do tego, że zawodnik jednej płci narzuca tempo lub wspomaga zawodnika innej płci.

Artykuł 148**Mierzenie i ważenie**

Na zawodach wymienionych w art. 1.1 a), b), c) i f) w konkurencjach technicznych oraz rozgrywanych na bieżni wszystkie pomiary należy wykonywać kalibrowaną, zalegalizowaną taśmą stalową lub listwą lub aparaturą pomiarową. Stalowa taśma, listwa lub aparatura pomiarowa powinny być certyfikowane przez IAAF. Dokładność sprzętu pomiarowego używanego podczas zawodów powinna być weryfikowana przez stosowną instytucję akredytowaną przez krajową władzę ds. pomiarów, tak aby wszystkie pomiary można było odnieść do krajowych lub międzynarodowych norm pomiarowych. Na innych zawodach niż wymienione w art. 1.1 a), b), c) i f) wolno używać także taśm fibreglasowych.

Uwaga: Odnośnie zatwierdzania rekordów patrz art. 260.17 a).

Artykuł 149**Ważność wyników**

1. Żaden wynik uzyskany przez zawodnika nie będzie uznany za ważny, jeśli nie zostanie osiągnięty podczas oficjalnych zawodów zorganizowanych zgodnie z przepisami IAAF.
2. Wyniki konkurencji, które zazwyczaj rozgrywane są na stadionie, a w danym przypadku zorganizowano w innym miejscu (takim jak rynek, inny obiekt sportowy, plaża, itd.) będą uznane jako ważne i pełnoprawnie zatwierdzone, jeśli zostały uzyskane przy spełnieniu wszystkich poniższych warunków:
 - a) właściwe ciało zarządzające odpowiednio do art. 1÷3 wydało zgodę na rozgrywanie danej konkurencji;
 - b) konkurencja została przeprowadzona przez sędziów powołanych z panelu osób funkcyjnych z licencjami centralnymi legitymującymi się odpowiednimi kwalifikacjami;
 - c) w przypadku gdy jest to wymagane, sprzęt i przybory używane w danej konkurencji spełniają

wymagania przepisów IAAF;

d) konkurencja jest rozgrywana w miejscu lub z wykorzystaniem urządzenia, które spełnia wymagania przepisów IAAF, na potwierdzenie czego, zgodnie z art. 135, urzędowy mierniczy wydaje certyfikat w oparciu o pomiary wykonane w dniu rozgrywania konkurencji.

Uwaga: Aktualne standardowe formularze niezbędne do zastosowania przy raportowaniu o zgodności z przepisami IAAF miejscu zdarzenia lub obiektu, są dostępne w Biurze IAAF, lub mogą być pobrane ze strony IAAF

Artykuł 150

Rejestracja wideo

Na zawodach wymienionych w art.1.1 a), b) i c) oraz na wszystkich innych zawodach, na których jest to możliwe, powinno się stosować oficjalną rejestrację wideo we wszystkich konkurencjach zgodnie z wytycznymi delegata technicznego. Rejestracja powinna potwierdzić dokładność pomiarów lub naruszenie przepisów.

Artykuł 151

Punktacja

W meczu, w którym wynik określa się na podstawie punktacji, zasada liczenia punktów powinna być uzgodniona między uczestniczącymi krajami lub zespołami przed rozpoczęciem zawodów, chyba, że są już przewidziane w obowiązujących przepisach.

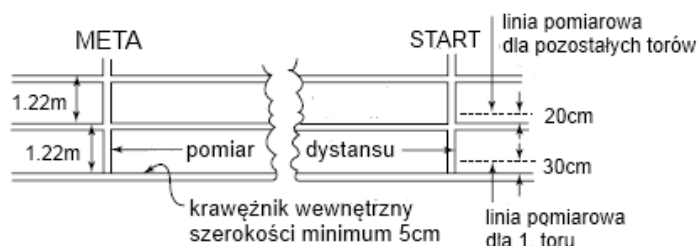
KONKURENCJE BIEGOWE

Artykuły 163.2, 163.6 (za wyjątkiem art. 230.12 i 240.9) oraz 164.2 i 165 dotyczą również rozdziałów VII, VIII i IX.

Artykuł 160**Pomiary bieżni**

1. Nominalna długość bieżni powinna wynosić 400 m. Bieżnia składa się z dwóch równoległych prostych i dwóch wiraży, których promienie powinny być sobie równe. Od strony wewnętrznej bieżnia ma być oddzielona krawężnikiem koloru białego, zbudowanego z odpowiedniego materiału, o wysokości 50-65 mm i szerokości 50-250 mm.
Możliwe jest zrezygnowanie z krawężnika wzdłuż obydwu prostych i zastąpienie go białą linią o szerokości 50 mm.
Jeśli odcinek krawężnika musi być czasowo usunięty na wirażu dla rozegrania konkurencji technicznych, jego miejsce należy zaznaczyć białą linią o szerokości 5 cm i pachołkami lub chorągiewkami o minimalnej wysokości 20 cm. Ustawia się je na białej linii tak, aby krawędź podstawy pachołka lub drzewca chorągiewki pokrywała się z krawędzią białej linii bliższej bieżni i rozmieszcza się w odstępach nie większych niż 4 m. (Pachołki powinny być nachylone pod kątem 60° do podłoża na zewnątrz bieżni w kierunku boiska). Dotyczy to również odcinka bieżni do biegu przeszkodowego, w którym biegacze zbaczają z głównej bieżni, aby pokonać rów z wodą oraz zewnętrznej połowy bieżni w przypadku startów określonych w art. 162.10. Opcjonalnie przepis ten może być również zastosowany w odniesieniu do prostych – wówczas odstępy powinny być nie większe niż 10 m.

2. Pomiarów bieżni należy dokonywać w odległości 30 cm od krawężnika, a gdy brak jest krawężnika na wirażu (lub w przypadku części stanowiącej dobieg do rowu z wodą) - w odległości 20 cm od linii oznaczającej wewnętrzną granicę bieżni.

Rys.1. Pomiar bieżni (widok od strony boiska)

3. Dystans biegu należy mierzyć od krawędzi linii startu dalszej od linii mety do krawędzi linii mety bliższej linii startu.
4. We wszystkich biegach do 400 m włącznie każdy zawodnik musi mieć oddzielny tor o szerokości 1.22 m (± 0.01 m), wliczając linię po prawej stronie, wytyczony przez linię o szerokości 5 cm. Wszystkie tory muszą być tej samej nominalnej szerokości. Wewnętrzny tor należy mierzyć zgodnie z art. 162.2, a pozostałe tory - w odległości 20 cm od zewnętrznych krawędzi linii.
- Uwaga: Dla bieżni budowanych przed 1 stycznia 2004 r. maksymalna szerokość toru może wynosić 1.25 m.*
5. W zawodach międzynarodowych wymienionych w art. 1.1 a), b), c) i f) bieżnia powinna zawierać co najmniej osiem torów.
6. Boczne nachylenie bieżni nie powinno przekraczać 1:100 (1%), poza zaistniałymi wyjątkowymi okolicznościami, które mogą być zaakceptowane przez IAAF, a jej całkowite pochylenie w kierunku biegu nie może przekraczać 1:1000 (0.1%).

Uwaga: Dla nowych bieżni zaleca się, aby boczne nachylenie było skierowane do wewnętrznej strony bieżni.

7. Pełne dane techniczne dotyczące konstrukcji bieżni, rozmieszczenia i znakowania są zawarte w podręczniku urządzeń lekkoatletycznych IAAF (*IAAF Track and Field Facilities Manual*). Niniejszy artykuł przedstawia podstawowe zasady, których należy przestrzegać.

Artykuł 161

Bloki startowe

1. Bloki startowe muszą być używane we wszystkich biegach do 400 m włącznie (w tym z pierwszą zmianą sztafet: 4x200 m, szwedzkiej i 4x400 m) i nie mogą być używane w biegach na innych dystansach. Po ustawieniu na bieżni bloki startowe żadną częścią nie mogą przykrywać linii startu, ani wystawać na inny tor. Bloki startowe muszą odpowiadać następującym wymaganiom:
 - a) Konstrukcja bloków startowych musi być całkowicie sztywna i nie może dawać zawodnikowi żadnej nieuczciwej korzyści;
 - b) Bloki startowe muszą być mocowane do bieżni za pomocą szpilek lub kołców tak, aby w jak najmniejszym stopniu powodowały uszkodzenie bieżni. Sposób przymocowania musi umożliwiać ich szybkie i łatwe usunięcie z bieżni. Liczba, grubość i długość szpilek lub kołców zależy od budowy bieżni. Zamocowanie powinno uniemożliwiać jakiegokolwiek ruch bloków w momencie startu;
 - c) Jeżeli zawodnik korzysta z własnych bloków startowych, muszą one odpowiadać przepisom zawartym w art. 161 a) i b). Mogą one mieć dowolną konstrukcję i budowę, pod warunkiem że nie będą przeszkadzać innym zawodnikom;
 - d) Jeżeli bloki startowe są dostarczane przez organizatorów, to muszą odpowiadać dodatkowo poniższym wymaganiom.

W skład bloków startowych muszą wchodzić dwie płytki służące zawodnikowi do oparcia stóp w pozycji startowej. Płytki należy zamocować na sztywnej ramie, która nie może w żaden sposób przeszkadzać stopom zawodnika w czasie opuszczania bloków. Płytki powinny być nachylone celem ułatwienia zawodnikowi zajęcia pozycji startowej i mogą mieć powierzchnię płaską lub lekko wklęsłą. Powierzchnie płytek powinny być przystosowane do opierania o niekolców obuwia zawodnika. Uzyskuje się to przez wykonanie otworów lub wgłębień na przedniej powierzchni płytek lub przez pokrycie płytki odpowiednim materiałem pozwalającym na użycie obuwia z kolcami.

Zamontowanie płytek na sztywnej ramie może być regulowane, lecz nie powinno pozwalać na żaden ich ruch w momencie startu. We wszystkich przypadkach musi być zapewniona możliwość przesuwania płytek do przodu lub do tyłu oraz zmiana ich wzajemnej odległości. Ustawienie płytek musi być zabezpieczone przez odpowiednie klamry lub mechaniczny zamek, który mógłby być łatwy i szybki w użyciu przez zawodnika.

2. W zawodach wymienionych w art.1.1 a), b), c) i f) oraz dla wyników przedkładanych do zatwierdzenia jako rekordy świata, zgodnie z art. 261 i art. 263, bloki startowe muszą być podłączone do zatwierdzonego przez IAAF Systemu Informacji Startowej (SIS). Użycie tego systemu jest zalecane także przy przeprowadzaniu wszystkich zawodów

Uwaga: Zgodnie z przepisami może być użyty również automatyczny system odwołujący start.

3. Na zawodach wymienionych w art. 1.1 a) ÷ f) zawodnicy muszą używać bloków startowych dostarczonych przez organizatorów zawodów. Na wszystkich innych zawodach przeprowadzanych na bieżniach syntetycznych organizatorzy mają prawo wymagać używania jedynie bloków startowych przez nich dostarczonych.

Start

1. Start biegu należy oznaczyć białą linią o szerokości 5 cm. We wszystkich biegach, które nie odbywają się po torach, linię startu należy nakreślić po takim łuku, aby każdy zawodnik wystartował w takiej samej odległości od linii mety. Na wszystkich dystansach miejsca startu należy numerować od lewej do prawej, patrząc w kierunku biegu.

Uwaga 1: W przypadku konkurencji mających start poza stadionem, linia startu może mieć do 30 cm szerokości i może być oznaczona kolorem znacząco kontrastującym do podłoża w miejscu startu.

Uwaga 2: W przypadku konkurencji 1500 m oraz wszystkich innych, w których występuje start z nakreślonej po łuku linii startu, linia startu może zostać wydłużona poza linię ograniczającą zewnętrzny tor bieżni, o ile znajdują się tam również taki sam rodzaj nawierzchni, jak na bieżni.

2. We wszystkich zawodach międzynarodowych, z wyjątkiem wymienionych poniżej, starter powinien podawać komendę startową w swoim ojczystym języku, po angielsku lub po francusku.

a) W biegach do 400 m włącznie (w tym w sztafetach: 4x200 m, szwedzkiej zdefiniowanej w art. 170.1 i 4x400 m), komenda startowa powinna brzmieć: „na miejsca” i „gotów”.

b) W biegach powyżej 400 m (z wyjątkiem sztafet: 4x200 m, szwedzkiej i 4x400 m) komenda startowa powinna brzmieć „na miejsca”.

Wszystkie biegi należy rozpoczynać na wystrzał w górę z pistoletu startera.

Uwaga: W zawodach określonych w art.1.1 a), b), c), e) oraz i) komendy startowe należy podawać wyłącznie po angielsku.*

* W języku angielskim brzmienie komend startowych jest następujące: „On your marks” i „Set”.

3. We wszystkich biegach do 400 m włącznie (włączając pierwszą zmianę sztafet: 4x200 m, szwedzkiej i 4x400 m) start niski i użycie bloków startowych są obowiązkowe. Po komendzie „gotów” zawodnik musi bezzwłocznie przyjąć swoją pełną ostateczną pozycję startową, zachowując kontakt obu dłoni z podłożem i stóp z płytkami bloków startowych. Jeśli starter uzna, że wszyscy zawodnicy przyjęli nieruchomą pozycję „gotów”, powinien nastąpić strzał.
4. W biegach powyżej 400 m (z wyjątkiem sztafet: 4x200 m, szwedzkiej i 4x400 m) start należy wykonywać z pozycji wysokiej. Po komendzie „na miejsca”, zawodnicy powinni zbliżyć się do linii startu i przyjąć pozycję startową przed linią (całkowicie wewnątrz przydzielonego toru w konkurencjach, w których bieg po starcie rozpoczyna się po torach). W pozycji startowej zawodnikom nie wolno dotykać ręką lub rękami jakiegokolwiek części podłoża i/ani nie wolno dotykać stopą linii startu i powierzchni za nią. Gdy starter uzna, że wszyscy zawodnicy przyjęli prawidłową nieruchomą pozycję startową, powinien nastąpić strzał.
5. Po komendzie „na miejsca” lub „gotów” (jeśli ta komenda jest użyta) wszyscy zawodnicy muszą natychmiast i bez zwłoki przyjąć pełną i ostateczną pozycję startową. Jeżeli starter z jakiegokolwiek powodu uzna, że nie zostały spełnione wszystkie warunki do prawidłowego startu, po tym jak zawodnicy znaleźli się na swoich miejscach startu (w blokach startowych), powinien wezwać zawodników do wycofania się ze swych miejsc startowych, a asystenci startera powinni ponownie ustawić zawodników na linii zbiórki (patrz również art. 130).

Jeśli zawodnik, w opinii startera:

 - a) po komendzie „na miejsca” lub „gotów” i przed wystrzałem z pistoletu, spowoduje, że procedura startu zostanie przerwana, na przykład zawodnik podniósł rękę lub/i powstał lub usiadł w przypadku startu z bloków, bez ważnego powodu (ocena

- powodu przerwania startu należy do odpowiedniego arbitra); lub
- b) nie stosuje się do komend „na miejsca” lub „gotów” lub nie przyjmuje ostatecznej pozycji startowej w rozsądnym czasie; lub
 - c) po komendzie „na miejsca” lub „gotów” przeszkadza innym zawodnikom poprzez wydawanie dźwięków lub w inny sposób,

starter powinien wstrzymać start.

Arbiter może udzielić zawodnikowi ostrzeżenia za niewłaściwe zachowanie się (nałożyć dyskwalifikację w przypadku powtórnego naruszenia tego przepisu na tych samych zawodach), na podstawie artykułów 125.5 oraz 145.2. W sytuacjach, gdy powodem wstrzymania startu była przyczyna zewnętrzna (niezawiniona przez zawodnika) lub arbiter nie zgadza się z decyzją startera, należy wszystkim zawodnikom biorącym udział w starcie pokazać zieloną kartkę informując ich, że powodem przerwania startu nie był falstart zawodnika.

Falstart

6. Zawodnik po przyjęciu pozycji startowej nie może rozpocząć biegu przed odebraniem sygnału o wystrzale z pistoletu. Jeśli w ocenie startera lub startera odwołującego zawodnik rozpoczął start zbyt wcześnie, należy uznać to za falstart.

Jeżeli na zawodach używany jest zaakceptowany przez IAAF System Informacji Startowej (SIS), starter i/lub wyznaczony starter odwołujący muszą nosić słuchawki, aby dobrze słyszeć sygnał akustyczny, który jest emitowany po wykryciu możliwego falstartu przez aparaturę (np.: gdy czas reakcji jest krótszy niż 0.100 sekundy). Natychmiast po usłyszeniu sygnału akustycznego przez startera i/lub startera odwołującego, jeśli był wystrzał z pistoletu, musi nastąpić ponowny strzał, a starter musi bezzwłocznie sprawdzić zarówno czasy reakcji otrzymane z aparatury, jak również wszystkie inne informacje dostępne dzięki SIS, aby upewnić się, kto, jeśli ktokolwiek, jest (lub przy więcej niż jednej osobie

odpowiedzialnej - są) odpowiedzialny (odpowiedzialni) za falstart.

Uwaga 1: Ruch zawodnika, który nie skutkuje utratą kontaktu stopy/stóp z płytkami bloków startowych lub utratą kontaktu jego ręki/ramię z podłożem, nie powinien być rozpatrywany jako rozpoczęcie biegu. Powyższe okoliczności mogą być podstawą do działań dyscyplinujących, które mogą skutkować upomnieniem lub dyskwalifikacją.

Uwaga 2: Ponieważ zawodnicy startujący z pozycji tzw. „wysokiego startu” mają większą skłonność do utraty równowagi, to jeśli takie działanie jest przypadkowe, to start powinien być rozpatrywany jako „niestabilny”. Jeśli zawodnik został popchnięty lub zablokowany przed linią startu, to nie powinien on być ukarany. Zawodnik, który potrąca lub blokuje innego zawodnika naraża się na upomnienie lub dyskwalifikację.

Uwaga 3: W praktyce, kiedy jeden lub więcej zawodników powoduje falstart, pozostali mają tendencję do pójścia w ich ślady i w zasadzie każdy zawodnik, który to uczyni, również popełnia falstart. Jednak starter powinien udzielić ostrzeżenia tylko temu zawodnikowi (lub zawodnikom), który (którzy) jego zdaniem, jest (są) odpowiedzialny za falstart. W konsekwencji może być ostrzeżony lub zdyskwalifikowany więcej niż jeden zawodnik. Jeżeli falstart nastąpił nie z winy zawodników, nikomu nie należy udzielać ostrzeżenia i wszystkim zawodnikom należy pokazać zieloną kartkę.

Uwaga 4: Jeśli na zawodach jest wykorzystywany zatwierdzony przez IAAF System Informacji Startowej (SIS) to wskazywane przez niego dowody muszą być zaakceptowane przez startera jako wystarczające.

7. Z wyjątkiem konkurencji wielobojoych każdy zawodnik, który popełnił falstart, zostaje zdyskwalifikowany przez startera.

W przypadku zawodów wielobojoych zastosowanie ma art. 200.8 (c).

8. W przypadku falstartu asystenci startera powinni podjąć następujące czynności:
Z wyjątkiem konkurencji wielobojowych zawodnik (zawodnicy) odpowiedzialny za falstart zostaje zdyskwalifikowany i należy pokazać mu czerwono-czarną (przeznaczoną po przekątnej) kartkę oraz podnieść właściwy wskaźnik na odpowiednim znaczniku toru (tzw. „pudle startowym”).
W konkurencjach wielobojowych, w przypadku pierwszego falstartu, zawodnik (zawodnicy) odpowiedzialny za falstart otrzymuje ostrzeżenie i należy pokazać mu żółto-czarną (przeznaczoną po przekątnej) kartkę oraz podnieść właściwy wskaźnik na odpowiednim znaczniku toru. Jednocześnie wszyscy pozostali zawodnicy biorący udział w tym biegu otrzymują ostrzeżenie poprzez pokazanie im żółto-czarnej kartki przez jednego lub kilku asystentów startera w celu poinformowania ich, że zawodnik odpowiedzialny za kolejny falstart zostanie zdyskwalifikowany. W przypadku kolejnego falstartu zawodnik (zawodnicy) odpowiedzialny za falstart zostaje zdyskwalifikowany i należy pokazać mu czerwono-czarną kartkę oraz podnieść właściwy wskaźnik na odpowiednim znaczniku toru.
Podstawową regułą (pokazanie kartki zawodnikowi odpowiedzialnemu za falstart) należy stosować także wtedy, gdy nie są używane znaczniki torów (pudła startowe).
9. Jeżeli starter lub którykolwiek ze starterów odwołujących jest zdania, że start nie był prawidłowy, to należy wezwać zawodników strzałem z pistoletu do powrotu.
- 1000 m, 2000 m, 3000 m, 5000 m i 10000 m**
10. Jeżeli w biegu jest ponad 12 zawodników, mogą być oni podzieleni na dwie grupy: jedna grupa zawierająca w przybliżeniu dwie trzecie zawodników startuje z tradycyjnej linii startowej, a druga grupa - z oddzielnej, zakrzywionej linii startowej zaznaczonej w poprzek zewnętrznej połowy bieżni. Druga grupa powinna biec do końca pierwszego wirażu po zewnętrznej połowie

bieżni, którą należy oznakować pachołkami lub chorągiewkami w sposób opisany w art. 160.1.

Oddzielną, zakrzywioną linię startową należy zaznaczyć w taki sposób, aby wszyscy zawodnicy mieli do przebiegnięcia ten sam dystans.

Linia zejścia dla biegu na 800 m opisana w art. 163.5. wskazuje, gdzie zawodnicy z zewnętrznej grupy w biegach na 2000 m i 10000 m mogą dołączyć do zawodników startujących z tradycyjnej linii startowej. Na bieżni należy zaznaczyć wejście na finiszową prostą dla biegów na 1000 m, 3000 m i 5000 m celem wskazania, gdzie zawodnicy z zewnętrznej grupy mogą dołączyć do zawodników startujących z tradycyjnej linii startowej. Taki znak o wymiarach 50 mm x 50mm należy zaznaczyć na linii pomiędzy torem 4 i 5 (pomiędzy torami 3 i 4 na bieżni 6-torowej). Tuż przed tym znakiem umieszcza się pachołek (lub chorągiewkę), który należy zdjąć po połączeniu się obu grup.

Artykuł 163

Bieg

1. W konkurencjach, w których zawodnicy pokonują przynajmniej jeden wiraż, kierunek biegu lub chodu powinien być taki, aby boisko wewnątrz owalnej bieżni było po lewej ręce/stronie. Tory należy tak numerować, aby wewnętrzny lewy tor miał numer 1.

Przeszkadzanie

2. Jeśli zawodnik zostaje potrącony lub zablokowany w trakcie biegu tak, że utrudnia mu posuwanie się do przodu:
 - a) w przypadku gdy blokowanie lub potrącenie jest niezamierzone lub nie jest spowodowane przez innego zawodnika to arbiter, jeśli w jego opinii zawodnik (lub jego zespół) został poważnie poszkodowany, może nakazać powtórzenie biegu lub zezwolić na uczestniczenie w następnej rundzie danej konkurencji;

- b) jeśli w ocenie arbitra to inny zawodnik jest odpowiedzialny za blokowanie bądź potrącenie to taki zawodnik (lub jego zespół) naraża się na dyskwalifikację w danej konkurencji. Arbiter, jeśli w jego opinii zawodnik (lub jego zespół) został poważnie uszkodzony, może nakazać powtórzenie biegu lub zezwolić uszkodzowanemu zawodnikowi (zespolowi) na uczestniczenie w następnej rundzie danej konkurencji.

W obu przypadkach, wymienionych w art. 163.2 a) i b), każdy uszkodzony zawodnik (bądź zespół) powinien ukończyć bieg zgodnie z zasadą bona fide (w dobrej wierze).

Bieg poza torem

- 3.
- a) We wszystkich biegach rozgrywanych po torach każdy zawodnik musi biec po przydzielonym mu torze od startu do mety. Powyższe ma także zastosowanie w odniesieniu do biegów rozgrywanych częściowo po torach.
- b) We wszystkich biegach nierozgrywanych po torach (całkowicie lub w jakiejś ich części), zawodnik biegnący po zewnętrznej połowie bieżni na wirażu, jak to opisano w art. 162.10, lub zbiegający z bieżni tak, aby pokonać rów z wodą, nie może biec, ani postawić kroku na lub poniżej krawężnika, albo linii oznaczającej granicę wewnętrznej części bieżni (lub zewnętrznej połowy bieżni gdy jest ona rozdzielona na czas startu z dwóch linii startowych lub linii zejścia z bieżni głównej na część, na której znajduje się rów z wodą).
- Poza wyjątkami wymienionymi w art. 163.4, jeśli arbiter jest przekonany, w oparciu o relację sędziego lub sędziego torowego lub na innej podstawie, że zawodnik naruszył niniejszy przepis, to zawodnika należy zdyskwalifikować.
4. Zawodnik nie powinien być zdyskwalifikowany, jeżeli:

- a) został popchnięty lub zmuszony przez inną osobę do biegu poza swoim torem lub po krawężniku lub wewnątrz krawężnika lub linii oznaczającej granicę bieżni; lub
- b) dotykał linii lub biegł poza swoim torem na prostej, jak również na prostej części bieżni gdzie znajduje się rów z wodą lub po zewnętrznej linii swojego toru na wirażu,

i nie uzyskał z tego powodu istotnej korzyści oraz nie potrafił, ani nie przeszkodził w biegu innemu zawodnikowi.

Uwaga: Uzyskanie korzyści dotyczy również przypadku zajęcia szeroko rozumianej korzystniejszej pozycji, w tym także opuszczenia pozycji „zablokowanej” podczas biegu lub chodu poprzez bieg po wewnętrznej linii bieżni lub wewnątrz, poza tą linią.

- 5. W zawodach wymienionych w art. 1.1 a), b), c) i f) bieg na 800 m należy rozgrywać po torach do bliższej krawędzi linii zejścia, za którą zawodnicy mogą opuścić swoje tory.

Linia zejścia powinna być linią zakrzywioną, o szerokości 5 cm, zaznaczoną za pierwszym wirażem w poprzek na wszystkich torach poza pierwszym. Aby pomóc zawodnikom zidentyfikować linię zejścia, należy umieścić na linii każdego toru, bezpośrednio przed przecięciem tych linii z linią zejścia, małe pachołki lub słupki (o podstawie 5 cm x 5 cm) nie wyższe niż 15 cm, w zalecanej kolorze - różnym od linii torów i linii zejścia. Jeśli zawodnik (lub zespół sztafetowy) nie przestrzegają powyższych zapisów, to zawodnik (lub zespół) musi zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: Na zawodach wymienionych w art. 1.1 d) i h), kraje mogą uzgodnić rozgrywanie biegów bez użycia torów.

Opuszczenie bieżni

- 6. Zawodnikowi, który dobrowolnie opuścił bieżnię nie wolno zezwolić na kontynuowanie biegu. W klasyfikacji

końcowej powinien być zapisany jako ten, który biegu nie ukończył (DNF). Jeżeli zawodnik powróci na bieżnię, z zamiarem kontynuowania biegu, powinien zostać zdyskwalifikowany przez arbitra..

Znaki na bieżni

7. Z wyjątkiem biegów sztafetowych (patrz art. 170.4), w całości lub częściowo rozgrywanych po torach, zawodnikom nie wolno pomagać sobie przez wykonywanie znaków lub umieszczanie przedmiotów na bieżni albo wzdłuż niej.

Mierzenie prędkości wiatru

8. Aparatura do pomiaru wiatru powinna być certyfikowana przez IAAF. Dokładność używanego sprzętu pomiarowego powinna być weryfikowana przez stosowną instytucję akredytowaną przez krajową władzę ds. pomiarów, tak aby wszystkie pomiary można było odnieść do krajowych lub międzynarodowych norm pomiarowych.
9. We wszystkich zawodach międzynarodowych określonych w art. 1.1 a) ÷ h) oraz dla wyników przedkładanych do zatwierdzenia jako rekordy świata należy stosować wiatromierze nie mechaniczne. Wiatromierz mechaniczny powinien być wyposażony w odpowiednią osłonę zmniejszającą wpływ bocznego wiatru. Długość rury wiatromierza (jeśli jest stosowana) z każdej strony urządzenia pomiarowego powinna być co najmniej dwa razy większa niż średnica rury.
10. Arbiter biegów musi upewnić się, że wiatromierz używany w konkurencjach biegowych umieszczony jest za prostą, w sąsiedztwie toru pierwszego, w odległości 50 m od linii mety. Musi być ustawiony na wysokości 1.22 m, nie dalej niż 2 m od bieżni.
11. Wiatromierz może być uruchamiany i zatrzymywany automatycznie i/lub zdalnie, a jego wskazania mogą być przekazywane bezpośrednio do sieci komputerowej.
12. Prędkość wiatru należy mierzyć od momentu błysku / dymu strzału z pistoletu przez:

100 m	10 sekund
-------	-----------

100 m przez płotki 13 sekund

110 m przez płotki 13 sekund

W biegu na 200 m prędkość wiatru należy mierzyć przez 10 sekund od momentu wbiegnięcia prowadzącego zawodnika na prostą.

13. Wskazania wiatromierza należy odczytywać w metrach na sekundę, zaokrąglając do następnej dziesiątej części metra na sekundę, chyba że drugą cyfrą po przecinku jest zero, w dodatnim kierunku (tzn., że odczyt +2.03 m/s należy zanotować jako +2.1, a odczyt -2.03 m/s należy zanotować jako -2.0). Urządzenia, które posiadają cyfrowe odczyty wyrażone w dziesiątych częściach metra na sekundę powinny być tak konstruowane, aby być w zgodzie z tym przepisem.

Podawanie międzyczasów

14. Międzyczas i nieoficjalne czasy zwycięzców mogą być oficjalnie ogłaszane i/lub wyświetlane. Jednak czasów tych nie wolno podawać zawodnikom przez osoby znajdujące się na płycie boiska bez uprzedniej zgody odpowiedniego arbitra. Zgoda ta powinna być udzielona tylko w sytuacji, gdy w danym miejscu tablice z wynikami są niewidoczne dla zawodników i w sposób zapewniający, że informacja o czasach będzie dostępna dla wszystkich zawodników biorących udział w konkurencji.

Informacja o międzyczasach, która udzielana jest zawodnikowi z naruszeniem tego przepisu musi być rozpatrywana jako niedozwolona pomoc i podlegać zapisom artykułu 144.2

Uwaga: Płytę boiska, która w normalnych warunkach jest również wydzielona fizyczną barierą, określa się w tym przypadku jako miejsce, gdzie rozgrywana jest dana konkurencja i do którego dostęp mają jedynie zawodnicy i osoby upoważnione na podstawie odpowiednich przepisów i ustaleń.

Punkty odświeżania

- 15.
- a) W konkurencjach rozgrywanych na bieżni na dystansach 5000 m i dłuższych organizatorzy mogą przewidzieć dla zawodników punkty z wodą i z gąbkami, w zależności od panujących warunków atmosferycznych.
 - b) W konkurencjach biegowych dłuższych niż 10 000 m, powinny być przygotowane punkty odżywiania, stacje z wodą oraz gąbkami. Punkty odżywiania powinny być przygotowane przez organizatorów lub przez zawodników i powinny być umiejscowione w taki sposób, że zarówno zawodnicy jak również wyznaczone osoby, podające w ręce zawodników przygotowane wcześniej produkty będą mieć łatwy do nich dostęp. Produkty dostarczone przez zawodników powinny znajdować się pod nadzorem wyznaczonych sędziów od momentu dostarczenia ich przez zawodników bądź osób działających w ich imieniu. Sędziowie ci muszą się upewnić, że wszystkie dostarczone uprzednio produkty nie zostały w żaden sposób zmienione bądź naruszone.

Artykuł 164**Meta**

1. Metę biegu należy oznaczyć białą linią o szerokości 50 mm.
Uwaga: W przypadku konkurencji mających metę poza stadionem, linia mety może mieć do 30 cm szerokości i może być dowolnego koloru znacząco kontrastującego z podłożem w miejscu mety.
2. Zawodników należy klasyfikować w takiej kolejności, w jakiej dowolną częścią ciała (tzn. korpusem z wyłączeniem głowy, szyi, ramion, nóg, rąk i stóp) osiągną pionową płaszczyznę przechodzącą przez bliższą krawędź linii mety.

3. W każdym biegu rozgrywanym na zasadzie notowania dystansu przebytego w określonym czasie, starter dokładnie na minutę przed końcem biegu musi uprzedzić zawodników i sędziów wystrzałem z pistoletu, że bieg zbliża się do końca. Dokładnie w momencie upłynięcia wyznaczonego czasu licząc od chwili startu, starter na sygnał kierownika mierzących czas ponownym strzałem z pistoletu musi zasygnalizować zakończenie biegu. W momencie kiedy strzał sygnalizuje koniec biegu, wyznaczeni do tego sędziowie muszą dokładnie oznakować miejsce na bieżni, w którym każdy z zawodników dotknął bieżni po raz ostatni przed lub w momencie strzału z pistoletu.

Przebyty dystans należy mierzyć do najbliższego metra za tym znakiem. Przed startem do konkurencji dla każdego zawodnika musi być wyznaczony co najmniej jeden sędzia celem oznaczenia długości dystansu przebytego przez zawodnika.

Artykuł 165

Pomiar czasu i fotofinisz

1. Trzy alternatywne metody mierzenia czasu należy przyjmować jako oficjalne:
 - a) pomiar ręczny
 - b) pomiar całkowicie automatyczny z fotofiniszem
 - c) pomiar z wykorzystaniem systemu z transponderami, tylko w zawodach przeprowadzanych zgodnie z artykułami 230 (biegi nierozgrywane całkowicie na stadionie), 240, 250 i 251.
2. Biorąc pod uwagę art. 165.1 a) oraz b) czas należy mierzyć do momentu, w którym jakakolwiek część ciała zawodnika (tj. korpusu, z wyłączeniem głowy, szyi, ramion, nóg, rąk i stóp) osiąga pionową płaszczyznę przechodzącą przez bliższą krawędź linii mety.
3. Należy rejestrować czasy wszystkich zawodników kończących bieg. Dodatkowo, tam gdzie jest to

możliwe, należy rejestrować międzyczasy każdego okrążenia w biegach na 800 m i dłuższych oraz międzyczasy każdego 1000 metrów w biegach na 3000 m i dłuższych.

Pomiar ręczny

4. Mierzących czas należy rozmieścić na przedłużeniu linii mety. W miarę możliwości powinni się oni znajdować w odległości co najmniej 5 metrów od zewnętrznego toru bieżni. Celem zapewnienia wszystkim dobrej widoczności linii mety mierzący czas powinni być umieszczeni na odpowiednim podwyższeniu.
5. Mierzący czas powinni używać obsługiwanych ręcznie elektronicznych czasomierzy z odczytem cyfrowym. Dla celów niniejszych przepisów wszystkie takie urządzenia zwane są stoperami.
6. Czasy okrążeń i inne międzyczasy opisane w art. 165.3. powinny być notowane przez wyznaczonych mierzących czas, jeśli używają stoperów, na których możliwe jest zarejestrowanie więcej niż jednego czasu, albo przez dodatkowo mierzących czas lub transponderzy.
7. Czas należy mierzyć od momentu błysku / dymu z pistoletu startowego.
8. Trzej wyznaczeni oficjalnie mierzący czas (wśród których powinien być kierownik mierzących czas) i jeden lub dwóch dodatkowo mierzących powinni mierzyć czas zwycięzcy każdego biegu, jak również w przypadku biegów rekordowych. Dla konkurencji wieloboju patrz art. 200.9 b). Czasy zanotowane na stoperach dodatkowo mierzących wolno brać pod uwagę tylko wtedy, gdy czas zanotowany na jednym lub więcej stoperach oficjalnych jest nieprawidłowy. Wzywa się wówczas do podania czasu dodatkowo mierzących w ustalonej z góry kolejności, tak aby we wszystkich biegach oficjalny czas zwycięzcy był zarejestrowany na trzech stoperach.
9. Każdy mierzący czas powinien działać niezależnie, bez pokazywania swojego stopera i dyskusowania z kimkolwiek jego wskazań. Powinien wpisać zmierzony

- na swoim stoperze czas na specjalny formularz i po jego podpisaniu przekazać kierownikowi mierzących czas, który może porównać wskazania stoperów z zapisanymi czasami.
10. We wszystkich biegach, w których stosuje się ręczny pomiar czasu, czasy należy odczytywać i rejestrować następująco:
 - a) w biegach na bieżni czas należy odczytywać i notować do następnej dłuższej 0.1 sekundy, chyba że czas jest dokładnie wielokrotnością 0.1 sekundy, np. czas 10.11 należy podać oficjalnie jako czas 10.2.
 - b) w biegach rozgrywanych częściowo lub całkowicie poza stadionem czas należy zaokrąglić i notować do następnej pełnej sekundy, chyba że czas jest dokładnie wielokrotnością 1 sekundy np. czas 2:09:44.3 należy podać oficjalnie jako 2:09:45.
 11. Jeżeli po opisanym powyżej zaokrągleniu dwa spośród trzech stoperów wykazują czasy zgodne, a trzeci się od nich różni, to czas zarejestrowany na dwóch stoperach należy uważać za oficjalny. Jeśli wszystkie trzy stopery pokazują czasy różne, za czas oficjalny należy uważać czas środkowy. Jeżeli do dyspozycji są tylko dwa czasy i są one różne, to za czas oficjalny należy uważać czas dłuższy. *
 12. Kierownik mierzących czas, działając zgodnie z powyższymi zasadami, powinien zdecydować o oficjalnym czasie każdego zawodnika i przekazać wyniki do sekretariatu zawodów celem ich rozpowszechnienia.

* Przy odczytywaniu czasu ze stopera odczytuje się i zapisuje wynik z dokładnością wykazywaną przez dane urządzenie, po czym dopiero wynik zaokrągla się zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu; czas ten podaje się jako oficjalny.

Całkowicie automatyczny pomiar czasu i system fotofiniszu

13. Całkowicie automatyczny pomiar czasu i system fotofiniszu zatwierdzony przez IAAF powinien być stosowany na wszystkich zawodach.

System fotofiniszu

14. System może być zatwierdzony przez IAAF jeśli został sprawdzony i posiada świadectwo dokładności na okres czterech lat, obejmujący termin zawodów i dodatkowo:
- a) system musi dokonywać rejestracji linii mety za pomocą kamery umieszczonej na przedłużeniu linii mety wytwarzając obraz ciągły
 - Dla zawodów wskazanych w art. 1.1 zdjęcie powinno składać się z przynajmniej 1000 klatek na sekundę.
 - W przypadku pozostałych zawodów, zdjęcie musi się składać z co najmniej 100 klatek na sekundę.Obraz musi być zsynchronizowany z równomiernie zaznaczoną podstawą czasu, z podziałką 0.01 sekundy.
 - b) System musi być uruchamiany automatycznie przez sygnał z urządzenia startowego, tak aby całkowite opóźnienie pomiędzy momentem wystrzału lub jego odpowiednikiem wizualnym, a uruchomieniem systemu mierzącego czas było stałe i nie większe niż 0.001 sekundy.
15. W celu potwierdzenia, że kamera jest prawidłowo zainstalowana na linii mety oraz dla ułatwienia odczytu obrazu z fotofiniszu, przecięcia linii wyznaczających toru z linią mety, należy pomalować na czarno w odpowiedni wzór. Każdy taki wzór musi całkowicie mieścić się wewnątrz przecinających się linii i znajdować się nie dalej niż 2 cm od krawędzi początku linii mety i nie wychodzić poza nią. W celu ułatwienia odczytu, podobne czarne znaczniki mogą zostać umieszczone na zewnątrz przecinających się linii toru i linii mety, tworząc na zdjęciu wzór podwójnej linii.

16. Miejsca zawodników należy odczytywać na ekranie za pomocą kursora z linią odczytu zapewniającą prostopadłość z podstawą czasu.
17. System fotofiniszu musi w sposób automatyczny ustalać i rejestrować czasy zawodników oraz umożliwiać wydruk zdjęcia przedstawiającego czasy wszystkich zawodników. Dodatkowo, system musi umożliwiać podgląd tabelki, w której znajduje się wynik oraz inne czasy każdego z zawodników. Jakiegokolwiek zmiany danych pozyskanych automatycznie i ręczne wprowadzanie czasów musi być odnotowywane przez system na skali czasu zdjęcia, a także w widoku tabeli.
18. System pomiaru czasu, który działa automatycznie albo tylko na starcie albo tylko na mecie, a nie w obu tych przypadkach, nie może być używany do rejestrowania czasu oficjalnego, ponieważ pomiar taki nie jest ani pomiarem ręcznym, ani pomiarem całkowicie automatycznym. W takim przypadku czasy odczytane z ekranu nie mogą być w żadnym przypadku uznane jako oficjalne, ale czasy te mogą być wykorzystane, jako ważna pomoc przy ustalaniu kolejności i różnic czasowych pomiędzy zawodnikami.

Funkcjonowanie systemu

19. Sędzia główny fotofiniszu powinien być odpowiedzialny za działanie systemu pomiaru czasu. Przed rozpoczęciem zawodów powinien spotkać się z obsługą techniczną urządzenia i zapoznać się ze sprzętem, sprawdzając wszelkie możliwe ustawienia urządzenia. Przed rozpoczęciem każdej sesji zawodów sędzia główny fotofiniszu, we współpracy z arbitrem konkurencji biegowych i starterem, powinien przeprowadzić test sprawdzenia zera, aby zapewnić, że urządzenie pomiarowe jest uruchamiane automatycznie przez sygnał z pistoletu startera nie przekraczając wartości określonej w art. 165.14 (tzn. 0.001 sekundy). Powinien również nadzorować testowanie urządzenia pomiarowego oraz zapewnić prawidłowe ustawienie kamery (kamer).

20. Na zawodach powinny pracować co najmniej dwie kamery fotofiniszu, po jednej z każdej strony mety. Jest pożądane, aby te systemy pomiaru czasu były niezależne pod względem technicznym, tzn. powinny korzystać z różnych źródeł zasilania oraz przekazywać sygnał z pistoletu startera poprzez niezależny sprzęt i okablowanie.

Uwaga: Jeśli używa się dwóch lub więcej kamer fotofiniszu, delegat techniczny (lub międzynarodowy sędzia fotofiniszu, jeśli jest wyznaczony) powinien ustalić przed zawodami, którą z nich należy uważać za oficjalną. Miejsca i czasy z obrazu z pozostałych kamer nie powinny być brane pod uwagę, dopóki nie ma wątpliwości, co do dokładności kamery oficjalnej lub dopóki nie zachodzi potrzeba wykorzystania dodatkowych zdjęć celem rozstrzygnięcia kolejności na mecie (tj. zawodników całkowicie lub częściowo niewidocznych na zdjęciu z kamery oficjalnej).

21. Sędzia główny fotofiniszu wspólnie z odpowiednią liczbą sędziów fotofiniszu powinien ustalić miejsca zawodników i uzyskane przez nich oficjalne czasy. Powinien zapewnić, że wyniki te zostały prawidłowo wprowadzone lub przesłane do systemu informatycznego zawodów i przekazane do sekretarza zawodów.
22. Czasy uzyskane z systemu fotofiniszu należy uważać za oficjalne, o ile z jakiegokolwiek powodu odpowiednia osoba funkcyjna nie zdecydował, że są one w sposób oczywisty niedokładne. W takim przypadku za oficjalne należy uważać czasy zmierzone przez mierzących czas, ewentualnie skorygowane na podstawie informacji o różnicach czasowych otrzymanych z obrazu fotofiniszu. W przypadku istnienia możliwości błędnego działania urządzenia pomiaru czasu muszą być wyznaczeni sędziowie mierzący czas.
23. Czasy ze zdjęcia fotofiniszu należy odczytywać i rejestrować następująco:

- a) We wszystkich biegach do 10 000 m włącznie, czas należy odczytywać i notować z dokładnością do 0.01 sekundy. Czas niebędący dokładnie wielokrotnością 0.01 sekundy, należy odczytywać i notować do następnej dłuższej 0.01 sekundy.
- b) We wszystkich biegach powyżej 10 000 m rozgrywanych na bieżni, czas należy odczytywać z dokładnością do 0.01 sekundy i notować z dokładnością do 0.1 sekundy. Wszystkie odczytywane czasy niekończące się zerem należy zaokrąglić i notować do następnej dłuższej 0.1 sekundy, np. czas 59:26.32 należy notować jako 59:26.4.
- c) We wszystkich biegach rozgrywanych częściowo lub w całości poza stadionem czas należy odczytywać z dokładnością do 0.01 sekundy i notować z dokładnością do 1 sekundy. Wszystkie czasy niekończące się dwoma zerami należy zaokrąglić i notować do następnej dłuższej pełnej sekundy, np. czas 2:09:44.32 należy notować jako 2:09:45.

Stosowanie transponderów

24. Dozwolone jest stosowanie do pomiaru czasu systemu z transponderami zatwierdzonego przez IAAF, w zawodach, o których mowa w artykułach 230 (biegi rozgrywane częściowo poza stadionem), 240 i 250, pod warunkiem że:
 - a) Sprzęt wykorzystywany przy starcie, wzdłuż trasy lub na linii mety nie stanowi znaczącej przeszkody lub utrudnienia w przemieszczaniu się zawodników.
 - b) Waga transpondera z obudową noszonego przez zawodnika na stroju, numerze startowym lub bucie jest nieznacząca.
 - c) System jest uruchamiany przez pistolet startowy lub jest synchronizowany z sygnałem startu.
 - d) Podczas rozgrywania konkurencji system nie wymaga od zawodników żadnych czynności na

linii mety lub na żadnym etapie ustalania wyników.

- e) We wszystkich biegach czasy należy odczytywać do 0.1 sekundy i notować do pełnej sekundy. Czasy, które nie kończą się zerem, należy zaokrąglić i notować do następnej pełnej sekundy, np. czas 2:09:44.3 należy notować jako 2:09:45..

Uwaga: Czas oficjalny jest czasem upływającym pomiędzy strzałem z pistoletu startowego a osiągnięciem linii mety przez zawodnika. Jakkolwiek czas upływający pomiędzy przekroczeniem przez zawodnika linii startu i linii mety może być znany zawodnikowi, ale nie może być uważany za czas oficjalny.

- f) Kolejność, w jakiej zawodnicy osiągają linię mety i uzyskane czasy, można uważać za oficjalne, stosując w razie potrzeby przepisy zawarte w art. 164.2. i 165.2.

Uwaga: Zaleca się, aby o kolejności w biegu i identyfikacji zawodników decydowali również sędziowie posługujący się dodatkowo zapisem wideo.

25. Sędzia główny transponderowego pomiaru czasu jest odpowiedzialny za funkcjonowanie systemu. Przed rozpoczęciem zawodów powinien spotkać się z obsługą techniczną systemu i zapoznać się z urządzeniami oraz jego możliwymi ustawieniami. Powinien nadzorować testowanie urządzeń i upewnić się, że przemieszczenie transpondera przez linię mety zarejestruje czas zawodnika na mecie. We współpracy z arbitrem powinien zapewnić warunki umożliwiające, jeśli to konieczne, zastosowanie art. 165.24.f).

Artykuł 166
Rozstawianie, losowanie i kwalifikacje
w konkurencjach rozgrywanych na bieżni

Rundy eliminacyjne i przedbiegi

1. Rundy kwalifikacyjne należy przeprowadzać w konkurencjach biegowych, w których liczba zawodników jest za duża, aby w sposób zadowalający rozegrać konkurencję bezpośrednio w jednej rundzie (finale). Jeśli są przeprowadzane rundy kwalifikacyjne, to muszą uczestniczyć w nich wszyscy zawodnicy, celem awansu do dalszych rund. Wyjątkiem są sytuacje, w których federacja sprawująca nadzór nad zawodami, może dla jednej lub wielu konkurencji autoryzować wyniki dodatkowych rund kwalifikacyjnych, które przeprowadzono na tych samych, albo wcześniejszych zawodach w celu wyłonienia wybranych lub wszystkich zawodników uprawnionych do startu we wskazanych rundach konkurencji na zawodach. Procedura ta, jak również wszystkie inne (takie jak: uzyskiwanie minimów osiągniętych w wyznaczonym czasie, uzyskanie premiowanego miejsca na wyznaczonych zawodach lub w ogólnym rankingu), dzięki którym zawodnik zostaje uprawniony do startu we wskazanej rundzie, muszą być wskazane w regulaminie zawodów.
2. Rundy eliminacyjne powinny być ustalane przez wyznaczonych delegatów technicznych. Jeśli nie są oni wyznaczeni, to rundy te powinni ustalić organizatorzy. Poniższe tabele należy stosować, z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności, do wyznaczania liczby rund, liczby biegów do przeprowadzenia w każdej rundzie oraz zasad kwalifikacji z każdej rundy, tj. awansujących miejscami (Q) i czasem (q), w konkurencjach rozgrywanych na bieżni.

Liczba zgłoszonych zawodników	1. runda			2. runda			Półfinały		
	liczba bie-gów	liczba kwalifiku-jących się		liczba bie-gów	liczba kwalifiku-jących się		liczba bie-gów	liczba kwalifiku-jących się	
		Q *	q **		Q	q		Q	q
100m, 200m, 400m, 100m pł, 110m pł, 400m pł									
9-16	2	3	2						
17-24	3	2	2						
25-32	4	3	4				2	3	2
33-40	5	4	4				3	2	2
41-48	6	3	6				3	2	2
49-56	7	3	3				3	2	2
57-64	8	3	8	4	3	4	2	4	
65-72	9	3	5	4	3	4	2	4	
73-80	10	3	2	4	3	4	2	4	
81-88	11	3	7	5	3	1	2	4	
89-96	12	3	4	5	3	1	2	4	
97-104	13	3	9	6	3	6	3	2	2
105-112	14	3	6	6	3	6	3	2	2

* Q - liczba zawodników kwalifikujących się miejscami z danego biegu
 ** q - liczba zawodników kwalifikujących się czasami z danej rundy.

800m, 4x100m, 4x200m, sztafeta szwedzka, 4x400m									
9-16	2	3	2						
17-24	3	2	2						
25-32	4	3	4				2	3	2
33-40	5	4	4				3	2	2
41-48	6	3	6				3	2	2
49-56	7	3	3				3	2	2
57-64	8	2	8				3	2	2
65-72	9	3	5	4	3	4	2	4	
73-80	10	3	2	4	3	4	2	4	
81-88	11	3	7	5	3	1	2	4	
89-96	12	3	4	5	3	1	2	4	
97-104	13	3	9	6	3	6	3	2	2
105-112	14	3	6	6	3	6	3	2	2

1500m									
16-30	2	4	4						
31-45	3	6	6				2	5	2
46-60	4	5	4				2	5	2
61-75	5	4	4				2	5	2
2000m prz, 3000m, 3000m prz									
16-30	2	5	5						
31-45	3	7	5				2	6	3
46-60	4	5	6				2	6	3
61-75	5	4	6				2	6	3
5000m									
20-40	2	5	5						
41-60	3	8	6				2	6	3
61-80	4	6	6				2	6	3
81-100	5	5	5				2	6	3
10 000m									
28-54	2	8	4						
55-81	3	5	5						
82-108	4	4	4						

W miarę możliwości we wszystkich wstępnych rundach zawodów, reprezentantów tego samego kraju lub zespołu a także zawodników z najlepszymi wynikami należy umieszczać w różnych seriach. Stosując tę

zasadę po zakończeniu pierwszej rundy wymagana wymiana zawodników pomiędzy seriami powinna, w miarę możliwości, być dokonywana między zawodnikami, zajmującymi podobne miejsca w rankingu sporządzonym na podstawie art. 166.3.

Uwaga 1: W przypadku organizowania przedbiegów zaleca się, aby brać pod uwagę możliwie najwięcej informacji o wynikach startujących zawodników i tak ustalać składy przedbiegów, aby zawodnicy z najlepszymi wynikami mogli osiągnąć finał.

Uwaga 2: Na mistrzostwach świata i igrzyskach olimpijskich można stosować i zamieszczać w regulaminie zawodów inne tabele.

Ranking i skład przedbiegów

- 3.
- a. W pierwszej rundzie zawodników należy rozmieścić w biegach według podziału typu „zygzak”, na podstawie rozstawienia wynikającego z tabel z prawidłowo uzyskanymi wynikami osiągniętymi w uprzednio określonym terminie.
 - b. Po pierwszej rundzie zawodników należy rozmieścić w biegach następnych rund zgodnie z następującymi zasadami:
 - (1) W konkurencjach od 100 m do 400 m włącznie i w szta-fetach do 4x400 m włącznie, rozstawienie należy opierać na miejscach i czasach uzyskanych w poprzedniej rundzie. W tym celu zawodników należy ustawić następująco:
 - najszybszy zwycięzca biegu
 - 2. najszybszy zwycięzca biegu
 - 3. najszybszy zwycięzca biegu itd.
 - najszybszy na 2. miejscu
 - 2. najszybszy na 2. miejscu
 - 3. najszybszy na 2. miejscu itd.
 - (ostatecznie)
 - najszybszy zakwalifikowany czasem
 - 2. najszybszy zakwalifikowany czasem

- 3. najszybszy zakwalifikowany czasem itd.

(2) W innych konkurencjach do rozstawienia należy cały czas używać początkowych tabel z wynikami, zmodyfikowanych jedynie przez rezultaty poprawione w poprzedniej rundzie (rundach).

- c. Następnie zawodników należy rozmieścić w biegach zgodnie z powyższym ustawieniem według podziału typu „zygzak”, np. dla trzech biegów rozstawienie powinno być następujące:

A -	1	6	7	12	13	18	19	24
B -	2	5	8	11	14	17	20	23
C -	3	4	9	10	15	16	21	22

W każdym przypadku kolejność rozgrywania biegów należy ustalać drogą losowania po uprzednim zestawieniu ich składów.

Losowanie torów

4. W konkurencjach od 100 m do 800 m włącznie i w sztafetach do 4x400 m włącznie, gdy rozgrywa się kilka kolejnych rund biegów, tory należy losować w sposób następujący:

- a. w pierwszej rundzie biegów eliminacyjnych, jak również w biegach eliminacyjnych określonych w art. 166.1, kolejność torów należy losować,
 b. w następnych rundach biegów zawodników należy rozstawić po każdej rundzie zgodnie z procedurą przedstawioną w art. 166.3.a) lub, dla 800 m, w art. 166.3.b).

Następnie należy przeprowadzić trzy losowania:

pierwsze - dla czterech najwyższ sklasyfikowanych zawodników lub zespołów - losowanie torów 3, 4, 5 i 6,

drugie - dla zawodników lub zespołów sklasyfikowanych na miejscach 5 i 6 - losowanie torów 7 i 8,

trzecie - dla zawodników lub zespołów sklasyfikowanych najniżej - losowanie torów 1 i 2.

Uwaga 1: W przypadku gdy bieżnia ma mniej niż 8 torów, należy zastosować powyższy system dokonując stosownych modyfikacji.

Uwaga 2: W zawodach wymienionych w art. 1.1 d) ÷ j) bieg na 800 m może być rozgrywany z jednym lub dwoma zawodnikami na danym torze, albo ze startu grupowego, spoza zakrzywionej linii. W zawodach wymienionych w art. 1.1 a), b), c) i f) powyższa procedura w normalnych warunkach powinna być stosowana tylko w pierwszej rundzie, chyba że ze względu na miejsca ex aequo lub udział dodatkowego zawodnika, o czym zdecydował arbiter, w biegu następnej rundy znajduje się więcej zawodników niż przewidywano.

Uwaga 3: W dowolnym biegu na 800 m, z finałem łącznie, gdzie z jakiegokolwiek powodu liczba zawodników jest większa od liczby dostępnych torów, delegat techniczny podejmuje decyzję, na których torach wystartuje więcej niż jeden zawodnik.

Uwaga 4: W przypadku gdy liczba startujących jest mniejsza niż liczba torów to tory wewnętrzne powinny pozostać nieobsadzone.

Pojedyncze rundy

5. W zawodach wymienionych w art. 1.1 a), b), c) i f) dla dystansów dłuższych niż 800 m, dla sztafet dłuższych niż 4x400 m i dla każdej konkurencji, w której jest rozgrywana tylko pojedyncza runda (finał), tory/miejsca startowe powinny być losowane.
6. Jeśli podjęto decyzję o rozegraniu serii na czas, zamiast kolejnych rund eliminacyjnych w biegach, regulamin zawodów musi wskazywać sposób rozstawień, losowanie torów oraz metody awansu do finału.
7. Zawodnikowi nie wolno startować w innym biegu lub na innym torze niż ten, do którego został wyznaczony, poza przypadkiem, który według arbitra usprawiedliwia taką zmianę.

Zasady awansu do następnych rund

8. We wszystkich rundach eliminacyjnych, o ile zgodnie z art. 166.2 inaczej nie przewiduje tego regulamin zawodów, co najmniej pierwszego i drugiego zawodnika z każdego biegu należy zakwalifikować do następnej rundy. Zaleca się, jeśli to możliwe, aby do następnej rundy z każdego biegu kwalifikowało się co najmniej po trzech zawodników.

Z wyjątkiem przypadków, do których stosuje się art. 167 o zakwalifikowaniu zawodników do następnego biegu należy decydować na podstawie zajętego miejsca lub uzyskanego czasu zgodnie z art. 166.2, obowiązującym regulaminem zawodów lub decyzją delegata technicznego. Jeżeli zawodnicy kwalifikują się na podstawie uzyskanych czasów, może być stosowany tylko jeden system pomiaru czasu.

Zasady awansu do następnych rund

9. Pomiędzy ostatnim biegiem dowolnej rundy i pierwszym biegiem rundy następnej lub biegiem finałowym, muszą być stosowane, jeśli to możliwe, następujące minimalne przerwy:

- do 200 m włącznie	- 45 min,
- powyżej 200 m do 1000 m włącznie	- 90 min,
- powyżej 1000 m	- bieg nie może się odbyć tego samego dnia.

Artykuł 167**Jednakowe miejsca i wyniki**

1. Jeżeli sędziowie lub sędzia główny fotofiniszu nie są w stanie rozstrzygnąć przypadku zajęcia jednakowego miejsca zgodnie z art. 164.2, 165.15, 165.21 i 165.24 (które mogą mieć zastosowanie), to zawodników należy sklasyfikować na tym samym miejscu (ex aequo).

2. Jeżeli w którejkolwiek rundzie eliminacyjnej zawodnicy startujący w różnych seriach są sklasyfikowani ex aequo w rankingu utworzonym zgodnie z art. 166.3 a), lub są na ostatniej pozycji kwalifikującej do następnej rundy na podstawie czasów, to sędzia główny fotofinisz powinien wziąć pod uwagę czasy uzyskane przez zawodników z dokładnością do 0.001 sekundy. Jeżeli tak uczyniono (lub zgodnie z art. 167.1) i tworząc ranking zawodnicy wciąż są sklasyfikowani na tym samym miejscu, to należy dokonać rozstrzygnięcia poprzez losowanie. Jeżeli w rundzie eliminacyjnej zawodnicy są sklasyfikowani na tym samym ostatnim miejscu kwalifikującym do następnej rundy na podstawie czasu lub miejsca, to wszyscy ci zawodnicy powinni awansować, a jeśli nie jest to możliwe, należy przeprowadzić losowanie, kogo zakwalifikować do następnej rundy.
- Uwaga: Jeśli awans do następnej rundy oparty jest na miejscach (Q) i czasie (q) (np. do następnej rundy kwalifikuje się 3 najlepszych zawodników z każdego biegu oraz 2 najszybszych) i ostatnią pozycję premiowaną awansem do następnej rundy przez miejsca (Q) zajął więcej niż jeden zawodnik (na przykład w przypadku miejsc ex-aequo), to w takim wypadku liczba zawodników premiowanych do następnej rundy dzięki uzyskanemu czasowi (q) zostaje odpowiednio zmniejszona.*

Artykuł 168

Biegi przez płotki

1. Standardowymi dystansami w biegach przez płotki są: *
- dla mężczyzn, juniorów (U20) i juniorów młodszych (U18): 110 m i 400 m;
 - dla kobiet, junierek (U20) i junierek młodszych (U18): 100 m i 400 m.

* W części szóstej niniejszych przepisów podano liczbę, rozstaw i wysokości płotków dla konkurencji nietypowych rozgrywanych w Polsce.

Na każdym torze należy ustawić 10 płotków rozmieszczonych zgodnie z następującymi tabelami:

Mężczyźni, juniorzy (U20) i juniorzy młodsi (U18)

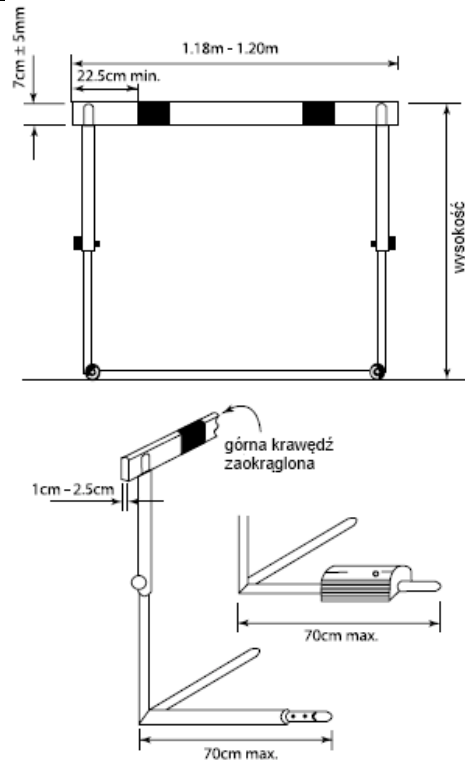
wymiary w metrach

Dystans biegu	Odległość od linii startu do pierwszego płotka	Odległość między płotkami	Odległość od ostatniego płotka do linii mety
110 m pł	13.72	9.14	14.02
400 m pł	45.00	35.00	40.00

Kobiety, juniorki i juniorki młodsze

wymiary w metrach

Dystans biegu	Odległość od linii startu do pierwszego płotka	Odległość między płotkami	Odległość od ostatniego płotka do linii mety
100 m pł	13.00	8.50	10.50
400 m pł	45.00	35.00	40.00

Rys. 2. Wymiary standardowego płotka

Każdy płotek należy tak ustawić na bieźni, aby podstawą był zwrócony w kierunku zbliżania się zawodnika. Płotek należy tak ustawić, żeby krawędź listwy bliższa biegnącego zawodnika pokrywała się z oznaczeniem linii na bieźni bliższej zawodnikowi.

2. Płotki należy wykonać z metalu lub innego odpowiedniego materiału, z górną listwą z drewna lub innego odpowiedniego, innego niż metalowy, materiału. Płotek powinien składać się z dwóch

podstaw i dwóch słupków podtrzymujących prostokątną ramę, wzmocnioną jednym lub kilkoma prętami poprzecznymi. Słupki należy zamocować na końcach obu podstaw. Płotek musi być takiej konstrukcji, aby siła potrzebna do jego przewrócenia, działająca poziomo na środek górnej krawędzi listwy, wynosiła co najmniej 3.6 kG. Wysokość płotka powinna być regulowana dla każdej konkurencji. Położenie przeciwwag musi być tak ustawiane, aby do przewrócenia płotka, dla każdej jego wysokości, trzeba było użyć siły nie mniejszej niż 3.6 kG i nie większej niż 4.0 kG.

Maksymalne poziome wygięcie górnej listwy płotka (łącznie z wygięciem słupków) na skutek centralnego przyłożenia siły 10 kG nie może przekraczać 35 mm.

3. Standardowe wysokości płotków są następujące:

	Mężczyźni	Juniorzy	
	Juniorzy młodsi		
110 m	1.067 m	0.991 m	0.914 m
400 m	0.914 m	0.914 m	0.838 m
	Kobiety	Juniorki	Juniorki
	młodsze		
100 m	0.838 m	0.838 m	0.762 m
400 m	0.762 m	0.762 m	0.762 m

Uwaga: W biegu 110 m pł juniorów (U20) ze względu na różnice występujące w wyprodukowanych płotkach dopuszcza się wysokość do 1.000 m.

W każdym przypadku dopuszcza się tolerancję 3 mm powyżej i poniżej standardowej wysokości, biorąc pod uwagę różnice mogące wystąpić w czasie produkcji.

Szerokość płotków powinna wynosić 1.18 m do 1.20 m, a maksymalna długość podstawy - 70 cm. Całkowita waga płotka nie może być mniejsza niż 10 kg.

4. Wysokość górnej listwy powinna wynosić 70 mm (\pm 5 mm), a jej grubość powinna być w granicach 1 cm ÷ 2.5 cm. Górne krawędzie listwy powinny być zaokrąglone. Górna listwa powinna być na trwałe przymocowana na krańcach.

5. Górna listwa powinna być pomalowana w białe i czarne pasy lub w inne wyraźnie kontrastujące kolory (kontrastujące także z barwami otoczenia), w taki sposób, aby pasy jaśniejsze, o szerokości co najmniej 22.5 cm, znajdowały się na zewnątrz listwy.
6. Wszystkie biegi należy rozgrywać po torach, a każdy zawodnik musi biec i pokonywać płotki na swoim torze przez cały czas trwania biegu, z wyjątkiem podanym w art. 163.4. Zawodnik musi być także zdyskwalifikowany, jeśli bezpośrednio lub pośrednio przewrócił lub zmienił położenie płotka na innym torze.
7. Każdy zawodnik powinien pokonywać każdy płotek. Niedopełnienie powyższego warunku powoduje dyskwalifikację.
Ponadto zawodnika należy zdyskwalifikować, jeżeli:
 1. w momencie pokonywania płotka przenośli stopę lub nogę poza płotkiem (z którejkolwiek strony) poniżej płaszczyzny poziomej przechodzącej przez górną krawędź płotka lub
 2. zdaniem arbitra umyślnie przewrócił którykolwiek płotek.
8. Z wyjątkiem zastrzeżeń wymienionych w art. 168.6 i 168.7.b) przewrócenie płotków nie powinno powodować dyskwalifikacji zawodnika, ani przeszkadzać w zatwierdzeniu rekordowego wyniku.
9. Dla zatwierdzenia rekordu świata wszystkie płotki muszą być zgodne z wymaganiami niniejszego artykułu.

Artykuł 169

Biegi z przeszkodami

1. Standardowymi dystansami w biegach z przeszkodami są: 2000 m i 3000 m.
2. W biegu na 3000 m należy pokonać 28 przeszkód i 7 razy rów z wodą, a na 2000 m - 18 przeszkód i 5 razy rów z wodą.
3. W biegach przeszkodowych na każdym okrążeniu, począwszy od pierwszego przekroczenia linii mety musi znajdować się 5 przeszkód, z rowem z wodą - jako czwartą. Przeszkody powinny być rozmieszczone

równomiernie, tak aby odległości między przeszkodami były w przybliżeniu równe jednej piątej nominalnej długości okrążenia.

Uwaga 1: Niezbędne może okazać się sprawdzenie czy istniejące wyrównania między przeszkodą/linią startu a następną przeszkodą oraz odległościami od linii mety są zgodne z opracowaniem zaprezentowanym z podręcznikiem IAAF Track and Field Facilities Manual.

Uwaga 2: W biegu na 2000 m, jeżeli rów z wodą jest zlokalizowany wewnątrz bieżni, linię mety należy przekroczyć dwukrotnie, zanim na kolejnym okrążeniu będzie znajdować się 5 przeszkód.

4. W biegu na 3000 m na dystansie od startu do początku pierwszego (pełnego) okrążenia nie może być żadnych przeszkód. Należy je usunąć do czasu, aż zawodnicy rozpoczną pierwsze pełne okrążenie. W biegu na 2000 m pierwsza przeszkoda jest trzecią z kolei na pełnym okrążeniu. Dwie pierwsze należy usunąć, do czasu aż zawodnicy jeden raz przebiegną obok nich.
5. Przeszkody powinny mieć wysokość 0.914 m dla mężczyzn/ juniorów i 0.762 m dla kobiet/junierek (z tolerancją ± 3 mm dla obu wysokości) oraz szerokość co najmniej 3.94 m. Górna belka przeszkód oraz przeszkody przy rowie z wodą powinny mieć przekrój kwadratowy o boku 12.7 cm.

Waga każdej przeszkody powinna wynosić 80 kg - 100 kg. Każda przeszkoda powinna mieć po obu stronach podstawę o długości 1.2 m - 1.4 m (zob. Rys. 3).

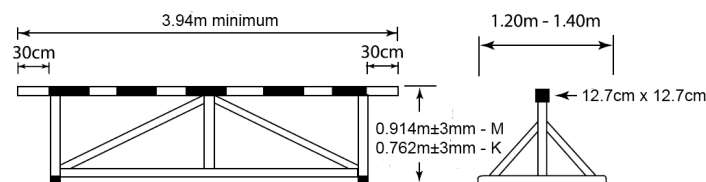
Przeszkoda przy rowie z wodą powinna mieć szerokość 3.66 m (± 0.02 m) i być sztywno zamocowana do podłoża, tak aby jej przemieszczanie w kierunku poziomym było niemożliwe.

Górna belka powinna być pomalowana w białe i czarne pasy lub w inne wyraźnie kontrastujące kolory (kontrastujące także z barwami otoczenia), w taki

sposób, aby pasy jaśniejsze, o szerokości co najmniej 22.5 cm, znajdowały się na zewnątrz belki.

Przeszkody należy ustawić w ten sposób, żeby co najmniej 30 cm górnej belki przeszkody, mierząc od wewnętrznej krawędzi bieźni, znajdowało się poza bieźnią.

Uwaga: Zaleca się, aby pierwsza pokonywana w biegu przeszkoda miała co najmniej 5 m szerokości.

Rys. 3. Budowa przeszkody do biegu z przeszkodami.

6. Długość rowu z wodą, włącznie z przeszkodą, powinna wynosić 3.66 m (± 0.02 m), a szerokość rowu – 3.66 m (± 0.02 m). Powierzchnia dna rowu z wodą powinna być wykonana z tworzywa syntetycznego lub być przykryta matą o wystarczającej grubości, celem zapewnienia bezpiecznego lądowania i oparcia kolców butów zawodników. Głębokość rowu od strony przeszkody powinna wynosić 70 cm na długości około 30 cm. Od tego miejsca dno rowu powinno wznosić się równomiernie ku górze do poziomu nawierzchni bieźni przy dalszym krańcu rowu. Na początku biegu powierzchnia wody powinna być na jednym poziomie z powierzchnią bieźni (z dokładnością do 2 cm).

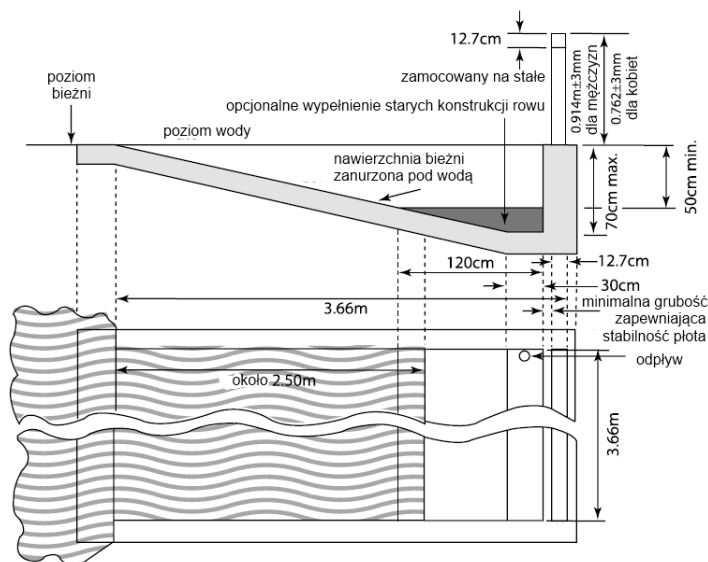
Uwaga: Głębokość rowu z wodą liczona od dna do powierzchni bieźni może być zredukowana z maksimum 70 cm do minimum 50 cm. Równomierny spadek dna rowu z wodą ma pozostać w taki sposób, jak pokazano na Rys. 4. Zaleca się, aby nowo budowane rowy były konstruowane z uwzględnieniem płytszego dna.

7. Każdy zawodnik musi pokonać rów ponad lub przez wodę oraz pokonać każdą przeszkodę. Niedopełnienie powyższego warunku spowoduje dyskwalifikację zawodnika.

Ponadto zawodnika należy zdyskwalifikować, jeżeli:

- stąpił po jednej lub drugiej stronie rowu z wodą, lub
- przeniósł stopę lub nogę poniżej płaszczyzny poziomej przechodzącej przez górną płaszczyznę belki którejkolwiek przeszkody w momencie jej pokonywania.

Zawodnik może pokonać każdą przeszkodę w dowolny sposób, pod warunkiem że nie naruszy niniejszego przepisu.

Rys. 4. Budowa rowu z wodą.

Biegi sztafetowe

1. Standardowe dystanse sztafet to: 4x100 m, 4x200 m, 100 m-200 m-300 m-400 m (sztafeta szwedzka), 4x400 m, 4x800 m, 1200m-400m-800m-1600m (sztafeta mieszana) i 4x1500 m.
Uwaga: Sztafeta szwedzka może być rozgrywana w odwrotnej kolejności, tj.: 400-300-200-100 przy zachowaniu odpowiednich wyrównań dla zastosowania art. 170.14, 170.18, 170.19 i 170.20.
2. Do wyznaczenia nominalnej długości każdej zmiany i linii startu należy w poprzek bieżni wykreślić linie o szerokości 5 cm.
3. Każda strefa zmian musi mieć 20 m długości, a jej środek jest nominalną linią startu danej zmiany. Początki i końce stref zmian znajdują się na krawędziach linii bliższych linii startu w kierunku biegu. Dla każdej zmiany w biegach rozgrywanych po torach powinien zostać wyznaczony odpowiedni sędzia, którego obowiązkiem jest upewnić się, czy zawodnicy są prawidłowo ustawieni w wyznaczonych strefach zmian i poinformowani o ewentualnej możliwości skorzystania ze strefy nabiegu. Wyznaczony sędzia-obszernator powinien również czuwać nad respektowaniem art. 170.4.
4. W biegach sztafetowych rozgrywanych całkowicie lub częściowo po torach zawodnik może umieścić jeden znak kontrolny na bieżni wewnątrz własnego toru, używając taśmy samoprzylepnej o wymiarach maksymalnych 5 cm x 40 cm, w wyróżniającym się kolorze, który nie może mylić się z innymi stałymi oznaczeniami. Żadne inne znakowanie nie może być stosowane.
5. Pałeczka powinna być gładką, wydrążoną rurką o okrągłym przekroju i długości 280 mm ÷ 300 mm, wykonaną z jednego kawałka drewna, metalu lub innego sztywnego materiału. Średnica zewnętrzna pałeczki powinna wynosić 40 mm (± 2 mm), a

minimalna waga - 50 g. Pałeczka powinna być w takim kolorze, aby była wyraźnie widoczna w czasie biegu.

6.

- a) Pałeczka sztafetowa musi być używana dla wszystkich biegów rozstawnych na stadionie i musi być trzymana w ręku przez cały bieg. W przypadku zawodów wskazanych w art. 1.1(a), (b), (c) oraz (f), pałeczki muszą być różnokolorowe oraz ponumerowane, a dodatkowo mogą mieć zainstalowany transponder.

Uwaga: W miarę możliwości przypisanie odpowiedniego koloru pałeczki sztafetowej do zespołu powinno zostać naniesione na listę startową.

- b) Zawodnikom nie zezwala się na noszenie rękawic ani na stosowanie materiałów (innych niż dozwolone artykułem 144.2 c), ani żadnych substancji do dłoni mających poprawić chwyt pałeczki.
- c) Jeśli pałeczka upadnie, musi być podniesiona przez zawodnika, który ją upuścił. Zawodnik może opuścić swój tor celem jej podniesienia, jeżeli w ten sposób nie skróci dystansu, który miał do przebycia. Ponadto, w sytuacji gdy pałeczka została upuszczona tak, że przemieściła się w bok lub w kierunku biegu (w tym także poza linię mety), zawodnik który upuścił pałeczkę, musi po jej podniesieniu wrócić co najmniej do miejsca, w którym pałeczka po raz ostatni znajdowała się w jego ręce, zanim będzie kontynuować bieg. Jeśli powyższe procedury zostały zachowane, tam gdzie to możliwe i nie został utrudniony bieg żadnego innego zawodnika, to upuszczenie pałeczki nie powoduje dyskwalifikacji.

Jeśli zawodnik nie postąpił zgodnie z niniejszym przepisem, jego zespół należy zdyskwalifikować.

7. W biegach sztafetowych pałeczka musi być przekazana wewnątrz strefy zmian. Przekazanie pałeczki rozpoczyna się w momencie, kiedy jest ona po raz pierwszy dotknięta przez zawodnika odbierającego, a kończy się w momencie, kiedy znajduje się ona tylko w ręku zawodnika odbierającego. O prawidłowości zmiany decyduje jedynie położenie pałeczki względem strefy zmian. Przekazanie pałeczki poza strefą zmian należy ukarać dyskwalifikacją.
8. Przed otrzymaniem i/lub po przekazaniu pałeczki zawodnicy powinni pozostawać na swoich torach lub w strefach zmian, do czasu, aż bieżnia będzie wolna, celem uniknięcia kolizji z innymi zawodnikami. Przepisy artykułu 163.3 i 163.4 nie stosują się do tych zawodników. W sytuacji gdy uczestnik sztafety przeszkodzi zawodnikowi z innego zespołu przez wybiegnięcie poza swoje miejsce w obrębie strefy zmian lub poza nią lub kończąc swoją zmianę poza tor biegu, to należy wziąć pod uwagę treść art. 163.2.
9. Jeśli w trakcie biegu zawodnik odbierze lub podniesie pałeczkę sztafetową należącą do innego zespołu to jego zespół musi być zdyskwalifikowany. Zespół, którego pałeczka została podjęta lub podniesiona nie powinien być ukarany, o ile nie osiągnął z tego tytułu istotnej korzyści.
10. Każdy członek zespołu sztafetowego może biec tylko na jednej zmianie. Czterech zawodników wybranych spośród tych, którzy zostali zgłoszeni do udziału w dowolnej konkurencji w zawodach, może tworzyć zespół sztafetowy w każdej rundzie biegów. Jednakże zespół sztafetowy, który wystartował w zawodach, może w następnych rundach biegów zmienić w składzie zespołu tylko dwóch zawodników. Nieprzestrzeganie tego przepisu powoduje dyskwalifikację zespołu.
11. Skład zespołu i kolejność startu zawodników w sztafecie należy oficjalnie zgłosić nie później niż na jedną godzinę przed ogłoszonym czasem zgłoszenia się na bramkę zawodników pierwszego biegu danej rundy biegów. Późniejsze zmiany muszą być

weryfikowane przez lekarza wyznaczonego przez organizatorów i mogą być dokonywane tylko do ostatecznego czasu zgłaszania się na bramkę zawodników z biegu, w którym startuje dany zespół. Zespół musi przystąpić do biegu zgodnie ze zgłoszoną nazwą oraz zadeklarowaną kolejnością uczestników. Nieprzestrzeganie tego przepisu powoduje dyskwalifikację zespołu.

12. Sztafetę 4x100 m należy rozgrywać całkowicie po torach.
13. Sztafetę 4x200 m można rozgrywać w każdy z poniższych sposobów:
 - a) tam gdzie to możliwe - całkowicie po torach (cztery wiraże po torach),
 - b) po torach na dwóch pierwszych zmianach oraz częściowo na trzeciej zmianie aż do bliższej krawędzi linii zejścia, określonej w art. 163.5, gdzie zawodnicy mogą opuścić swoje tory (trzy wiraże po torach),
 - c) po torach na pierwszej zmianie aż do bliższej krawędzi linii zejścia określonej w art. 163.5, gdzie zawodnicy mogą opuścić swoje tory (jeden wiraż po torach).

Uwaga: W przypadku startu nie więcej niż czterech zespołów, powinno się stosować opcję c).

14. Sztafeta szwedzka powinna być rozgrywana po torach dla pierwszych dwóch zmian oraz częściowo na dwóch pierwszych zmianach i częściowo na trzeciej zmianie aż do bliższej krawędzi linii zejścia określonej w art. 163.5, gdzie zawodnicy mogą opuścić swoje tory (dwa wiraże po torach).
15. Sztafetę 4x400m można rozgrywać w każdy z poniższych sposobów:
 - a) po torach na pierwszej zmianie oraz częściowo na drugiej zmianie aż do bliższej krawędzi linii zejścia określonej w art. 163.5, gdzie zawodnicy mogą opuścić swoje tory (trzy wiraże po torach),

- b) po torach na pierwszej zmianie aż do bliższej krawędzi linii zejścia określonej w art. 163.5, gdzie zawodnicy mogą opuścić swoje tory (jeden wiraż po torach).

Uwaga: W przypadku startu nie więcej niż czterech zespołów, zaleca się zastosowanie opcji b).

16. Sztafetę 4x800 m można rozgrywać w każdy z poniższych sposobów:
1. po torach na pierwszej zmianie aż do bliższej krawędzi linii zejścia określonej w art. 163.5, gdzie zawodnicy mogą opuścić swoje tory (jeden wiraż po torach),
 2. bez torów.
17. Sztafetę mieszaną oraz sztafetę 4x1500m należy rozgrywać bez użycia torów.
18. W biegach 4x100 m i 4x200 m uczestnicy sztafety poza pierwszym zawodnikiem, a w sztafecie szwedzkiej biegnący na drugiej i trzeciej zmianie, mogą rozpocząć swój bieg w odległości nie większej niż 10 m przed strefą zmian (patrz art. 170.3). Wyraźna linia na każdym torze musi wyznaczać ten maksymalny dystans. Nieprzestrzeganie tego przepisu powoduje dyskwalifikację zespołu.
19. W sztafetach 4x400 m, 4x800 m, sztafecie mieszanej i 4x1500 m oraz na ostatniej zmianie w sztafecie szwedzkiej (gdy rozgrywana jest ona w kolejności 100-200-300-400) zawodnikom nie zezwala się na rozpoczęcie biegu poza swoją strefą zmian. Muszą oni wystartować wewnątrz tych stref. Nieprzestrzeganie tego przepisu powoduje dyskwalifikację zespołu.
20. W sztafecie szwedzkiej zawodnicy biegnący na ostatniej zmianie, a w sztafecie 4x400m zawodnicy biegnący na trzeciej i czwartej zmianie, pod kierunkiem wyznaczonej osoby funkcyjnej muszą zająć pozycję wyczekującą w tej samej kolejności (od wewnątrz do zewnątrz), w jakiej zawodnicy poprzedniej zmiany ich zespołów wbiegli w ostatni wiraż. Kiedy zawodnicy minęli wejście w ten wiraż, oczekujący zawodnicy

powinni utrzymać tę kolejność i nie zmieniać swych miejsc na początku strefy zmian. Nieprzestrzeganie tego przepisu powoduje dyskwalifikację zespołu.

Uwaga: W sztafecie 4x200 m (jeżeli bieg nie jest rozgrywany całkowicie po torach) zawodników czwartej zmiany należy ustawić w kolejności zgodnej z listą startową (od wewnątrz do zewnątrz).

21. W innych biegach sztafetowych, jeśli nie używa się torów, włącznie z biegami 4x200 m, 4x400 m i sztafetą szwedzką, zawodnicy oczekujący na swych kolegów z zespołu powinni znajdować się na bieżni w takim miejscu, aby nie przeszkadzać lub nie utrudniać rozgrywania konkurencji innym zawodnikom. W sztafetach 4x200 m, 4x400 m i szwedzkiej oczekujący zawodnicy muszą utrzymać kolejność zgodnie z art. 170.20. Nieprzestrzeganie tego przepisu powoduje dyskwalifikację zespołu.

Rozdział IV

KONKURENCJE TECHNICZNE

Artykuł 180

Przepisy ogólne – Konkurencje techniczne

Próby przed rozpoczęciem konkursu

1. Przed rozpoczęciem konkursu zawodnicy mogą wykonywać na rzutni/skoczni próbne rzuty/skoki. W konkurencjach rzutowych próbne rzuty należy wykonywać w wylosowanej kolejności i zawsze pod nadzorem sędziów.
2. Po rozpoczęciu konkursu zawodnikom nie wolno korzystać do celów treningowych, odpowiednio,
 - a) z rozbiegu i z miejsca odbicia;
 - b) z tyczek;
 - c) ze sprzętu;
 - d) z koła lub sektora rzutów, z użyciem, czy też bez użycia sprzętu.

Znaczniki

3. a) W konkurencjach technicznych, w których korzysta się z rozbiegu, znaczniki należy umieszczać obok niego, z wyjątkiem skoku wzwyż, gdzie znaczniki mogą znajdować się na rozbiegu. Zawodnik może używać jednego lub dwóch znaczników (dostarczonych lub dopuszczonych przez organizatorów) celem ułatwienia sobie rozbiegu i odbicia. Jeśli nie dostarczono takich znaczników, zawodnik może użyć taśmy samoprzylepnej. Nie jest dozwolone użycie kredy, ani innego materiału o podobnych właściwościach, ani niczego co zostawia znaki nie do starcia.
- b) W rzutach wykonywanych z koła, zawodnik może użyć tylko jednego znacznika. Znacznik ten może być umieszczony wyłącznie na ziemi, bezpośrednio

za kołem do rzutu lub w jego sąsiedztwie. Znacznik ustawiany jest tymczasowo, tzn. tylko na czas wykonywania próby przez danego zawodnika. Znacznik ma być umieszczony tak, aby nie przeszkadzał sędziom w obserwacji wykonywanej próby. Żaden własny znacznik nie może być umieszczony wewnątrz lub przy sektorze rzutów.

Uwaga: każdy znacznik powinien stanowić jeden element (składać się z jednego elementu).

c) W skoku o tyczce organizator powinien umieścić obok rozbiegu odpowiednie znaczniki wskazujące odległość danego punktu od linii „zero” co 0.5 m na odcinku od punktu położonego w odległości 2.5 m do 5 m i co 1.0 m na odcinku od 5 m do 18 m.

Znaczniki rekordów i wskaźniki wiatru

4. a) Do wskazywania aktualnego rekordu świata i, w zależności od potrzeby, rekordu kontynentu, kraju lub mityngu można stosować odpowiednie chorągiewki lub znaczniki.

b) Jeden lub więcej wskaźników wiatru powinny być umieszczone we właściwym miejscu we wszystkich konkurencjach skokowych, rzucie dyskiem i rzucie oszczepem celem wskazywania zawodnikowi przybliżonego kierunku i siły wiatru.

Kolejność startu i próby

5. Zawodnicy powinni startować w kolejności ustalonej przez losowanie. Wobec zawodnika nieprzestrzegającego tej zasady należy zastosować zapisy artykułów 125.5 i 145.2. Jeżeli uprzednio jest rozgrywany konkurs kwalifikacyjny, to przed konkursem finałowym należy przeprowadzić nowe losowanie (patrz również art. 180.6).

6. W każdej konkurencji technicznej, z wyjątkiem skoku wzwyż i skoku o tyczce, każdy zawodnik ma prawo do wykonania tylko jednej próby w danej kolejce konkursu. Jeśli w konkurencji technicznej, z

wyjątkiem skoku wzwyż i skoku o tyczce, startuje więcej niż ośmiu zawodników, każdy z nich powinien mieć prawo do wykonania trzech prób, a ośmiu zawodników, z najlepszymi ważnymi wynikami, powinno mieć prawo do dalszych trzech prób

Jeśli na ostatnim kwalifikującym miejscu dwóch lub więcej zawodników legitymuje się tym samym najlepszym rezultatem, należy postępować zgodnie z zapisami art. 180.22. Jeśli w dalszym ciągu nie ma rozstrzygnięcia, zawodników sklasyfikowanych na tym samym miejscu należy zakwalifikować do udziału w finale.

Jeżeli w konkursie startuje ośmiu lub mniej zawodników, każdy z nich powinien mieć prawo do sześciu prób. Jeśli podczas pierwszych trzech prób więcej niż jeden zawodnik nie wykonał żadnej próby uznanej za ważną, to tacy zawodnicy w kolejnych rundach występują przed zawodnikami z ważnymi próbami w tej samej względnej kolejności, która wynikała z losowania przed konkursem.

W obydwu przypadkach:

- a) kolejność wykonywania prób w ostatnich trzech kolejkach powinna być odwrotna do miejsc zajmowanych po trzech pierwszych kolejkach.
- b) przy ustalaniu zmienionej kolejności wykonywania prób należy przyjąć zasadę, że w przypadku zajmowania tego samego miejsca (ex aequo) przez zawodników, kolejne próby wykonują oni w tej samej względnej kolejności, która wynikała z losowania przed konkursem.

Uwaga 1: Dla skoków pionowych (wysokich) patrz art. 181.2.

Uwaga 2: Jeśli zawodnik (zawodnicy) został warunkowo (w trybie „under protest”) dopuszczony przez arbitra do dalszego udziału w konkurencji na mocy art. 146.5, to w kolejnych rundach wykonuje on swoje próby przed wszystkimi innymi zawodnikami biorącymi udział w konkursie. Jeśli zawodników dopuszczonych warunkowo jest więcej, to startują

przed wszystkimi innymi zawodnikami w kolejności, która wynikała z losowania przed konkursem.

Uwaga 3: Jeśli w konkursie bierze udział więcej niż ośmiu zawodników, to dopuszcza się, że odpowiedni organ może określić w regulaminie zawodów, że wszyscy uczestniczący mogą mieć cztery próby.

Notowanie prób

7. Z wyjątkiem skoku wzwyż i skoku o tyczce ważna próba powinna być odnotowana jako wynik wykonania pomiaru. W pozostałych przypadkach należy stosować skróty i oznaczenia zgodnie z przepisem art. 132.4

Ukończenie prób

8. Sędzia nie powinien podnosić białej chorągiewki oznaczającej wykonanie ważnej próby, zanim próba nie została zakończona.

Zakończenie ważnej próby należy określać następująco:

- a) w przypadku skoków wysokich, gdy sędzia stwierdził, że nie naruszono zapisów artykułów 182.2, 183.2 lub 183.4;
- b) w przypadku skoków długich, gdy zawodnik opuścił miejsce lądowania zgodnie z art. 185.2;
- c) w przypadku rzutów, gdy zawodnik opuścił koło lub rozbieg zgodnie z art. 187.17.

Konkurs kwalifikacyjny (runda eliminacyjna)

9. Konkurs kwalifikacyjny należy rozgrywać w konkurencjach technicznych, w których liczba zawodników jest zbyt duża, aby w sposób zadowalający przeprowadzić konkurs w pojedynczej rundzie (finale). Jeśli rozgrywany jest konkurs kwalifikacyjny, muszą w nim startować wszyscy zawodnicy, aby uzyskać awans do kolejnej rundy. Wyniki uzyskane w konkursie kwalifikacyjnym nie są brane pod uwagę w konkursie finałowym.
10. W zasadzie zawodnicy powinni być podzieleni na dwie lub więcej grup w sposób przypadkowy,

jednakże kiedy tylko jest to możliwe, reprezentantów tych samych krajów lub drużyn powinno się umieścić w różnych grupach. Jeśli nie ma możliwości, aby grupy startowały w tym samym czasie i w tych samych warunkach, to następna grupa powinna rozpoczynać rozgrzewkę bezpośrednio po zakończeniu konkursu przez poprzednią grupę.

11. Zaleca się, aby w przypadku zawodów trwających dłużej niż 3 dni zapewnić dzień odpoczynku pomiędzy konkursami kwalifikacyjnymi a finałami w skoku wzwyż i skoku o tyczce.
12. Delegat techniczny określa zasady kwalifikacji, minimum kwalifikacyjne oraz liczbę zawodników w finale. Jeśli delegat techniczny nie został wyznaczony, zasady te ustala organizator. Na zawodach wymienionych w art. 1.1 a), b), c) i f) do konkursu finałowego należy zakwalifikować co najmniej 12 zawodników, o ile regulamin zawodów nie stanowi inaczej.
13. W konkursie kwalifikacyjnym, poza skokiem wzwyż i skokiem o tyczce, każdy zawodnik ma prawo do trzech prób. Zawodnik, który osiągnął minimum kwalifikacyjne, nie ma prawa do wykonywania dalszych prób w konkursie kwalifikacyjnym.
14. W zawodach kwalifikacyjnych w skoku wzwyż i skoku o tyczce zawodnicy, którzy nie zostali wyeliminowani z powodu trzech kolejnych nieudanych prób, powinni kontynuować próby zgodnie z art. 181.2 (łącznie z prawem opuszczenia próby) aż do ostatniej próby na wysokości wyznaczonej jako minimum kwalifikacyjne, chyba że liczba zawodników kwalifikujących się do finału osiągnęła liczbę zgodną z określoną w art. 180.12. Jeśli jest oczywiste, że zawodnik zakwalifikował się do finału, to nie ma on prawa skakać dalej w konkursie kwalifikacyjnym.
15. Jeżeli żaden zawodnik lub mniej zawodników niż ustalono, osiągnęło uprzednio założone minimum kwalifikacyjne, to grupę finałową należy powiększyć do ustalonej liczby przez dodanie zawodników na podstawie wyników uzyskanych w konkursie

kwalifikacyjnym. Rozstrzygnięć między zawodnikami z iden-tycznymi najlepszymi rezultatami na ostatnim kwalifikującym miejscu należy dokonać w oparciu o odpowiednio art. 180.22 lub art. 181.8. Jeśli w dalszym ciągu rozstrzygnięcie jest niemożliwe, do finału należy zakwalifikować wszystkich zawodników, których dotyczy brak tego rozstrzygnięcia.

16. Jeżeli konkurs kwalifikacyjny w skoku wzwyż i skoku o tyczce jest rozgrywany równocześnie w dwóch grupach, to zaleca się, aby w każdej grupie poprzeczka była podnoszona na te same wysokości w tym samym czasie. Zaleca się również, aby obie grupy były w przybliżeniu jednakowo silne.

Próby zastępcze

17. Jeśli z jakiegokolwiek powodu zawodnikowi przeszkodzono w wykonaniu próby lub nie można dokonać prawidłowej rejestracji próby, arbiter ma prawo zezwolić na ponowne jej wykonanie. Nie jest dozwolona zmiana kolejności. Czas przydzielony na ponowne wykonanie próby powinien uwzględnić szczególnie okoliczności zdarzenia. W przypadku gdy nastąpiła kontynuacja konkursu, zanim próba została przyznana, to przyznaną próbę należy wykonać przed dalszymi kolejnymi próbami zawodników w konkursie.

Czas na wykonanie próby

18. W konkurencji technicznej zawodnik, który bez powodu zwleka z wykonaniem próby, naraża się na pozbawienie prawa jej wykonania i odnotowanie jej jako próba nieważna. O tym, czy zwłoka była nieuzasadniona, powinien zdecydować arbiter biorąc pod uwagę wszystkie zaistniałe okoliczności.

Wyznaczony sędzia powinien zasygnalizować zawodnikowi gotowość do rozpoczęcia próby i od tego momentu należy liczyć czas przeznaczony na jej wykonanie. Jeżeli następnie zawodnik nie decyduje się na wykonanie próby, to próbę należy uznać za nieważną, gdy minie czas przeznaczony na jej wykonanie.

W skoku o tyczce czas należy liczyć od momentu ustawienia poprzeczki zgodnie z uprzednim życzeniem zawodnika. Nie przyznaje się żadnego dodatkowego czasu na dodatkowe jej ustawienie.

Jeśli czas przeznaczony na wykonanie próby minął w momencie, gdy zawodnik rozpoczął jej wykonywanie, to nie powinno się zabraniać dokończenia próby.

Poniższe czasy na wykonanie próby nie powinny być normalnie przekraczane:

Konkurencje indywidualne

Liczba zawodników pozostających w konkursie	Skok wzwyż	Skok o tyczce	Inne
Więcej niż 3	1 min	1 min	1 min
2 lub 3	1.5 min	2 min	1 min
1	3 min	5 min	-
Kolejna próba z rzędu*	2 min	3 min	2 min

*nie dotyczy zawodnika pozostającego samotnie w konkursie

Konkurencje rozgrywane w ramach wieloboju

Liczba zawodników pozostających w konkursie	Skok wzwyż	Skok o tyczce	Inne
Więcej niż 3	1 min	1 min	1 min
2 lub 3	1.5 min	2 min	1 min
1 lub kolejne próby	2 min	3 min	2 min

Uwaga 1: Zegar pokazujący czas pozostały do końca wykonania próby powinien być widoczny dla zawodnika. Dodatkowo sędzia powinien podnieść i trzymać podniesioną żółtą chorągiewkę lub w inny sposób sygnalizować ostatnie 15 sekund pozostałe z czasu przeznaczonego na wykonanie próby.

Uwaga 2: W skoku wzwyż i w skoku o tyczce jakkolwiek zmiana czasu na wykonanie próby może być wprowadzona dopiero po założeniu poprzeczki na nowej wysokości, z wyjątkiem czasu określonego w przypadku wykonywania kolejnych prób przez tego samego zawodnika.

Uwaga 3: Czas na wykonanie pierwszej próby w konkursie dla każdego zawodnika wynosi jedną minutę.

Uwaga 4: Przy określaniu liczby zawodników pozostających w konkursie należy wliczyć również tych zawodników, którzy mogą wziąć udział w dogrywce o pierwsze miejsce.

Opuszczenie miejsca rozgrywania konkurencji

19. W konkurencjach technicznych zawodnik za zgodą i w towarzystwie sędziego może opuścić miejsce rozgrywania konkurencji w czasie trwania konkursu.

Zmiana miejsca lub czasu rozgrywania konkurencji

20. Delegat techniczny lub odpowiedni arbiter ma prawo zmienić miejsce lub czas rozgrywania konkurencji, jeśli jego zdaniem warunki to usprawiedliwiają. Zmiany tej można dokonać tylko po zakończeniu pełnej kolejki prób.

Uwaga: Prędkość wiatru lub zmiany jego kierunku nie są warunkami wystarczającymi do zmiany miejsca lub czasu rozgrywania konkurencji.

Wynik końcowy

21. Każdemu zawodnikowi należy zaliczyć jego najlepszy wynik łącznie, w przypadku skoku wzwyż i skoku o tyczce, z uzyskanymi w czasie dogrywki o pierwsze miejsce .

Jednakowe miejsca i wyniki

22. W konkurencjach technicznych, z wyjątkiem skoku wzwyż i skoku o tyczce, w przypadku jednakowych najlepszych wyników o kolejności decyduje drugi najlepszy rezultat. Jeśli w dalszym ciągu nie ma rozstrzygnięcia, należy brać pod uwagę trzeci najlepszy, ew. dalsze.

Jeśli postępowanie zgodnie z zapisami art. 180.22 nie przynosi rozstrzygnięcia, należy sklasyfikować zawodników na tym samym miejscu. Dotyczy to również miejsca pierwszego.

Uwaga: Dla skoków wysokich patrz artykuły 181.8 i 181.9.

A. SKOK WZWYŻ I SKOK O TYCZCE

Artykuł 181

Przepisy ogólne - skok wzwyż i skok o tyczce

1. Przed rozpoczęciem konkurencji sędzia główny konkurencji powinien ogłosić zawodnikom wysokość początkową oraz następne wysokości, na jakie będzie podnoszona poprzeczka po zakończeniu skoków na danej wysokości, do czasu pozostania w konkursie tylko jednego zawodnika, który zapewnił sobie zwycięstwo w konkursie lub do czasu dogrywki o pierwsze miejsce. (Oдноśnie wielobojów patrz art. 200.8 d).

Próby

2. Zawodnik może rozpocząć skoki od dowolnej wysokości spośród uprzednio ogłoszonych przez sędziego głównego i wykonywać próby na następnych obowiązujących w konkursie wysokościach według własnego uznania. Trzy kolejne nie-ważne próby, niezależnie od wysokości, na jakiej każda z nich nastąpiła, eliminują zawodnika z dalszego udziału w konkursie, z wyjątkiem przypadku dogrywki o pierwsze miejsce.

Zgodnie z tym przepisem zawodnik może opuścić drugą lub trzecią próbę na danej wysokości (po nieważnej pierwszej lub drugiej próbie) i kontynuować skoki na następnych wysokościach.

Jeżeli zawodnik opuścił próbę na danej wysokości, to nie może wykonywać kolejnej próby na tej samej wysokości, z wyjątkiem przypadku dogrywki o pierwsze miejsce.

W przypadku skoku wzwyż lub skoku o tyczce, jeśli któryś z zawodników nie jest obecny w miejscu rozgrywania konkurencji, podczas gdy wszyscy pozostali obecni zawodnicy zakończyli udział w zawodach, arbiter po upływie czasu przeznaczanego na wykonanie jednej próby tego zawodnika powinien

uznać, że taki zawodnik zrezygnował z dalszego udziału w zawodach.

3. Zawodnik pozostający w konkursie po wygraniu konkurencji, nawet po odpadnięciu wszystkich pozostałych zawodników, ma prawo skakać dalej, do czasu aż nie utraci prawa do dalszego udziału w konkursie.
4. O ile w konkursie nie pozostał tylko jeden zawodnik, który zapewnił sobie zwycięstwo w konkursie:
 - a) poprzeczka nie powinna być nigdy podnoszona o mniej niż o 2 cm w skoku wzwyż i o 5 cm w skoku o tyczce po zakończeniu skoków na danej wysokości; oraz
 - b) różnica wysokości przy podnoszeniu poprzeczki nigdy nie powinna się zwiększać.

Artykuł 181.4 a) i b) nie obowiązuje, w przypadku gdy zawodnicy pozostali w konkursie uzgodnią podniesienie poprzeczki na wysokość równą co najmniej rekordowi świata.

Po wygraniu konkursu o kolejnej wysokości lub wysokościach, na jakie zostanie podniesiona poprzeczka, powinien decydować zawodnik po konsultacji z arbitrem lub odpowiednim sędzią.

Uwaga: Przepis ten nie ma zastosowania do konkursów rozgrywanych w ramach wielobojów.

Pomiary wysokości

5. Wszystkie pomiary należy wykonywać, w pełnych centymetrach, prostopadle od podłoża do najniższej części górnej strony poprzeczki.
6. Pomiaru każdej wysokości należy dokonywać przed rozpoczęciem przez zawodników skoków na tej wysokości. We wszystkich przypadkach prób ustanowienia rekordu sędziowie muszą sprawdzić pomiar, gdy poprzeczka jest umieszczona na rekordowej wysokości oraz muszą sprawdzić pomiar przed kolejną rekordową próbą, jeśli po poprzednim pomiarze poprzeczka została dotknięta.

Poprzeczka

7. Poprzeczka może być wykonana z włókna szklanego, lub z innego odpowiedniego materiału, ale nie z metalu, o przekroju okrągłym, z wyjątkiem obu zakończeń. Długość poprzeczki powinna wynosić 4.00 m (± 20 mm) w skoku wznwyż i 4.50 m (± 20 mm) w skoku o tyczce. Waga poprzeczki nie powinna przekraczać 2 kg w skoku wznwyż i 2.25 kg w skoku o tyczce.

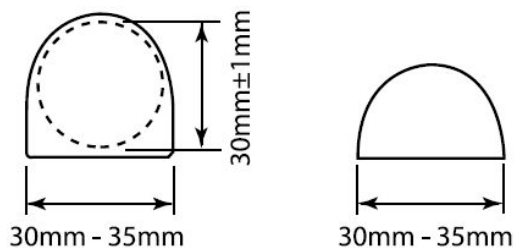
Srednica okrągłej części poprzeczki powinna wynosić 30 mm (± 1 mm). Poprzeczka powinna składać się z trzech części -okrągłej oraz dwóch zakończeń, każde o szerokości

30 - 35 mm i długości 150 - 200 mm, które umożliwiają ułożenie jej na podpórkach stojaków.

Zakończenia poprzeczki powinny mieć kształt okrągły lub półokrągły z jedną jasno określoną płaską powierzchnią, na której poprzeczka spoczywa na podpórkach stojaka. Ta płaska powierzchnia nie powinna być usytuowana wyżej niż środek przekroju poprzecznego poprzeczki. Zakończenia powinny być twarde i gładkie. Zakończenia nie mogą być pokryte gumą, ani innym materiałem, który powodowałby zwiększenie tarcia pomiędzy poprzeczką a podpórkami.

Poprzeczka nie może mieć skosu, a umieszczona na podpórkach nie powinna się obniżyć więcej niż o 20 mm w skoku wznwyż i 30 mm w skoku o tyczce.

Sprawdzenie elastyczności: zawieś ciężar o wadze 3 kg na środku poprzeczki umieszczonej na podpórkach. Poprzeczka nie może się obniżyć więcej niż o 70 mm w skoku wznwyż i o 110 mm w skoku o tyczce.

Rys. 5. Dopuszczalne zakończenia poprzeczki

Ustalanie miejsc

8. Jeśli dwóch lub więcej zawodników pokona tę samą ostatnią wysokość, to aby zdecydować o ich miejscach należy postępować następująco:
- wyższe miejsce należy przyznać zawodnikowi, który na ostatniej pokonanej wysokości wykonał mniejszą liczbę skoków;
 - jeżeli po zastosowaniu art. 181.8 a) nie ma rozstrzygnięcia, to wyższe miejsce należy przyznać zawodnikowi, który wykonał mniejszą liczbę nieważnych skoków w całym konkursie, z ostatnią pokonaną wysokością włącznie;
 - jeżeli po zastosowaniu art. 181.8 b) nadal brak rozstrzygnięcia, to zawodników należy sklasyfikować na jednakowym miejscu, o ile nie dotyczy to miejsca pierwszego;
 - dla ustalenia pierwszego miejsca należy w oparciu o zapisy art. 181.9, przeprowadzić dogrywkę pomiędzy tymi zawodnikami, o ile nie zostało to określone w inny sposób przed zawodami w regulaminu zawodów, lub w trakcie zawodów, ale przed rozpoczęciem konkursu, decyzją delegata technicznego lub arbitra, w sytuacji gdy delegat techniczny nie został wyznaczony. Jeśli dogrywka nie jest przeprowadzana, włączając w to sytuację, gdy zawodnicy biorący w niej udział postanawiają nie kontynuować skoków, zawodników tych należy sklasyfikować razem na pierwszym miejscu.

Uwaga: Przepisu art. 181.8 d) nie stosuje się w konkurencjach rozgrywanych w ramach wieloboju.

Dogrywka

9. a) Zawodnicy biorący udział w dogrywce muszą wykonywać próby na każdej ustalonej wysokości do uzyskania rozstrzygnięcia lub do podjęcia przez nich wszystkich decyzji o niekontynuowaniu skakania.
- b) Każdy zawodnik ma jedną próbę na każdej wysokości.
- c) Dogrywkę należy rozpocząć na wysokości ustalonej stosownie do przepisu art. 181.1, następnej po ostatniej pokonanej przez zawodników w konkursie.
- d) Jeżeli nie nastąpiło rozstrzygnięcie, to poprzeczkę należy podnieść, gdy co najmniej dwóch zawodników wysokość tę pokonało lub obniżyć, jeśli żaden z nich jej nie pokonał, o 2 cm w skoku wzwyż i o 5 cm w skoku o tyczce.
- e) Jeśli zawodnik nie wykonuje próby na wskazanej wysokości, automatycznie traci prawo do zdobycia pierwszego miejsca. Jeśli w takiej sytuacji w dogrywce pozostaje tylko jeden zawodnik, zostaje on tym samym zwycięzcą, niezależnie od tego, czy pokona wskazaną wysokość.

Skok wzwyż - przykład

Wysokości ogłoszone przez sędziego głównego na początku konkursu:

1.75 m, 1.80 m, 1.84 m, 1.88 m, 1.91 m, 1.94 m, 1.97 m, 1.99 m...

Zawodnik	Skoki wykonane w konkursie							Liczba skoków nieważnych	Dogrywka			Kolejność
	1.75	1.80	1.84	1.88	1.91	1.94	1.97		1.91	1.89	1.91	
A	O	XO	O	XO	X-	XX		2	X	O	X	2
B	-	XO	-	XO	-	-	XXX	2	X	O	O	1
C	-	O	XO	XO	-	XXX		2	X	X		3
D	-	XO	XO	XO	XXX			3				4

Zawodnicy A, B, C i D pokonali 1.88 m.

W tym przypadku należy zastosować art. 181.8 i 181.9: sędziowie liczą poszczególnym zawodnikom sumę skoków nieważnych w konkursie łącznie z ostatnią pokonaną wysokością, tj. 1.88 m. Zawodnik D ma więcej skoków nieważnych niż zawodnicy A, B i C, zatem zajmuje 4 miejsce. Nie ma rozstrzygnięcia pomiędzy zawodnikami A, B i C, a ponieważ dotyczy to pierwszego miejsca, więc będą oni skakać na wysokości 1.91 m, która jest następną wysokością po tej, którą pokonali jako ostatnią zawodnicy klasyfikowani ex aequo.

Ponieważ wszyscy zawodnicy biorący udział w dogrywce mieli skoki nieważne, poprzeczkę obniżono do wysokości 1.89 m. Tylko zawodnik C nie pokonał 1.89 m, dwaj pozostali zawodnicy A i B wykonują trzeci skok w dogrywce na wysokości 1.91 m. Tę wysokość przeskoczył tylko B i on zwyciężył w konkursie.

Siły zewnętrzne

10. W przypadku gdy jest oczywiste, że poprzeczka została przemieszczona przez działanie siły niezwiązanej z zawodnikiem (np. podmuch wiatru), to
- a) jeśli przemieszczenie wystąpiło po pokonaniu poprzeczki przez zawodnika bez jej dotknięcia, próbę należy uważać za ważną, lub
 - b) jeśli takie przemieszczenie wystąpiło w innych okolicznościach, zawodnikowi należy przyznać nową próbę.

Artykuł 182**Skok wzwyż****Konkurs**

1. Zawodnik musi odbić się z jednej nogi.
2. Skok uznaje się za nieważny, jeżeli:
 - a) po skoku poprzeczka nie pozostanie na podpórkach wskutek działania ruchu zawodnika w trakcie skoku; lub
 - b) przed pokonaniem poprzeczki zawodnik dotknie jakąkolwiek częścią ciała podłoża lub zeskoku poza pionową płaszczyznę przechodzącą przez bliższą krawędź poprzeczki (zarówno między stojakami, jak i na zewnątrz nich). Jednakże, jeżeli zawodnik podczas wykonywania skoku dotknie stopą zeskoku i sędzia uzna, że zawodnik nie uzyskał przy tym żadnej korzyści, skok nie powinien być z tego powodu uznany za nieważny.

Uwaga: Aby ułatwić wdrażanie tego przepisu należy zaznaczyć białą linię o szerokości 50 mm (zwykle taśmą przylepną lub z podobnego materiału) pomiędzy punktami znajdującymi się w odległości 3 m od każdego stojaka (na zewnątrz). Bliższą krawędź linii powinna być poprowadzona wzdłuż pionowej płaszczyzny przechodzącej przez bliższą krawędź poprzeczki.

- c) zawodnik dotknie poprzeczki lub pionowej części stojaków podczas rozbiegu bez oddania skoku.

Rozbieg i miejsce odbicia

3. Minimalna szerokość rozbiegu powinna wynosić co najmniej 16 m, a minimalna długość 15 m z wyjątkiem zawodów określonych w art. 1.1 a), b), c), e) i f), w których minimalna długość rozbiegu powinna wynosić 25 m.
4. Maksymalne całkowite nachylenie na ostatnich 15 metrach rozbiegu oraz miejsca odbicia nie może przekraczać 1:250 wzdłuż jakiegokolwiek promienia

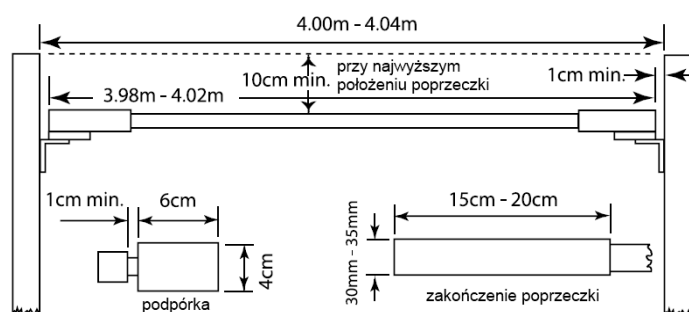
powierzchni półokrągłej mającej środek w połowie odległości między stojakami oraz minimalny promień określony w art. 182.3. Zeskok powinien być tak usytuowany, aby zbliżający się zawodnik nie korzystał z nachylenia terenu.

5. Miejsce odbicia powinno być poziome, a ewentualne odchylenie od poziomu musi być w zgodzie z wymaganiami zawartymi w art. 182.4 oraz w podręczniku „IAAF Track and Field Facilities Manual”.

Urządzenia

6. Stojaki. Dozwolone jest używanie stojaków dowolnego typu, pod warunkiem że są one sztywne.
Stojaki powinny mieć sztywno przymocowane podpórki, na których spoczywa poprzeczka.
Stojaki muszą być na tyle wysokie, aby przekraczały co najmniej o 10 cm aktualną wysokość, na którą jest podniesiona poprzeczka.
Odległość między stojakami nie może być mniejsza niż 4.00 m, ani większa niż 4.04 m.
7. Stojaki nie powinny być przenoszone w inne miejsce w czasie trwania konkursu, chyba że arbiter uzna, że rozbieg lub zeskok stały się niezdatne do użytku.
Zmiany tej wolno dokonać wyłącznie po zakończeniu kolejki skoków na danej wysokości
8. Podpórki do poprzeczki. Podpórki, na których spoczywa poprzeczka, powinny być płaskie i prostokątne, o szerokości 40 mm i długości 60 mm. Muszą być one sztywno przytwierdzone do stojaków i w czasie skoku nieruchome oraz mają być zwrócone w kierunku przeciwnieległego stojaka. Końce poprzeczki należy umieścić na podpórkach w ten sposób, aby poprzeczka dotknięta przez zawodnika mogła łatwo spaść na ziemię do przodu lub do tyłu. Powierzchnia podpórek musi być gładka.
Podpórki na stojakach nie mogą być z gumy lub pokryte gumą, ani innym materiałem, który może spowodować zwiększenie tarcia między powierzchnią poprzeczki a powierzchnią podpórki. Nie mogą ponadto zawierać żadnego rodzaju sprężyn.

Podpórki podtrzymujące obojczyki powinny znajdować się na takiej samej wysokości w stosunku do miejsca odbicia.

Rys. 182.

6 Stojaki, podpórki i poprzeczki do skoku wzwyż.

9. Odstęp między końcami poprzeczki a stojakami musi wynosić co najmniej 10mm.

Miejsce lądowania (zeskok)

10. Na zawodach określonych w art. 1.1 a), b), c), e) i f), zeskok (miejsce lądowania) nie może być mniejszy niż 6 m (długość) x 4 m (szerokość) x 0.7 m (wysokość) i znajdować się za pionową płaszczyzną wyznaczoną przez poprzeczkę. W innych zawodach musi mieć wymiary co najmniej 5 m (długość) x 3 m (szerokość) x 0,7 m (wysokość).

Uwaga: Stojaki i zeskok powinny być tak zaprojektowane, żeby po ustawieniu odległość między nimi nie była mniejsza niż 0,10 m, celem uniknięcia poruszenia poprzeczki spowodowanego zetknięciem się zeskoku ze stojakami.

Artykuł 183**Skok o tyczce****Konkurs**

1. Zawodnicy mają prawo do przesuwania poprzeczki tylko w kierunku zeskoku, tak że krawędź poprzeczki bliższa zawodnika może być usytuowana w dowolnym miejscu, ale nie dalej niż o 80 cm, licząc od górnej części tylnej ścianki skrzynki w kierunku zeskoku.

Przed rozpoczęciem konkursu zawodnik powinien poinformować właściwego sędziego o żądanym ustawieniu poprzeczki przy wykonaniu pierwszej próby i pozycję tę należy zanotować.

Jeżeli zawodnik chce później dokonać jakiegokolwiek zmiany w ustawieniu poprzeczki, powinien niezwłocznie zwrócić się z tym do właściwego sędziego, zanim poprzeczka zostanie ustawiona zgodnie z jego początkowym życzeniem. Niedopełnienie tego powoduje, że czas ustawiania poprzeczki należy wliczyć w przysługujący zawodnikowi limit czasu na wykonanie próby.

Uwaga: Prostopadle do osi rozbiegu należy przeprowadzić w rozróżnialnym kolorze linię szerokości 10 mm, przechodzącą przez górną część tylnej ścianki skrzynki (linia zero). Podobna linia o szerokości do 50 mm powinna być poprowadzona na powierzchni zeskoku i być przedłużona do zewnętrznych krawędzi stojaków. Krawędź linii bliższa zawodnika pokrywa się z górną częścią tylnej ścianki skrzynki.

2. Skok uznaje się za nieważny, jeżeli:
 - a) po skoku poprzeczka nie pozostanie na obu kołkach wskutek działania ruchu zawodnika w trakcie skoku; lub
 - b) przed pokonaniem poprzeczki zawodnik dotknie jakąkolwiek częścią ciała lub tyczką podłoża włącznie z zeskokiem poza płaszczyznę pionową przechodzącą przez górną część tylnej ścianki skrzynki; lub

- c) po odbiciu się od nawierzchni rozbiegu przełoży dolną rękę ponad górną albo przesunie wyżej po tyczce górną rękę; lub
- d) w czasie skoku zawodnik przytrzyma lub przemieści poprzeczkę ręką lub rękoma.

Uwaga 1: Zawodnik biorący rozbieg na zewnątrz białych linii wyznaczających rozbieg nie popełnia błędu.

Uwaga 2: Nie jest błędem, jeśli tyczka dotknie zeskoku w czasie wykonywania próby po prawidłowym jej umieszczeniu w skrzynce do tyczki.

- 3. Zawodnikom wolno używać w czasie zawodów substancji do smarowania dłoni lub powierzchni tyczki celem uzyskania lepszego uchwytu. Użycie rękawiczek jest dozwolone.
- 4. Po odepchnięciu tyczki nikomu w tym także zawodnikowi nie wolno jej dotknąć, chyba że nie pada ona w kierunku poprzeczki lub stojaków. Jeżeli jednak tyczka zostanie dotknięta i arbiter jest zdania, że poprzeczka mogłaby być przez nią strącona, skok należy uznać za nieważny.
- 5. Jeżeli w czasie wykonywania skoku tyczka zostanie złamana, skoku nie należy uznać za nieważny i zawodnikowi należy przyznać prawo do wykonania nowej próby.

Rozbieg

- 6. Długość rozbiegu, mierzona od linii „zero”, powinna wynosić co najmniej 40 m, a jeśli pozwalają na to warunki – 45 m. Szerokość rozbiegu powinna wynosić 1.22 m (± 0.01 m). Rozbieg powinien być wyznaczony białymi liniami o szerokości 50 mm.

Uwaga: Na stadionach zbudowanych przed 1 stycznia 2004 roku rozbieg może mieć maksymalną szerokość 1.25 m.

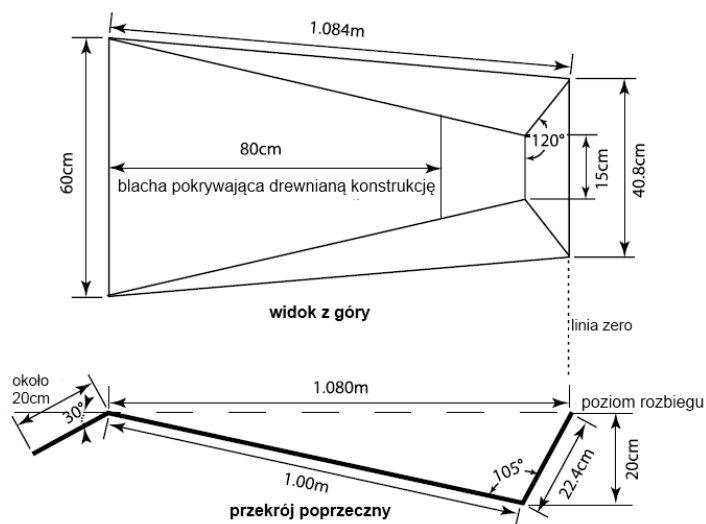
- 7. Maksymalne boczne nachylenie powinno wynosić 1:100, o ile nie występują specjalne okoliczności, które uzasadniają wprowadzenie przez IAAF wyjątku od

reguły, a na ostatnich 40 m rozbiegu całkowite nachylenie w dół w kierunku biegu zawodnika nie może przekraczać 1:1000 (0.1%).

Urządzenia

8. Skrzynka. Odbicie w skoku o tyczce powinno nastąpić przy wykorzystaniu skrzynki wykonanej z odpowiednio sztywnego materiału. Skrzynkę z zaokrąglonymi lub miękkimi górnymi krawędziami należy wpuścić w ziemię. Górna krawędź skrzynki powinna znajdować się na równi z poziomem rozbiegu. Długość skrzynki mierzona wzdłuż dna powinna wynosić 1 m; szerokość od strony rozbiegu – 0,60 m i powinna zmniejszać się w kierunku zeskoku do szerokości 0,15 m na dnie skrzynki. Długość skrzynki na poziomie rozbiegu oraz jej głębokość są wyznaczone przez kąt 105° , który tworzy dno skrzynki z jej tylną ścianką. (Tolerancje: ± 0.01 m i $0^\circ-1^\circ$)
9. Dno skrzynki powinno opadać od poziomu rozbiegu w przedniej części w kierunku zeskoku osiągając najniższy punkt na głębokości 0,20 m, mierząc prostopadle do poziomu rozbiegu, w miejscu zetknięcia się dna skrzynki z jej tylną ścianką. Skrzynka powinna być skonstruowana w taki sposób, że jej boczne ścianki przy tylnej ściance powinny być odchylone na zewnątrz w przybliżeniu pod kątem 120° w stosunku do podstawy.

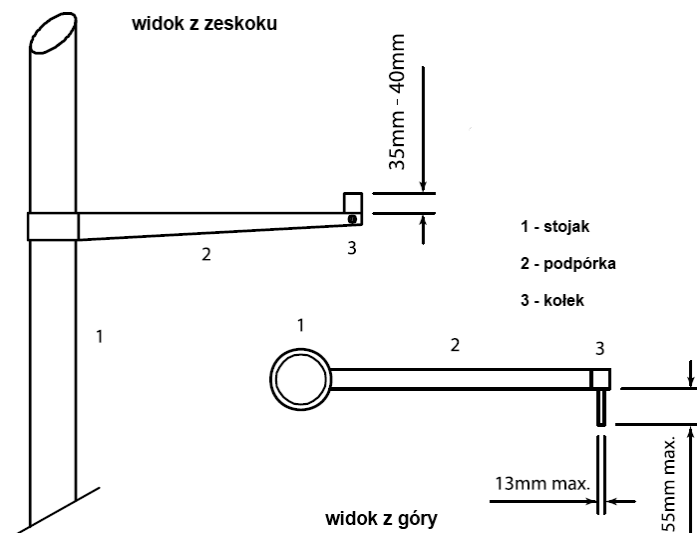
Uwaga: Zawodnik może umieścić osłonę dookoła skrzynki dla dodatkowego zabezpieczenia podczas próby. Umieszczenie tego zabezpieczenia powinno odbyć się w ramach czasu przyznanego na wykonanie skoku i usunięte przez zawodnika natychmiast po wykonaniu skoku. Na zawodach określonych w art. 1.1 a), b), c), e) i f) zabezpieczenie powinno być dostarczone przez organizatora.

Rys. 183a. Skrzynka do skoku o tyczce (rzut poziomy i pionowy)

9. Stojaki. Dozwolone jest używanie stojaków dowolnego typu, pod warunkiem że są one sztywne. Metalowa podstawa stojaków oraz jej dolna część powinny być przykryte miękką osłoną z odpowiedniego materiału dla zapewnienia ochrony zawodnikom i tyczkom.
10. Podpórki do poprzeczki. Poprzeczka powinna spoczywać na kołkach w taki sposób, ażeby po dotknięciu przez zawodnika lub jego tyczkę mogła łatwo spaść na ziemię w kierunku zeskoku. Kołki nie mogą mieć żadnych wyżłobień ani nacięć; powinny mieć grubość równomierną na całej długości i średnicę nie większą niż 13 mm. Kołek nie może wystawać więcej niż 55 mm z gładkiego elementu wspierającego. Gładki wierzchołek pionowego elementu wspierającego powinien o $35 \div 40$ mm przewyższać zamocowanie

kołka i mieć taki kształt, aby poprzeczka nie mogła oprzeć się na nim.

Rys. 183b. Podpórki i listwy stojaków do skoku o tyczcę.
(widok od strony zeskoku i od góry)

Odległość między kołkami powinna wynosić 4.30 m ÷ 4.37 m.

Kołki te nie mogą być z gumy lub pokryte gumą ani innym materiałem, który powodowałby zwiększenie tarcia pomiędzy powierzchnią poprzeczki a powierzchnią kołka. Nie mogą ponadto zawierać żadnego rodzaju sprężyn.

Uwaga: Celem zmniejszenia możliwości odniesienia kontuzji przy upadku zawodnika na podstawę stojaków, kołki podtrzymujące poprzeczkę mogą być umieszczane na wysuniętych ramionach przymocowanych na stałe do stojaków i pozwalających na szersze rozstawienie stojaków bez zwiększania długości poprzeczki (patrz Rys. 183b.)

Tyczki

11. Zawodnicy mogą korzystać z własnych tyczek. Żaden zawodnik nie ma prawa używać tyczki innego zawodnika bez zgody właściciela.

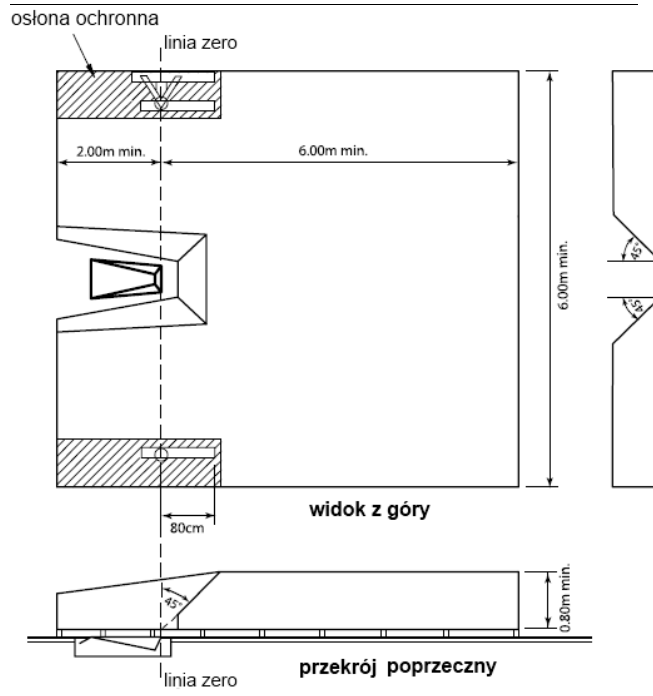
Tyczka może być wykonana z dowolnego materiału albo z połączenia różnych materiałów. Jej długość i średnica mogą być dowolne, ale powierzchnia musi być gładka.

Tyczka może być owinięta taśmą na końcu uchwytu (dla ochrony rąk) oraz taśmą lub/i innym odpowiednim materiałem na dolnym jej końcu (dla ochrony tyczki). Taśma na końcu uchwytu musi być umieszczona równomiernie, z wyjątkiem przypadkowo nakładających się warstw i nie może prowadzić do nagłych zmian średnicy tyczki, takich jak tworzenie „pierścieni” na tyczce.

Miejsce lądowania (zeskok)

12. W zawodach wymienionych w art. 1.1 a), b), c), e) i f) zeskok powinien mieć wymiary nie mniejsze niż 6 m (długość; za linią zero i nie licząc przedniej części) x 6 m (szerokość) x 0.8 m (wysokość).

W pozostałych zawodach zeskok powinien mieć wymiary nie mniejsze niż 5 m (długość; nie licząc przednich części zeskoku) x 5 m (szerokość). Długość przednich części zeskoku w każdym przypadku musi wynosić co najmniej 2 metry. Boki zeskoku położone najbliżej skrzyni należy umieścić $0,10 \pm 0,15$ m od skrzyni pod kątem około 45° (patrz Rys. 183c).

Rys. 183c. Plan prawidłowego zeskoku do skoku o tyczce.
(widok z góry i przekroje)

B. SKOK W DAL I TRÓJSKOK**Artykuł 184****Przepisy ogólne - Skoki długie
(skok w dal i trójskok)****Rozbieg**

1. Długość rozbiegu - mierzona od odpowiedniego miejsca odbicia - powinna wynosić co najmniej 40 m, a jeśli warunki pozwalają - co najmniej 45 m. Szerokość rozbiegu powinna wynosić 1.22 m (± 0.01 m). Rozbieg powinien być wyznaczony białymi liniami o szerokości 50 mm.

Uwaga: Na stadionach zbudowanych przed 1 stycznia 2004 roku rozbieg może mieć maksymalną szerokość 1.25 m.

2. Maksymalne boczne nachylenie powinno wynosić 1:100, o ile nie występują specjalne okoliczności, które uzasadniają wprowadzenie przez IAAF wyjątku od reguły, a na ostatnich 40 m rozbiegu całkowite nachylenie w dół w kierunku biegu zawodnika nie może przekraczać 1:1000 (0,1%).

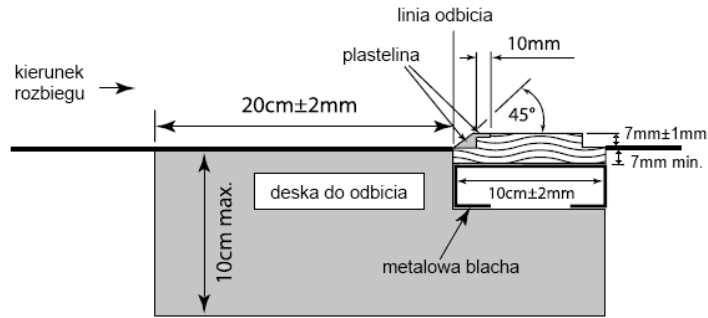
Belka do odbicia

3. Odbicie powinno nastąpić z belki umieszczonej na tym samym poziomie, na jakim jest rozbieg i zeskocznia. Krawędź belki bliższa zeskoczni nazywa się linią odbicia. Bezpośrednio za linią odbicia celem pomocy sędziom należy umieścić listwę z wkładką plastelinową.
4. Budowa. Belka do odbicia powinna być prostokątna, wykonana z drewna lub innego odpowiednio sztywnego materiału, umożliwiającego obuwia zawodnika dobrą przyczepność i niewpadnięcie w poślizg, o wymiarach: długość 1.22 m \pm 0.01 m szerokość 0,20 m \pm 0.002 m i grubość nie większa niż 0.10 m. Powinna być koloru białego.
5. Listwa z wkładką plastelinową. Powinna składać się ze sztywnej listwy o szerokości 0.10 m \pm 0.002 m i

długości $1.22\text{ m} \pm 0.01\text{ m}$ wykonanej z drewna lub z innego odpowiedniego materiału i pomalowanej w kolorze kontrastującym z belką do odbicia. Tam gdzie jest to możliwe, plastelina powinna być w trzecim kontrastującym do pozostałych kolorze. Listwę należy montować w płytkim wgłębieniu po stronie belki bliższej zeskoczni. Górna powierzchnia listwy powinna wznosić się od poziomu belki do wysokości $7\text{ mm} \pm 1\text{ mm}$. Krawędzie listwy powinny albo być nachylone pod kątem 45° , przy czym powierzchnia listwy znajdująca się bliżej rozbiegu powinna być pokryta warstwą plasteliny o grubości 1 mm wzdłuż całej długości listwy, albo być ucięte tak, aby wgłębienie po wypełnieniu plasteliną było nachylone pod kątem 45° (patrz Rys. 184a).

Górna część listwy na całej swej długości i na szerokości około 10 mm powinna też być pokryta plasteliną. Zamontowana listwa we wgłębieniu powinna być na tyle sztywna, aby wytrzymać działanie siły odbicia zawodnika. Powierzchnia listwy znajdującej się pod plasteliną powinna umożliwiać dobrą przyczepność buta zawodnika i uniknięcie wpadnięcia w poślizg. Celem usunięcia pozostawionych na plastelinie śladów butów zawodnika może być ona wyrównywana za pomocą wałka lub skrobaka o odpowiednim kształcie.

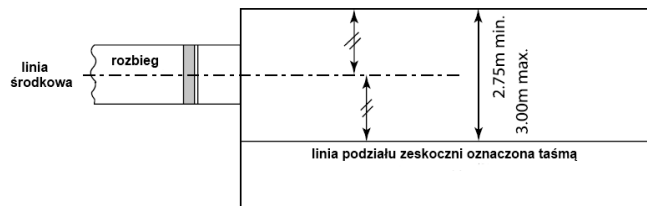
Uwaga: Bardzo pomocne jest posiadanie kilku wymiennych listew, gdyż umożliwia to usuwanie śladów butów zawodnika z listwy bez opóźniania przebiegu konkursu.

Rys. 184a. Belka do odbicia i listwa z plasteliną

Zeskocznia (miejsce lądowania)

6. Szerokość zeskocznia powinna wynosić nie mniej niż 2.75 m i nie więcej niż 3 m. Zeskocznia powinna być tak usytuowana, aby przedłużenie osi rozbiegu pokrywało się, jeśli to możliwe, z osią zeskocznia.

Rys. 184b. Wypośrodkowanie zeskocznia do skoku w dal i trójskoku

Uwaga: Jeśli oś rozbiegu nie pokrywa się z linią środkową zeskocznia, należy taśmę lub, w razie konieczności, dwie taśmy umieścić wzdłuż zeskocznia tak, aby powyższy wymóg był spełniony (patrz Rys. 184b).

7. Zeskocznia powinna być wypełniona miękkim wilgotnym piaskiem, którego górna powierzchnia powinna być na tym samym poziomie co belka do odbicia.

Mierzenie odległości

8. Pomiaru długości każdego skoku należy dokonać bezpośrednio po wykonanej próbie (lub po natychmiastowym ustnym proteście złożonym w trybie art. 146.5). Wszystkie skoki należy mierzyć od najbliższego śladu pozostawionego w zeskocznii przez jakąkolwiek część ciała zawodnika lub przez przedmiot połączony z zawodnikiem, w chwili pozostawiania przez niego śladu, do linii odbicia lub jej przedłużenia. Pomiaru należy dokonywać prostopadle do linii odbicia lub do jej przedłużenia.
9. W skoku w dal i w trójskoku odległości należy notować do najbliższego pełnego centymetra poniżej uzyskanej odległości, jeżeli zmierzona odległość nie jest zakończona pełnym centymetrem.

Mierzenie prędkości wiatru

10. Wiatromierz powinien spełniać wymagania opisane w artykułach 163.8 i 163.9. Sposób jego działania i odczyt pomiaru powinny być zgodne z opisem zawartym odpowiednio w artykułach 163.11 i 184.12 oraz 163.13.
11. Właściwy arbiter konkurencji technicznych powinien zapewnić umieszczenie wiatromierza w odległości 20 m przed belką do odbicia. Należy go ustawić na wysokości 1.22 m, nie dalej niż 2 m od rozbiegu.

Artykuł 185

Skok w dal

Konkurs

1. Skok uważa się za nieważny, jeżeli zawodnik:
- a) podczas odbicia dotknie dowolną częścią ciała podłoża poza linią odbicia podczas wykonywania skoku lub podczas przebiegnięcia bez oddania skoku; lub

- b) odbije się na zewnątrz któregośkolwiek końca belki, niezależnie od tego, czy nastąpi to przed, czy za przedłużeniem linii odbicia; lub
 - c) podczas rozbiegu lub skoku wykona salto; lub
 - d) po odbiciu, zanim nastąpi pierwszy kontakt z piaskownicą, dotknie rozbiegu lub podłoża poza rozbiegiem lub piaskownicą, lub
 - e) w czasie lądowania dotknie obramowania piaskownicy lub podłoża poza piaskownicą, bliżej linii odbicia niż najbliższy ślad pozostawiony w piasku; lub
 - f) opuszcza zeskoczną w inny sposób niż jest opisany w art. 185.2.
2. Podczas opuszczania piaskownicy pierwszy kontakt stopy zawodnika z obramowaniem lub podłożem na zewnątrz piaskownicy powinien nastąpić dalej od linii odbicia niż najbliższy ślad pozostawiony na piasku podczas lądowania (który może również być śladem wywołanym utratą równowagi w czasie lądowania, znajdującym się całkowicie wewnątrz piaskownicy lub śladem będącym bliżej linii odbicia pozostawionym wskutek powrotu w kierunku linii odbicia).
3. Zawodnik nie popełnia błędu, gdy:
- a) bierze rozbieg na zewnątrz białych linii wyznaczających rozbieg; lub
 - b) odbije się przed belką z wyjątkiem przypadku opisanego w art. 185.1 b); lub
 - c) zgodnie z opisem w art. 185.1 b), jeśli część jego obuwia/ stopy dotyka podłoża na zewnątrz jednego z końców belki do odbicia, gdy zawodnik odbija się przed linią odbicia; lub
 - d) jeśli w czasie lądowania dotknie jakkolwiek częścią ciała lub przedmiotem, należącym do niego w tym momencie, obramowania lub podłoża poza miejscem lądowania, chyba że naruszył przepis art. 185.1 d) lub e); lub
 - e) jeśli wraca przez zeskoczną po uprzednim jej prawidłowym opuszczeniu po wykonaniu skoku w sposób opisany w art. 185.2.

Belka do odbicia

3. Odległość między belką do odbicia a dalszym końcem zeskoczni powinna wynosić co najmniej 10 m.
4. Linia odbicia powinna znajdować się w odległości od 1 m do 3 m od bliższego końca zeskoczni.

Artykuł 186**Trójskok**

Przepisy artykułów 184 i 185 należy stosować do trójskoku wraz z poniższymi uzupełnieniami:

Konkurs

1. Trójskok składa się z trzech skoków wykonywanych w ściśle określonej kolejności.
2. W pierwszym skoku zawodnik powinien wylądować na tę samą nogę, z której się odbił, w drugim - na nogę przeciwną i z niej powinien wykonać trzeci skok. Nie należy uważać skoku za nieważny, jeżeli zawodnik podczas skoku dotknie podłoża przenoszoną nogą.

Uwaga: Art. 185.1 d) nie należy stosować w odniesieniu do lądowania w trakcie pierwszej i drugiej fazy trójskoku.

Belka do odbicia

3. Odległość między belką do odbicia a dalszym końcem zeskoczni powinna wynosić co najmniej 21 m.
4. W zawodach międzynarodowych powinny być osobne belki do odbicia dla mężczyzn i kobiet. Belka powinna być umieszczona co najmniej 13 m w konkurencji mężczyzn i 11 m w konkurencji kobiet od bliższego końca zeskoczni. W innych zawodach odległość ta powinna być odpowiednia do poziomu zawodów.
5. Pomiędzy belką do odbicia a zeskoczną należy zapewnić, dla oddania drugiego i trzeciego skoku, twarde i jednolite miejsce odbicia o szerokości 1.22 m (± 0.01 m).

Uwaga: Na stadionach zbudowanych przed 1 stycznia 2004 r. to miejsce odbicia może mieć maksymalną szerokość 1.25 m.

C. RZUTY

Artykuł 187

Przepisy ogólne

Sprzęt oficjalny

1. Sprzęt używany we wszystkich zawodach międzynarodowych musi spełniać wymagania techniczne określone przez IAAF. Tylko sprzęt posiadający aktualny certyfikat produktu wydany przez IAAF (*IAAF Product Certificate*) może być użyty. Poniższa tabela przedstawia wagę sprzętu dla poszczególnych kategorii wiekowych.

Sprzęt	Kobiety	Kobiety	Mężczyźni	Mężczyźni	Mężczyźni
	Juniorki młodsze U18	Seniorki Juniorki U20	Juniorzy młodszy U18	Juniorzy U20	Seniorzy
Kula	3.000 kg	4.000 kg	5.000 kg	6.000 kg	7.260 kg
Dysk	1.000 kg	1.000 kg	1.500 kg	1.750 kg	2.000 kg
Młot	3.000 kg	4.000 kg	5.000 kg	6.000 kg	7.260 kg
Oszczep	500 g	600 g	700 g	800 g	800 g

Uwaga: Standardowy formularz wystąpienia o wydanie certyfikatu dla sprzętu lub wniosku o jego odnowienie może być na żądanie przesłany przez Biuro IAAF lub pobrany ze strony internetowej IAAF.

2. Z wyjątkiem poniższych postanowień sprzęt powinien być dostarczony przez organizatora zawodów. Delegat techniczny, opierając się na odpowiednim regulaminie danych zawodów, może pozwolić zawodnikom na użycie ich własnego sprzętu lub dostarczonego przez producentów, pod warunkiem że ten dodatkowy sprzęt posiada certyfikat IAAF, przed zawodami został sprawdzony i oznakowany jako dopuszczony do zawodów przez organizatora oraz będzie dostępny do

użycia przez wszystkich zawodników. Taki sprzęt nie będzie zaakceptowany, jeśli ten sam model jest już na liście sprzętu dostarczanego przez organizatora zawodów.

3. Nie wolno dokonywać żadnych zmian w sprzęcie w trakcie zawodów.

Pomoc

4. Niżej wymienione przypadki powinny być uważane jako niedozwolona pomoc:

- a) owijanie dwóch lub więcej palców razem. Użycie plastra na dłoniach lub palcach jest dopuszczalne, pod warunkiem że dwa palce (lub więcej) nie są owinięte razem w taki sposób, że uniemożliwia to ich oddzielne poruszanie. Owinięcie powinno być pokazane sędziemu głównemu przed rozpoczęciem konkursu.
- b) użycie dowolnych urządzeń, w tym ciężarków przyczepianych do ciała, które w jakikolwiek sposób pomagałyby zawodnikowi w wykonaniu próby,
- c) użycie rękawic z wyjątkiem rzutu młotem. Używane wówczas rękawice muszą być gładkie po obu stronach, a końce palców poza kciukiem muszą być odkryte.
- d) użycie przez zawodnika dowolnej substancji do spryskiwania lub smarowania koła lub obuwia jak również zwiększanie chropowatości powierzchni koła.

5. Poniższe przypadki nie powinny być rozpatrywane jako niedozwolona pomoc i dlatego są dozwolone:

- a) używanie przez zawodnika, celem uzyskania lepszego uchwytu, odpowiednich substancji do smarowania dłoni (wyłącznie) oraz w przypadku rzutu młotem – do smarowania rękawic. W pchnięciu kulą można używać takich substancji na szyję.
- b) umieszczenie przez zawodnika na sprzęcie, w pchnięciu kulą i rzucie dyskiem, kredy lub podobnej substancji.

Każda substancja użyta na dłoniach lub sprzęcie musi być łatwa do usunięcia za pomocą wilgotnej tkaniny i nie może pozostawiać żadnych śladów.

- c) używanie plastra na dłoniach lub palcach, o ile nie narusza to art. 187.4 a).

Koło do rzutów

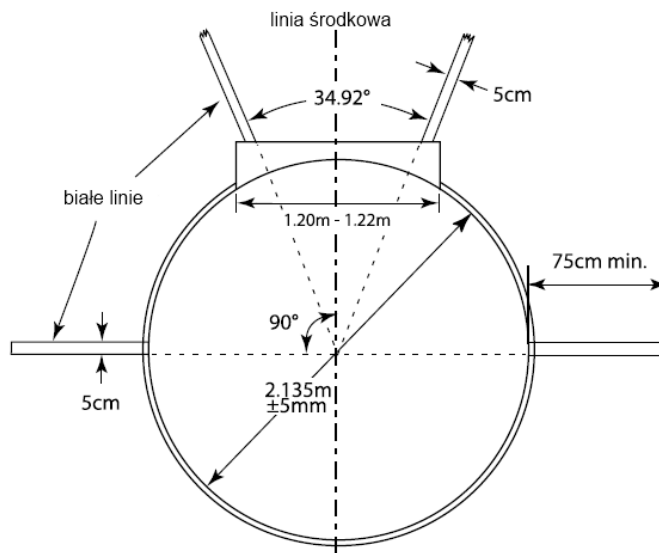
6. Obręcz koła powinna być wykonana z taśmy metalowej, stalowej lub z innego odpowiedniego materiału, a jej górna powierzchnia musi znajdować się na poziomie równym z otaczającym podłożem. Podłoże wokół koła może być z betonu, materiału syntetycznego, asfaltu, drewna lub innego odpowiedniego materiału.

Wnętrze koła może być wykonane z betonu, asfaltu lub z innego twardego, lecz nie śliskiego materiału. Powierzchnia wewnątrz koła powinna być równa i znajdować się $20 \text{ mm} \pm 6 \text{ mm}$ poniżej poziomu górnej krawędzi obręczy.

W pchnięciu kulą można używać koła przenośnego spełniającego podane wyżej warunki techniczne.

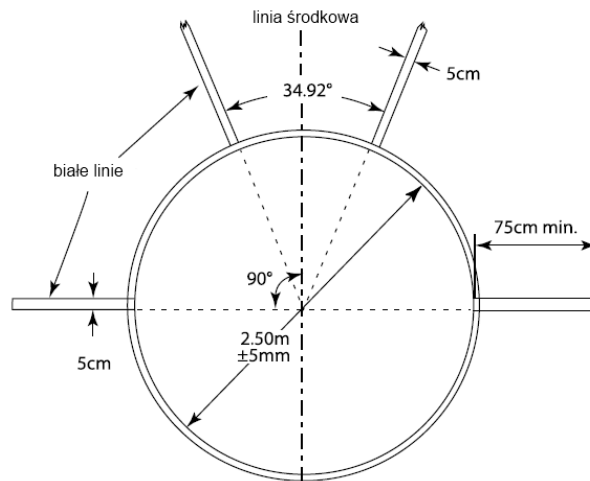
7. Wewnętrzna średnica koła musi wynosić $2.135 \text{ m} \pm 0.005 \text{ m}$ w pchnięciu kulą i rzucie młotem oraz $2.50 \text{ m} \pm 0.005 \text{ m}$ w rzucie dyskiem. Obręcz musi mieć co najmniej 6 mm grubości i być koloru białego. Rzut młotem można wykonywać z koła do rzutu dyskiem, pod warunkiem zmniejszenia średnicy koła 2.50 m do 2.135 m, przez umieszczenie wewnątrz pierścienia redukcyjnego (wkładki).

Uwaga: Zaleca się, aby pierścień redukcyjny był innego koloru niż biały, w ten sposób białe linie, wymagane przepisami art. 187.8, będą lepiej widoczne.

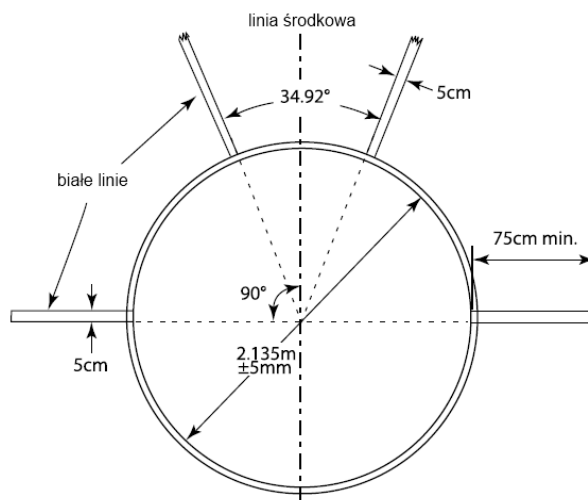

Rys. 187a. Szkic koła do pchnięcia kulą

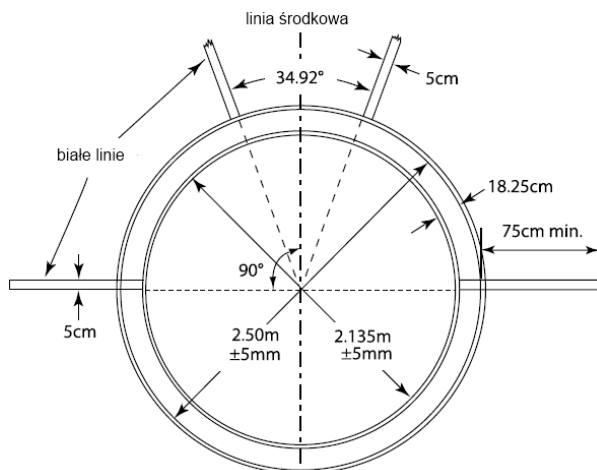
8. Po obu stronach koła na powierzchni i na zewnątrz obręczy należy wyznaczyć białe linie o szerokości 50 mm i długości co najmniej 0.75 m. Linie te mogą być namalowane, wykonane z drewna lub z innego odpowiedniego materiału. Tylne krawędzie tych linii muszą tworzyć przedłużenie teoretycznej linii przechodzącej przez środek koła, prostopadłej do linii środkowej sektora rzutów.

Rys. 187b. Szkic koła do rzutu dyskiem

Rys. 187c. Szkic koła do rzutu młotem

Rys. 187d. Szkic kół koncentrycznych do rzutu dyskiem i młotem

Rozbieg do rzutu oszczepem

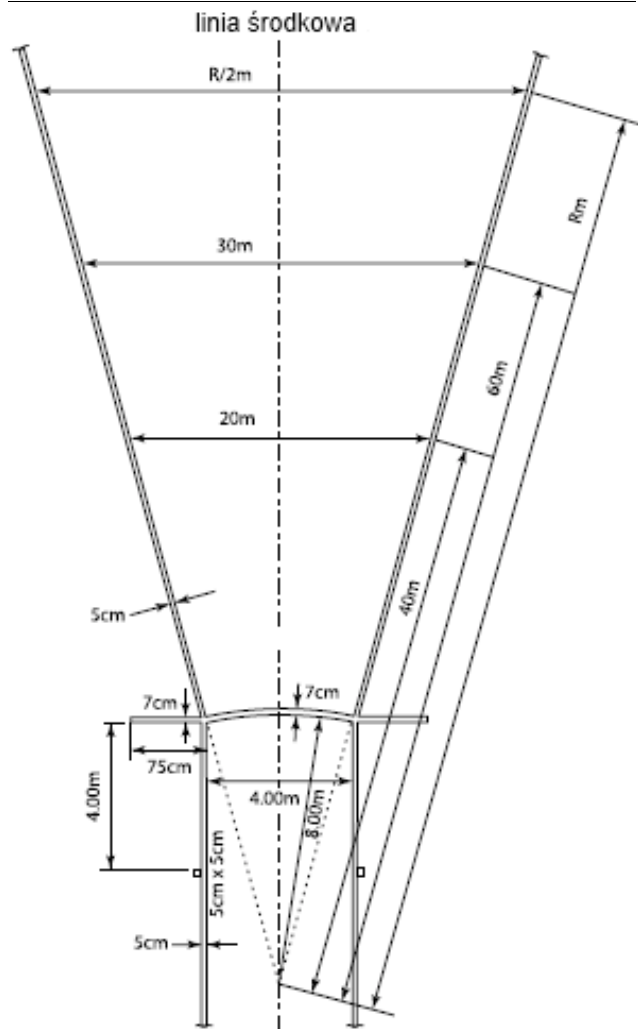
9. W rzucie oszczepem minimalna długość rozbiegu wynosi 30 m, z wyjątkiem zawodów wskazanych w art. 1.1 a), b), c), e) i f), w których minimalna długość musi wynosić 33.50 m. Jeśli pozwalają na to warunki, to długość powinna być nie mniejsza niż 36.50 m. Rozbieg powinien być wyznaczony dwiema równoległymi liniami o szerokości 50 mm, oddalonymi od siebie o 4 m. Rzut powinien być wykonany spoza łuku stanowiącego część okręgu zakreślonego promieniem 8 m. Linia łuku powinna mieć co najmniej 70 mm szerokości i może być namalowana, wykonana z drewna lub z innego odpowiedniego nierdzewnego materiału np. z plastiku. Linia musi być koloru białego i znajdować się na równi z podłożem. Od końców łuku, na zewnątrz, pod kątem prostym do linii równoległych wytyczających rozbieg należy wyznaczyć dwie białe

linie długości co najmniej 0.75 m i szerokości co najmniej 70 mm. Dopuszczalne nachylenie boczne rozbiegu nie powinno przekraczać 1:100 (1%), chyba że istnieją specjalne okoliczności usprawiedliwiające, że IAAF uczyni wyjątek. Na ostatnich 20 m rozbiegu całkowite nachylenie w kierunku biegu nie może przekraczać 1:1000 (0.1%).

Sektor rzutów

10. Sektor rzutów musi mieć nawierzchnię żużlową, trawiastą lub z innego odpowiedniego materiału, na którym upadający sprzęt pozostawia ślad.
11. Dopuszczalny całkowity spadek sektora rzutów w kierunku rzutów nie może przekraczać 1:1000 (0.1%).
12. a) Z wyjątkiem rzutu oszczepem sektor rzutów należy wyznaczyć za pomocą białych linii szerokości 50 mm w ten sposób, że przedłużenie ich wewnętrznych krawędzi przechodziłoby przez środek koła rzutów tworząc kąt 34.92° .

Uwaga: Sektor rzutów o kącie 34.92° może być dokładnie wyznaczony przez odmierzenie od środka koła, na liniach ograniczających sektor, odcinków o długości 20 m; punkty będące końcami tych odcinków powinny być odległe od siebie o $12\text{ m} \pm 0.05\text{ m}$ ($20\text{ m} \times 0.60$). Podobnie każdemu 1-metrowemu odcinkowi od środka koła musi odpowiadać zwiększenie odległości w poprzek sektora o 60 cm.

Rys. 187e. Rozbieg i sektor rzutów do rzutu oszczepem.
 b) W rzucie oszczepem sektor rzutów należy

wyznaczyć za pomocą białych linii szerokości 50 mm, których wewnętrzne krawędzie po przedłużeniu przechodziłyby przez dwa punkty przecięcia wewnętrznych krawędzi łuku z liniami równoległymi wyznaczającymi rozbieg i przecinałyby się w środku koła, którego łuk jest częścią (patrz Rys. 187e). Kąt sektora wynosi około 28.96° .

Próby

13. Pchnięcie kulą oraz rzut dyskiem i rzut młotem należy wykonywać z wnętrza koła, a rzut oszczepem – z rozbiegu. W przypadku wykonywania próby z koła zawodnik musi ją rozpocząć z pozycji nieruchomej, znajdując się wewnątrz koła. Zawodnikowi wolno dotknąć wewnętrznej strony obręczy koła. W pchnięciu kulą zawodnik może również dotknąć wewnętrznej strony progu opisanego w art. 188.2.
14. Próbę uważa się za nieważną, gdy w czasie jej wykonywania zawodnik:
 - a) Wypchnie kulę lub wyrzuci oszczep w sposób inny niż jest to dopuszczalne przepisami artykułów 188.1 i 193.1,
 - b) Po wejściu do koła i rozpoczęciu próby dotknie jakąkolwiek częścią swego ciała górnej powierzchni obręczy koła (lub jej górnej krawędzi wewnętrznej) lub podłoża poza kołem,
 - c) W pchnięciu kulą dotknie jakąkolwiek częścią swego ciała innej powierzchni progu niż wewnętrzna (w tym również górnej krawędzi, która jest uważana za należącą do górnej części progu),
 - d) W rzucie oszczepem dotknie jakąkolwiek częścią swego ciała linii wyznaczających rozbieg lub podłoża poza nimi.

Uwaga: Jeżeli dysk lub jakąkolwiek część młota dotknie klatki po wyrzucie, a pozostałe przepisy nie zostaną naruszone, to nie należy tego uznać za błąd.
15. Zawodnik może przerwać rozpoczętą próbę, odłożyć sprzęt wewnątrz lub na zewnątrz koła lub rozbiegu i

opuścić koło lub rozbieg, pod warunkiem że w czasie wykonywania próby przepisy danej konkurencji nie zostały naruszone. Opuszczając koło lub rozbieg musi to uczynić zgodnie z przepisami art. 187.17, zanim powróci do koła lub na rozbieg, aby rozpocząć nową próbę.

Uwaga: Czas poświęcony na te czynności należy wliczać w limit czasu przeznaczony na wykonanie próby, określony w art. 180.18.

16. Próbę należy uznać za nieważną, jeżeli pierwszy kontakt z podłożem upadającej kuli, dysku, głowicy młota lub grota oszczepu następuje z wyznaczającymi sektor rzutów liniami albo z podłożem lub z przedmiotem (innym niż klatka, o czym mowa w uwadze do art. 187.14) poza sektorem rzutów.

17. Próbę należy uznać za nieważną, jeżeli zawodnik opuści koło lub rozbieg, zanim sprzęt dotknie podłoża lub:

a) Przy opuszczaniu koła (dla rzutów wykonywanych z koła), pierwszy kontakt z górną powierzchnią obręczy lub podłożem poza kołem nie nastąpi całkowicie poza białą linią wyznaczoną na zewnątrz koła i przechodzącą teoretycznie przez środek koła.

Uwaga: Pierwszy kontakt z górną powierzchnią obręczy lub z podłożem poza kołem uważa się za opuszczenie koła.

b) W przypadku rzutu oszczepem pierwszy kontakt zawodnika opuszczającego rozbieg z liniami równoległymi lub podłożem poza rozbiegiem nie nastąpi całkowicie poza białą linią łuku lub poza liniami wyznaczonymi od końców łuku pod kątem prostym do linii równoległych. Kiedy wyrzucony sprzęt dotknie podłoża, będzie się również uważać, że zawodnik opuścił rozbieg prawidłowo w momencie dotknięcia linii lub podłoża poza linią (namalowaną lub wyznaczoną teoretycznie przez znaczniki znajdujące się przy rozbiegu) wyznaczoną w poprzek rozbiegu w odległości 4 m od punktów końcowych wyznaczających łuk rzutu. Również

wtedy gdy zawodnik w momencie upadku sprzętu znajduje się na rozbiegu, ale za tą linią, uważa się, że zawodnik opuścił rozbieg prawidłowo

18. Po każdej wykonanej próbie sprzęt musi być odnoszony do obszaru usytuowanego obok rozbiegu lub rzutni i nigdy nie może być odrzucany.

Mierzenie wyników

19. We wszystkich konkurencjach rzutowych odległości należy notować do najbliższego pełnego centymetra poniżej uzyskanej odległości, jeżeli zmierzona odległość nie jest zakończona pełnym centymetrem.
20. Pomiaru długości każdego rzutu należy dokonywać bezpośrednio po wykonanej próbie (lub bezpośrednio po ustnym proteście zgłoszonym zgodnie z art. 146.5):
- a) Mierząc od najbliższego śladu pozostawionego przy upadku kuli, dysku lub główicy młota do wewnętrznej krawędzi obwodu koła, wzdłuż linii przechodzącej przez środek koła.
 - b) W rzucie oszczepem mierząc od miejsca w ziemi, w które najpierw uderzył grot do wewnętrznej krawędzi łuku, wzdłuż linii do środka koła, którego część stanowi ten łuk ograniczający rozbieg.

Artykuł 188

Pchnięcie kulą

Zawody

1. Kulę należy wypychać od barku, wyłącznie jedną ręką. W momencie kiedy zawodnik zajmie w kole pozycję do rozpoczęcia pchnięcia, kula powinna dotykać lub być blisko szyi lub podbródka, a w czasie pchnięcia ręka trzymająca kulę nie może zostać opuszczona poniżej tej pozycji. Kuli nie należy cofać poza linię barków.

Uwaga: Technika rzutu z przewrotem w płaszczyźnie pionowej (cartwheeling) jest niedozwolona.

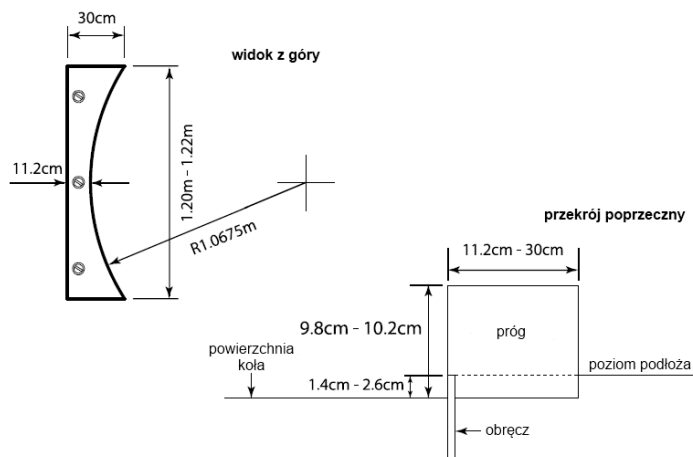
Próg do pchnięcia kulą

2. Budowa. Pomalowany na biało próg w kształcie łuku powinien być wykonany z drewna lub z innego

odpowiedniego materiału, którego wewnętrzna powierzchnia powinna być wyrównana (licować) z wewnętrzną krawędzią obręczy koła i być prostopadła do powierzchni koła. Próg należy mocno przytwierdzić do podłoża lub do betonu wokół koła i umieścić centrycznie względem linii środka sektora rzutów (patrz Rys. 188).

Uwaga: Progi spełniające wymagania IAAF 1983/84 wciąż mogą być stosowane.

3. Wymiary. Próg powinien mieć wymiary: szerokość od 0.112 m do 0.30 m, z cięciwą o długości $1.21\text{ m} \pm 0.01\text{ m}$ o promieniu łuku takim samym jak koło oraz wysokość 0.10 m \pm 0.008 m, w stosunku do poziomu wewnętrznej powierzchni koła przylegającej do progu.

Rys. 17. Próg do pchnięcia kulą (widok z góry i z boku)

Kula

4. Budowa. Kula powinna być wykonana z litego stopu żelaza, mosiądzu lub z innego metalu o twardości nie mniejszej niż twardość mosiądzu. Kula może również składać się z powłoki wykonanej z jednego z tych metali wypełnionej ołowiem lub innym litym materiałem. Kula

musi mieć kształt sferyczny, a jej powierzchnia musi być wygładzona – średnia wysokość nierówności powierzchni musi być mniejsza niż 1.6 μm , tzn. klasa gładkości N7 lub lepsza.

5. Kula musi spełniać następujące wymagania techniczne:

Parametry kuli					
Masa minimalna dla dopuszczenia do zawodów i do zatwierdzenia rekordu					
	3.000 kg	4.000 kg	5.000 kg	6.000 kg	7.260 kg
Informacje dla wytwórców					
Masa sprzętu dostarczanego na zawody (zakres)					
	3.005 kg	4.005 kg	5.005 kg	6.005 kg	7.265 kg
	3.025 kg	4.025 kg	5.025 kg	6.025 kg	7.285 kg
Średnica					
min.	85 mm	95 mm	100 mm	105 mm	110 mm
maks.	110 mm	110 mm	120 mm	125 mm	130 mm

Artykuł 189

Rzut dyskiem

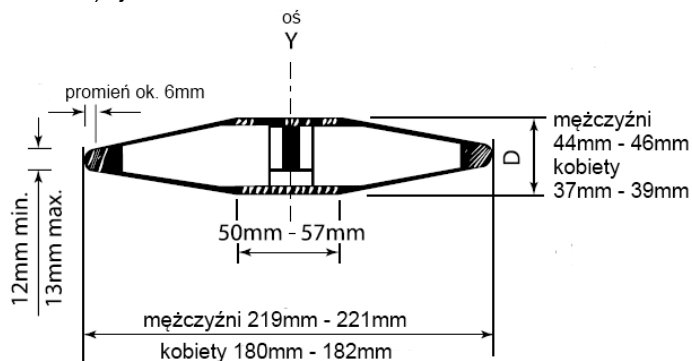
Dysk

1. Budowa. Korpus dysku może być pełny lub wydrążony i powinien być wykonany z drewna lub innego odpowiedniego materiału, otoczonego metalowym pierścieniem, którego zewnętrzną krawędź należy zaokrąglić. W przekroju krawędź powinna mieć kształt wycinka koła o promieniu około 6 mm. Pośrodku płaszczyzn bocznych mogą być umieszczone okrągłe płytki (zlicowane z powierzchnią). Dysk może również być wykonany bez metalowych płytek, pod warunkiem że odpowiadające im powierzchnie są płaskie, a jego całkowita masa i wymiary są zgodne z obowiązującymi wymaganiami technicznymi.

Powierzchnie boczne dysku muszą być jednakowe, wykonane bez żadnych wgłębień, wypukłości i ostrych krawędzi. Zwężają się one (w przekroju) wzdłuż linii prostych łączących początek krzywizny pierścienia z obwodem koła zakreślonego ze środka dysku promieniem $25\text{ mm} \pm 28.5\text{ mm}$.

Przekrój dysku należy zaprojektować następująco. Od początku krzywizny pierścienia grubość dysku zwiększa się regularnie do największej grubości D . Ta największa wartość jest osiągnięta w odległości $25\text{ mm} \pm 28.5\text{ mm}$ od osi dysku Y . Od tego punktu do osi Y grubość dysku jest stała. Górna i dolna powierzchnia dysku muszą być identyczne, dysk musi być symetryczny biorąc pod uwagę obrót wokół osi Y .

Dysk łącznie z powierzchnią pierścienia nie może mieć nierówności, musi być wykończony gładko (patrz art. 188.4) i jednolicie.

Rys. 189. Szkic dysku

2. Dysk musi spełniać następujące wymagania techniczne:

Parametry dysku				
Masa minimalna dla dopuszczenia do zawodów i do zatwierdzenia rekordu				
	1.000 kg	1.500 kg	1.750 kg	2.000 kg
Informacja dla wytwórców				
Masa sprzętu dostarczanego na zawody (zakres)				
	1.005 kg	1.505 kg	1.755 kg	2.005 kg
	1.025 kg	1.525 kg	1.775 kg	2.025 kg
Średnica zewnętrzna pierścienia metalowego				
min.	180 mm	200 mm	210 mm	219 mm
maks.	182 mm	202 mm	212 mm	221 mm
Średnica płytki metalowej lub płaskiej części środkowej				
min.	50 mm	50 mm	50 mm	50 mm
maks.	57 mm	57 mm	57 mm	57 mm
Grubość płytki metalowej lub płaskiej części środkowej				
min.	37 mm	38 mm	41 mm	44 mm
maks.	39 mm	40 mm	43 mm	46 mm
Grubość pierścienia metalowego (6 mm od krawędzi)				
min.	12 mm	12 mm	12 mm	12 mm
maks.	13 mm	13 mm	13 mm	13 mm

Artykuł 190

Klatka do rzutu dyskiem

1. Wszystkie rzuty dyskiem należy wykonywać spoza siatki lub klatki, aby zapewnić bezpieczeństwo publiczności, osobom prowadzącym zawody i zawodnikom. W założeniu klatkę opisaną w niniejszym artykule należy stosować wówczas, gdy równocześnie na płycie stadionu rozgrywane są inne konkurencje, a także wtedy gdy konkurencja rozgrywana jest poza płytą boiska w obecności widzów. W innych przypadkach, a w szczególności na rzutniach treningowych, wystarczające mogą być klatki o

znacznie prostszej konstrukcji. Porad w tym zakresie udzielają na żądanie związku krajowe lub Biuro IAAF.

Uwaga: Klatka ochronna do rzutu młotem, przedstawiona w art. 192, może być także używana do rzutu dyskiem przez zainstalowanie koncentrycznego koła o wymiarach 2.135 m / 2.50 m lub przez użycie klatki z wydłużonym wylotem – z oddzielnym kołem do rzutu dyskiem, umieszczonym przed kołem do rzutu młotem.

2. Klatka powinna być tak zaprojektowana, wykonana i ustawiona, aby była w stanie zatrzymać dysk o wadze 2 kg poruszający się z prędkością do 25 m/s. Ustawienie jej powinno być takie, żeby nie występowało niebezpieczeństwo rykoszetu lub odbicia w kierunku zawodnika lub ponad klatkę. Może być używana klatka dowolnej konstrukcji, pod warunkiem spełnienia wszystkich wymagań niniejszego artykułu.
3. Klatka powinna być ustawiona w kształcie litery U, jak pokazano na Rys. 190. Szerokość wylotu klatki powinna wynosić 6 m. Wylot klatki powinien znajdować się w odległości 7 m od środka koła rzutów. Krańcowe punkty wylotu o szerokości 6 m powinny stać się wewnętrzną granicą siatki. Wysokość segmentów klatki lub luźno wiszącej siatki w jej najniższym miejscu powinna wynosić co najmniej 4 m.

W konstrukcji klatki powinny być wykonane zabezpieczenia uniemożliwiające przedostanie się dysku poprzez złącza klatki lub siatki, pod panelami klatki lub pod luźno wiszącą siatką.

Uwaga 1: Sposób usytuowania tylnej części paneli i siatki nie ma znaczenia, pod warunkiem że siatka znajduje się w odległości co najmniej 3.00 m od środka koła.

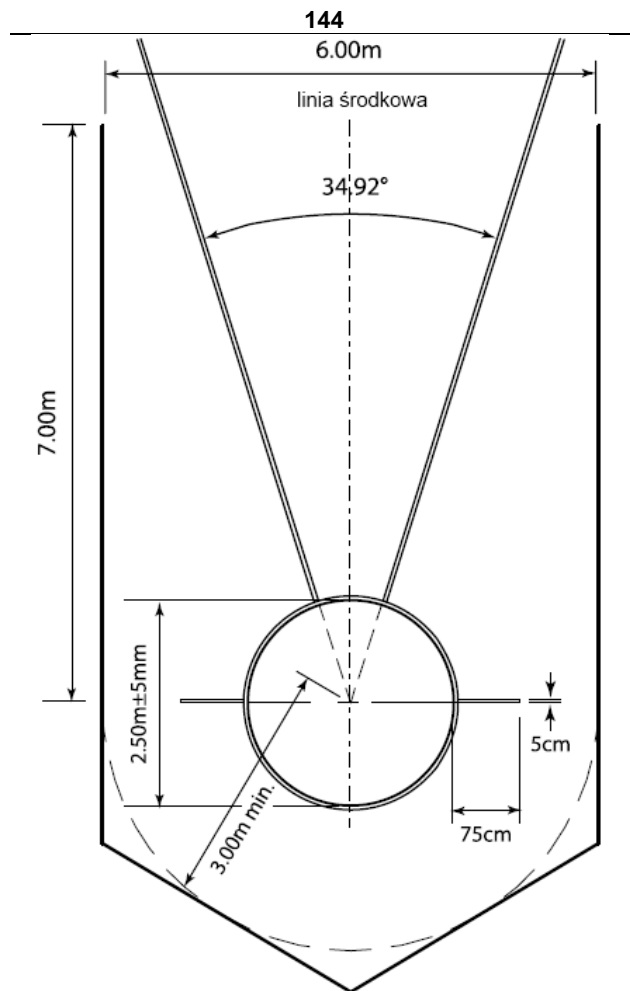
Uwaga 2. Nowatorskie konstrukcje dające ten sam stopień ochrony i niezwiększające strefy zagrożenia w stosunku do konwencjonalnych konstrukcji klatek mogą być certyfikowane przez IAAF.

Uwaga 3. Wymiary klatki, a szczególnie jej część wzdłuż bieżni mogą być przedłużone i/lub podwyższone, tak aby zwiększyć ochronę

zawodników startujących na sąsiadującej z klatką bieżni podczas rozgrywania konkurencji rzutu dyskiem.

4. Siatka klatki może być wykonana z odpowiedniego sznura z włókna naturalnego lub syntetycznego albo z drutu stalowego o wysokiej rozciągliwości. Wymiary oczek siatki nie mogą być większe niż 44 mm dla siatki sznurowej i 50 mm dla siatki stalowej.

Uwaga: Dalsze szczegóły dotyczące siatki jak i procedur testowania bezpieczeństwa znajdują się w podręczniku „IAAF Track and Field Facilities Manual”.

Rys. 190. Klatka do rzutu dyskiem

5. Sektor największego niebezpieczeństwa dla rzutu dyskiem z tej klatki wynosi ok. 69°, w przypadku gdy w konkursie uczestniczą równocześnie zawodnicy prawoi leworęczni. Z tego powodu lokalizacja i ustawienie

klatki na płycie boiska decydują o warunkach bezpieczeństwa.

Artykuł 191

Rzut młotem

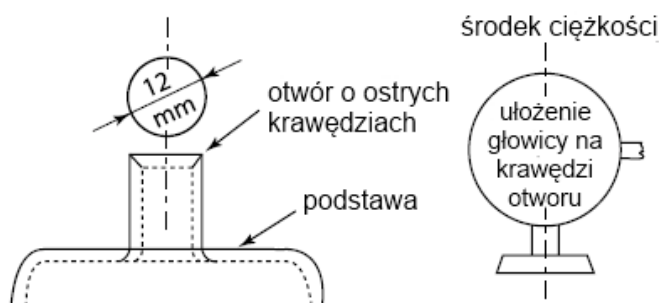
Zawody

1. Po przyjęciu pozycji początkowej, przed rozpoczęciem przedmachów i obrotów, zawodnik może położyć głowicę młota wewnątrz lub na zewnątrz koła.
2. Nie należy uznawać próby za nieważną, jeżeli głowica młota dotknie ziemi wewnątrz lub na zewnątrz koła lub górnej powierzchni obręczy koła. Zawodnik może przerwać wykonywanie próby i rozpocząć ją ponownie, jeśli pozostałe przepisy nie zostaną naruszone.
3. W przypadku zerwania się młota podczas wyrzutu lub w czasie lotu w powietrzu, próby takiej nie należy uważać za nieważną, pod warunkiem że została wykonana zgodnie z przepisami niniejszego artykułu. Jeżeli wskutek zerwania się młota zawodnik stracił równowagę i naruszył któryś z przepisów niniejszego artykułu, nie należy takiej próby uważać za nieważną. W obydwu powyższych przypadkach zawodnikowi należy dać prawo do powtórzenia próby.

Młot

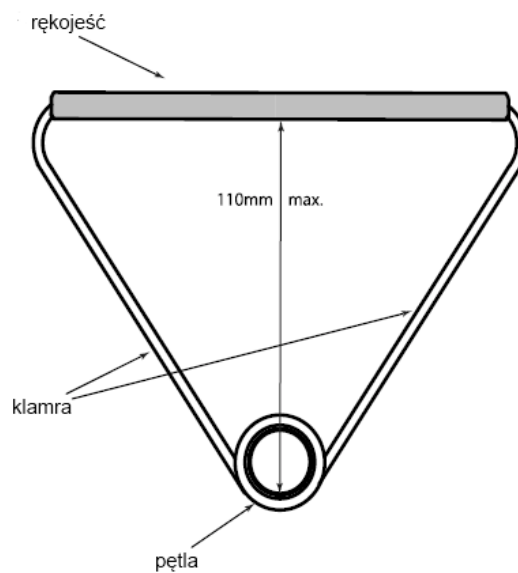
4. Budowa. Młot powinien składać się z trzech części: metalowej głowicy, linki i uchwytu.
5. Głowica. Głowica powinna być wykonana z litego stopu żelaza, mosiądzu lub z innego metalu o twardości nie mniejszej niż twardość mosiądzu. Głowica może również składać się z powłoki wykonanej z jednego z tych metali wypełnionej ołowiem lub innym litym materiałem.
Środek ciężkości głowicy nie może znajdować się dalej niż 6 mm od środka kuli, tzn. musi być możliwość wyważenia głowicy bez linki i uchwytu na otworze o średnicy 12 mm o poziomych ostrych krawędziach

(patrz Rys. 191a). Jeśli używa się głowicy z wypełnieniem, to musi być ono umieszczone w taki sposób, aby nie przesunęło się i żeby było spełnione wymaganie dotyczące środka ciężkości.

Rys. 191a. Zalecane urządzenie do badania środka ciężkości głowicy młota

6. Linka. Linkę powinien stanowić pojedynczy, niełączony i prosty odcinek sprężynującego drutu stalowego o średnicy nie mniejszej niż 3 mm. Linka nie może się w sposób istotny rozciągać w czasie rzutu. Linka może być z jednego lub z obu stron zakończona pętlą służącą do jej zamocowania. Linkę należy zamocować do głowicy za pomocą sworznia zwykłego lub osadzonego na łożysku kulkowym.
7. Uchwyt. Uchwyt musi być sztywny i pozbawiony jakichkolwiek połączeń zawiasowych. Całkowite odkształcenie uchwytu wskutek działania obciążenia o wartości 3.8 kN nie powinno przekraczać 3 mm. Uchwyt musi być połączony z linką w taki sposób, żeby nie mógł się obracać wewnątrz pętli linki, co zwiększałoby całkowitą długość młota. Linkę do uchwytu należy przymocować za pomocą pętli. Nie należy używać sworznia. Uchwyt powinien mieć konstrukcję symetryczną z zakrzywioną lub prostą rękojeścią i/lub kłamrą. Minimalna wytrzymałość uchwytu na zerwanie wynosi 8 kN.

Rys. 191b. Podstawowy uchwyt do rzutu młotem

Uwaga: Dopuszczalne są inne kształty uchwytów spełniające wymagania.

8. Młot musi spełniać następujące wymagania techniczne:

Parametry młota					
Masa minimalna do dopuszczenia do zawodów i do zatwierdzenia rekordu					
	3.000 kg	4.000 kg	5.000 kg	6.000 kg	7.260 kg
Informacje dla wytwórców					
Masa sprzętu dostarczanego na zawody (zakres)					
	3.005 kg	4.005 kg	5.005 kg	6.005 kg	7.265 kg
	3.025 kg	4.025 kg	5.025 kg	6.025 kg	7.285 kg
Długość młota mierzona od wewnętrznej strony uchwytu					
maks.	1195 mm	1195 mm	1200 mm	1215 mm	1215 mm
<i>(obecnie nie obowiązuje tolerancja odnośnie długości młota)</i>					
Średnica głowicy młota					
min.	85 mm	95 mm	100 mm	105 mm	110 mm
maks.	100 mm	110 mm	120 mm	125 mm	130 mm

Uwaga: Waga sprzętu uwzględnia całość młota – głowicę, linkę i uchwyt.

Artykuł 192

Klatka do rzutu młotem

1. Wszystkie rzuty młotem należy wykonywać spoza siatki lub klatki, aby zapewnić bezpieczeństwo publiczności, osobom prowadzącym zawody i zawodnikom. W założeniu klatkę opisaną w niniejszym artykule należy stosować wówczas, gdy równocześnie na płycie stadionu rozgrywane są inne konkurencje, a także wtedy gdy konkurencja rozgrywana jest poza płytą boiska w obecności widzów. W innych przypadkach, a w szczególności na rzutniach treningowych, wystarczające mogą być klatki o znacznie prostszej konstrukcji. Porad w tym zakresie udzielają na żądanie związki krajowe lub Biuro IAAF.
2. Klatka powinna być tak zaprojektowana, wykonana i ustawiona, aby była w stanie zatrzymać głowicę młota o wadze 7.26 kg poruszającą się z prędkością do 32 m/s. Ustawienie jej powinno być takie, żeby nie występowało niebezpieczeństwo rykoszetu lub odbicia w kierunku

zawodnika lub ponad klatkę. Może być używana klatka dowolnej konstrukcji, pod warunkiem spełnienia wszystkich wymagań niniejszego artykułu.

3. Klatka powinna być ustawiona w kształcie litery U, jak pokazano na Rys. 192a. Szerokość wylotu klatki powinna wynosić 6 m. Wylot powinien znajdować się w odległości 7 m od środka koła rzutów. Krańcowe punkty wylotu o szerokości 6 m powinny stać się wewnętrzną granicą siatki. Wysokość tylnych segmentów klatki lub luźno wiszącej siatki w najniższym miejscu powinna wynosić co najmniej 7 m i co najmniej 10 m dla ostatnich paneli o długości 2.80 m zamocowanych przy osiach obrotowych wrót.

W konstrukcji klatki powinny być wykonane zabezpieczenia uniemożliwiające przedostanie się dysku poprzez złącza klatki lub siatki, pod panelami klatki lub pod luźno wiszącą siatką.

Uwaga: Sposób usytuowania tylnej części paneli i siatki nie ma znaczenia, pod warunkiem że siatka znajduje się w odległości co najmniej 3.50 m od środka koła.

4. U wylotu klatki należy zamocować dwa ruchome segmenty (wrota) o szerokości 2 m każdy, przy czym w trakcie wykonywania rzutów jeden z nich należy zamykać. Wysokość tych segmentów musi wynosić co najmniej 10 m.

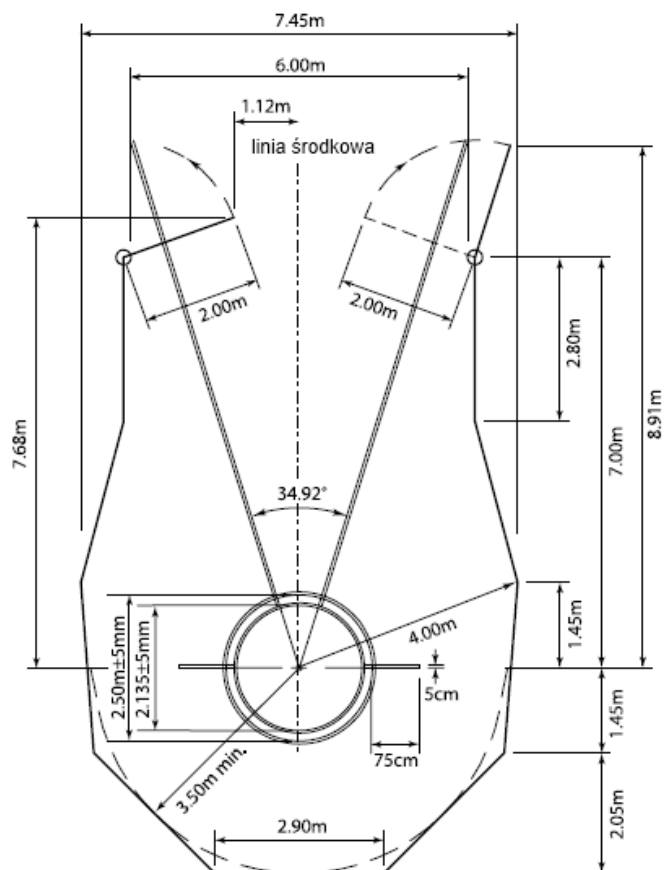
Uwaga 1: Lewy segment jest używany dla zawodników rzucających odwrotnie do kierunku ruchu wskazówek zegara, a prawy – dla zawodników rzucających zgodnie z ruchem wskazówek zegara. Jeśli w konkursie uczestniczą zarówno zawodnicy lewo- jak i praworęczni, powstaje konieczność zmiany położenia obu segmentów w czasie trwania konkursu. Stąd też jest istotne, aby zmiany te były możliwie mało pracochłonne i zabierały jak najmniej czasu.

Uwaga 2: Na rysunku pokazano dwie skrajne pozycje wrót, ale w czasie zawodów w tym samym czasie tylko jeden panel jest całkowicie zamknięty.

Uwaga 3: Właściwie ustawiony ruchomy segment musi znajdować się dokładnie w pozycji pokazanej na rysunku. Konstrukcja klatki musi umożliwić zablokowanie ruchomych segmentów w ich właściwej pozycji. Zaleca się wykonanie na ziemi oznakowania (czasowego lub stałego) ustawienia segmentów, w pozycji właściwej do wykonywania rzutów.

Uwaga 4: Konstrukcja ruchomych segmentów i sposób ich działania wynika z budowy klatki. Segmenty te mogą być przesuwane, obracane na poziomych lub pionowych osiach albo rozbierane. Wymaga się jedynie, aby ruchomy segment, ustawiony w pozycji właściwej do wykonywania rzutów, w przypadku uderzenia młota zapewniał jego zatrzymanie i nie powodował niebezpieczeństwa przedostania się młota pomiędzy segmentami stałymi i ruchomymi.

Uwaga 5: Nowatorskie konstrukcje dające ten sam stopień ochrony i niezwiększające strefy zagrożenia w stosunku do konwencjonalnych konstrukcji klatek mogą być certyfikowane przez IAAF.

Rys. 192a. Klatka do rzutu młotem i dyskiem z kołami koncentrycznymi (rysunek dla rzutu młotem)

5. Siatka klatki może być wykonana z odpowiedniego sznura z włókna naturalnego lub syntetycznego albo z

dru tu stalowego o wysokiej rozciągliwości. Wymiary oczek siatki nie mogą być większe niż 44 mm dla siatki sznurowej i 50 mm dla siatki stalowej.

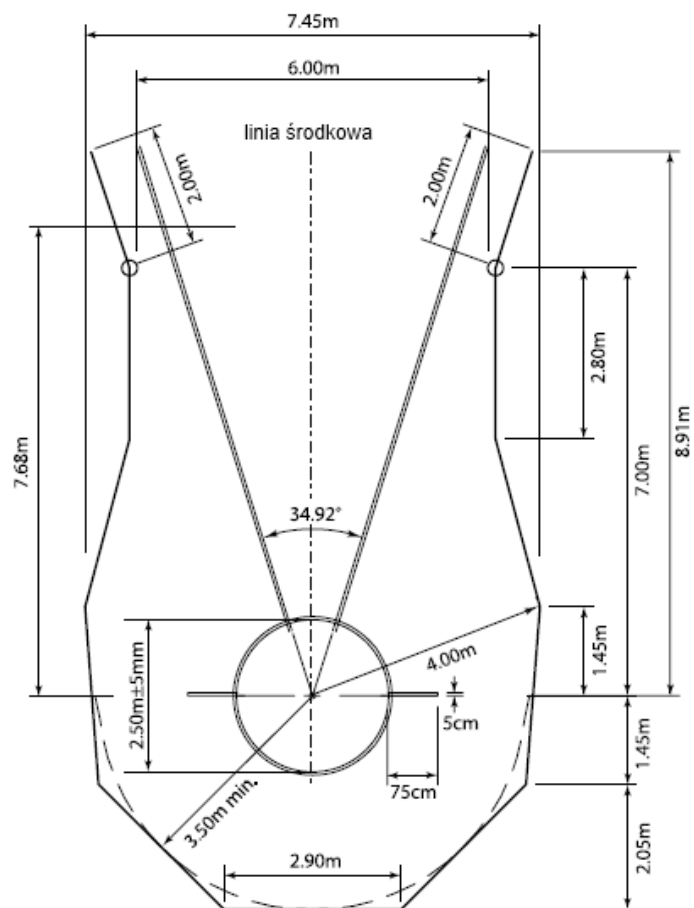
Uwaga: Dalsze szczegóły dotyczące siatki jak i procedur testowania bezpieczeństwa znajdują się w podręczniku „IAAF Track and Field Facilities Manual”.

6. Użycie tej samej klatki do rzutu dyskiem wymaga odpowiedniej adaptacji, której można dokonać dwoma sposobami: najprostszy polega na zastosowaniu współśrodkowego pierścienia redukcyjnego 2.135 m/2.50 m w rzucie młotem, lecz powoduje konieczność korzystania z tego samego koła do rzutu młotem i rzutu dyskiem. Klatka do rzutu młotem może być użyta do rzutu dyskiem przez unieruchomienie ruchomych wrót w pozycji klatki otwartej.

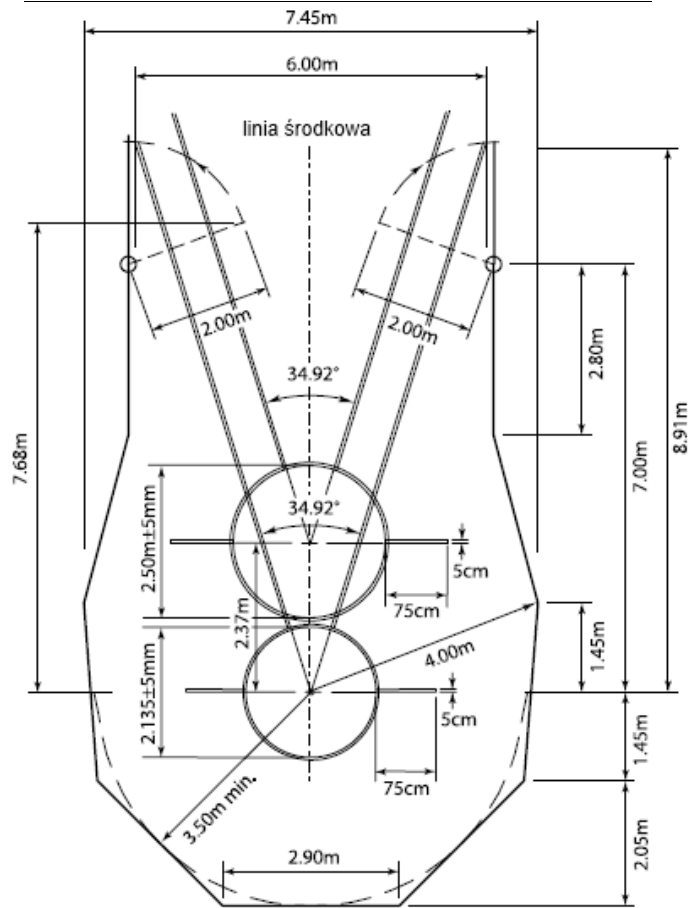
Drugi sposób polega na umieszczeniu w klatce dwóch kół, oddzielnie do rzutu dyskiem i rzutu młotem. Umieszcza się je jedno za drugim, przy czym środki tych kół powinny leżeć na linii środkowej sektora rzutów w odległości 2.37 m od siebie. Koło do rzutu dyskiem znajduje się wówczas z przodu (tzn. bliżej wylotu). W takim przypadku ruchome panele będą użyte do rzutu dyskiem celem wydłużenia bocznych stron klatki.

Uwaga: Sposób usytuowania tylnych paneli/luźno wiszącej siatki nie ma znaczenia, pod warunkiem że siatka znajduje się w odległości co najmniej 3.50 m od środka kół koncentrycznych lub od koła do rzutu młotem w przypadku kół oddzielnych (lub 3.00 m dla klatek z kołami oddzielnymi konstruowanymi wg przepisów sprzed 2004 r., z kołem do rzutu dyskiem z tyłu) (patrz również art. 192.4).

7. Sektor największego niebezpieczeństwa dla rzutu młotem z tej klatki wynosi ok. 53°, w przypadku gdy w konkursie uczestniczą równocześnie zawodnicy prawo- i leworęczni. Z tego powodu lokalizacja i ustawienie klatki na płycie boiska decydują o warunkach bezpieczeństwa.

Rys. 192b. Klatka do rzutu młotem i dyskiem z kołami koncentrycznymi (rysunek dla rzutu dyskiem)

Rys. 192c. Klatka do rzutu młotem i dyskiem z oddzielnymi kołami

Artykuł 193

Rzut oszczepem

Zawody

1. a) Oszczep musi być trzymany jednorącz za osznurowanie. Należy wyrzucać go ponad barkiem lub powyżej górnej części ramienia, z którego wykonywany jest rzut oraz nie powinien być ciskany lub wyrzucany poprzez nadanie mu ruchu rotacyjnego. Nie zezwala się na stosowanie żadnych nowych stylów rzutu oszczepem.
b) Rzut należy uważać za ważny tylko wtedy, gdy metalowy grot dotknie ziemi wcześniej niż jakakolwiek inna część oszczepu.
c) W trakcie wykonywania rzutu, dopóki oszczep nie został wyrzucony w powietrze, zawodnik nie może w żadnym momencie całkowicie odwrócić się plecami do łuku ograniczającego rozbieg.
2. Jeśli oszczep złamie się podczas wyrzutu lub w powietrzu, próby takiej nie należy uważać za nieważną, pod warunkiem że wykonana została zgodnie z przepisami niniejszego artykułu. Jeżeli zawodnik wskutek złamania się oszczepu stracił równowagę i naruszył któryś z przepisów, nie należy takiej próby uważać za nieważną. W obydwu powyższych przypadkach zawodnikowi należy dać prawo do powtórzenia próby.

Oszczep

3. Budowa. Oszczep powinien składać się z trzech głównych części: grotu, trzonu i osznurowania.
4. Trzon może być pełny lub wydrążony i powinien być wykonany z metalu lub innego odpowiedniego materiału i tworzyć stałą zintegrowaną całość. Powierzchnia trzonu nie może zawierać dołków lub pęcherzyków, rowków lub wypukłości, otworów lub nierówności, a zakończenie trzonu powinno być wygładzone (patrz art. 188.4) i jednolite na całej powierzchni.

5. Trzon powinien mieć przymocowany ostro zakończony metalowy grot. Grot powinien być wykonany całkowicie z metalu. Może zawierać wzmocnione zakończenie z innego stopu metalu zespanowanego na początku końca grota, pod warunkiem że cały grot jest gładki (patrz art. 188.4) i jednolity wzdłuż całej jego powierzchni. Kąt wierzchołkowy stożka grotu nie może przekraczać 40° .
6. Osznurowanie, pod którym musi znajdować się środek ciężkości, nie może zwiększać średnicy trzonu o więcej niż 8 mm. Powinno ono mieć powierzchnię nie śliską, tworzącą regularny wzór, ale bez jakichkolwiek zgrubień, wypukłości lub zagłębień. Osznurowanie powinno mieć jednakową grubość na całej długości.
7. Przekrój poprzeczny oszczepu na całej długości powinien mieć kształt okrągły (patrz Uwaga 1). Najgrubsza część trzonu powinna znajdować się bezpośrednio przed osznurowaniem. Środkowa część trzonu, obejmująca część pod osznurowaniem, może być w kształcie walca lub zwężać się lekko ku tyłowi, lecz w żadnym przypadku różnica między średnicą trzonu bezpośrednio przed osznurowaniem i tuż za nim nie może przekraczać 0.25 mm. Począwszy od osznurowania oszczep powinien zwężać się równomiernie w kierunku obu końców. W profilu podłużnym trzon oszczepu od osznurowania do przedniego i tylnego końca powinien tworzyć linię prostą lub lekko wypukłą (patrz Uwaga 2). Na całej długości oszczepu nie mogą występować żadne nagłe zmiany jego średnicy, z wyjątkiem miejsca bezpośrednio za grotem oraz tuż przed i za osznurowaniem. Zmniejszenie średnicy przy tylnej części grotu nie może przekraczać 2.5 mm i to odchylenie od profilu podłużnego nie może występować na długości większej niż 0.3 m od grota ku tylnej części oszczepu.

Uwaga 1: Ponieważ przekrój poprzeczny oszczepu na całej jego długości powinien być okrągły, maksymalna dozwolona różnica między największą i najmniejszą średnicą w każdym jego punkcie wynosi 2%. Średnia wartość tych dwóch średnic, w jakimkolwiek miejscu

przekroju, musi odpowiadać parametrowi, który podano dla okrągłego przekroju oszczepu w poniższej tabeli.

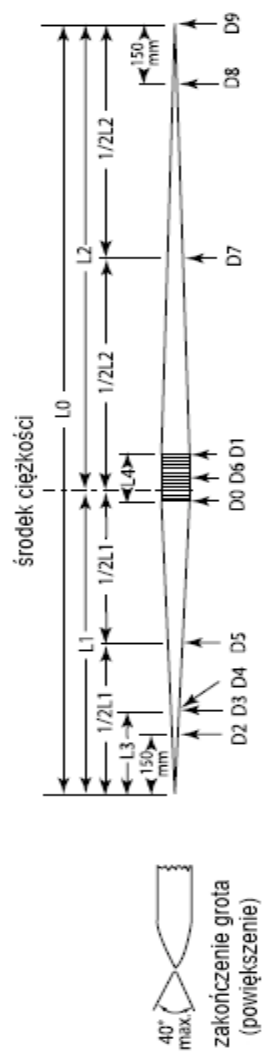
Uwaga 2: Kształt profilu podłużnego można szybko i łatwo sprawdzić za pomocą prostego metalowego przymiaru długości co najmniej 500 mm i dwóch szczelinomierzy o grubości 0.20 mm i 1.25 mm. Przymiar przyłożony do lekko wypukłych części profilu powinien kołysać się, ściśle przylegając krótszą częścią do oszczepu. Na odcinkach prostych profilu, na których przymiar ściśle przylega, w żadnym miejscu na całej długości przylegania przymiaru nie może dać się wsunąć między niego a oszczep szczelinomierz o grubości 0.20 mm. Nie dotyczy to miejsca położonego bezpośrednio za połączeniem grotu z trzonem. W tym punkcie nie może dać się wsunąć szczelinomierz o grubości 1.25 mm.

6. Oszczep musi spełniać następujące wymagania techniczne:

Parametry oszczepu				
Masa minimalna do dopuszczenia do zawodów i do zatwierdzenia rekordu (łącznie z osznurowaniem)				
	500 g	600 g	700 g	800 g
Informacje dla producentów				
Masa sprzętu dostarczanego na zawody (zakres)				
	505 g	605 g	705 g	805 g
	525 g	625 g	725 g	825 g
Całkowita długość oszczepu (L0)				
min.	2.000 m	2.200 m	2.300 m	2.600 m
maks.	2.100 m	2.300 m	2.400 m	2.700 m
Odległość od końca metalowego grotu do środka ciężkości oszczepu (L1)				
min.	0.780 m	0.800 m	0.860 m	0.900 m
maks.	0.880 m	0.920 m	1.000 m	1.060 m
Odległość od końca oszczepu do środka ciężkości (L2)				
min.	1.120 m	1.280 m	1.300 m	1.540 m
maks.	1.320 m	1.500 m	1.540 m	1.800 m
Długość metalowego grota (L3)				

min.	0.220 m	0.250 m	0.250 m	0.250 m
maks.	0.270 m	0.330 m	0.330 m	0.330 m
Długość osznurowania (L4)				
min.	0.135 m	0.140 m	0.150 m	0.150 m
maks.	0.145 m	0.150 m	0.160 m	0.160 m
Średnica trzonu w najgrubszej części (w przedniej części osznurowania – D0)				
min.	20 mm	20 mm	23 mm	25 mm
maks.	24 mm	25 mm	28 mm	30 mm

9. Oszczep nie może posiadać żadnych części ruchomych lub innych elementów, które podczas rzutu mogłyby zmienić położenie jego środka ciężkości lub charakterystykę lotu.
10. Zwężenie się oszczepu w kierunku ostrza metalowego grotu należy tak wykonać, żeby kąt wierzchołkowy stożka grotu nie przekraczał 40°. Średnica w punkcie odległym o 0.15 m od końca grotu nie może przekraczać 80% maksymalnej średnicy trzonu. W punkcie położonym w połowie odległości między środkiem ciężkości i końcem metalowego grotu średnica nie może przekraczać 90% maksymalnej średnicy trzonu oszczepu.
11. Zwężenie się trzonu ku tylnej części oszczepu należy tak wykonać, żeby średnica w punkcie położonym w połowie odległości między środkiem ciężkości i końcem oszczepu wynosiła nie mniej niż 90% maksymalnej średnicy trzonu. W punkcie położonym 0.15 m od końca oszczepu średnica powinna wynosić co najmniej 40% maksymalnej średnicy trzonu. Średnica trzonu na końcu oszczepu nie może być mniejsza niż 3.5 mm.

Rys. 193. Przekrój i wymiary oszczepu

Objaśnienia symboli na Rys. 25.

Długości oszczepu	
L0	Długość całkowita oszczepu
L1	Odległość od końca grota do środka ciężkości
1/2 L1	Połowa odległości L1
L2	Odległość od końca oszczepu do środka ciężkości
1/2 L2	Połowa odległości L2
L3	Długość grota
L4	Długość uchwytu

Średnice oszczepu			
		Maksimum	Minimum
D0	Z przodu uchwytu	-	-
D1	Z tyłu uchwytu	-	D0-0.25mm
D2	150 mm od końca grota	0.8 D0	-
D3	Z tyłu grota	-	-
D4	Tuż za grotem	-	D3-2.5mm
D5	W połowie długości między końcem grota a środkiem ciężkości	0.9 D0	-
D6	Uchwyt	D0 + 8 mm	-
D7	W połowie długości między końcem oszczepu a środkiem ciężkości	-	0.9 D0
D8	150 mm od końca oszczepu	-	0.4 D0
D9	Na końcu oszczepu	-	3.5 mm

Uwaga: Pomiarów wszystkich średnic należy dokonywać z dokładnością co najmniej do 0.1 mm.

Rozdział V**ZAWODY WIELOBOJOWE****Artykuł 200****Wieloboje****Mężczyźni, juniorzy (U20) i juniorzy młodsi (U18)
(pięciobój i dziesięciobój)**

1. Pięciobój składa się z pięciu konkurencji, które należy rozgrywać jednego dnia w następującym porządku:
- skok w dal, rzut oszczepem, 200 m, rzut dyskiem i 1500 m.
2. Dziesięciobój mężczyzn oraz juniorów młodszych składa się z dziesięciu konkurencji, które należy rozgrywać w ciągu dwóch kolejnych dni w następującym porządku:
 - I dzień - 100 m, skok w dal, pchnięcie kulą, skok wzwyż, 400 m,
 - II dzień - 110 m pł, rzut dyskiem, skok o tyczce, rzut oszczepem, 1500 m.

Kobiety (siedmiobój i dziesięciobój)

3. Siedmiobój kobiet oraz junierek składa się z siedmiu konkurencji, które należy rozgrywać w ciągu dwóch kolejnych dni w następującym porządku:
 - I dzień - 100 m pł, skok wzwyż, pchnięcie kulą, 200 m,
 - II dzień - skok w dal, rzut oszczepem, 800 m.
4. Dziesięciobój kobiet składa się z dziesięciu konkurencji, które należy rozgrywać w ciągu dwóch kolejnych dni w następującym porządku:
 - I dzień - 100 m, rzut dyskiem, skok o tyczce, rzut oszczepem, 400 m,
 - II dzień – 100 m pł, skok w dal, pchnięcie kulą, skok wzwyż, 1500 m.

Juniorki młodsze (siedmiobój)

5. Siedmiobój składa się z siedmiu konkurencji, które należy rozgrywać w ciągu dwóch kolejnych dni w następującym porządku:
- I dzień - 100 m pł, skok wzwyż, pchnięcie kulą, 200 m,
 - II dzień - skok w dal, rzut oszczepem, 800 m.

Przepisy ogólne

6. Arbiter wieloboju powinien zapewnić, jeśli tylko jest to możliwe, co najmniej 30-minutowe przerwy dla każdego zawodnika między zakończeniem jednej i początkiem następnej konkurencji. W miarę możliwości czas pomiędzy zakończeniem ostatniej konkurencji pierwszego dnia i początkiem pierwszej konkurencji drugiego dnia powinien wynosić co najmniej 10 godzin.
7. Dla każdej konkurencji wielobojowej, z wyjątkiem ostatniej, podziału na serie i grupy dokonuje delegat techniczny lub arbiter wieloboju, uwzględniając, jeśli to możliwe, warunek, że zawodnicy legitymujący się podobnymi wynikami w danej konkurencji w określonym z góry okresie czasu przed zawodami, powinni być umieszczeni w tej samej serii lub grupie. Zaleca się, aby w jednej serii lub grupie znajdowało się przynajmniej pięciu zawodników, lecz nigdy mniej niż trzech.

Jeśli ze względu na program zawodów powyższy sposób podziału na serie lub grupy nie może być realizowany, dopuszcza się możliwość tworzenia serii lub grup włączając do nich zawodników, którzy zakończyli udział w poprzedniej konkurencji wielobojowej.

W ostatniej konkurencji wielobojów serie powinny być tak ustalone, aby w ostatniej serii spotkali się zawodnicy zajmujący czołowe miejsca po przedostatniej konkurencji.

Delegat techniczny lub arbiter konkurencji wielobojowych ma prawo zmienić skład dowolnej grupy, jeśli, jego zdaniem, jest to pożądane.

8. Przepisy IAAF dotyczące poszczególnych konkurencji wchodzących w skład wieloboju, należy stosować z następującymi wyjątkami:
 - a) w skoku w dal i w każdej konkurencji rzutowej każdemu zawodnikowi przysługują tylko trzy próby,
 - b) w przypadku braku urządzenia do całkowicie automatycznego pomiaru czasu, czas każdego zawodnika powinien być zmierzony niezależnie przez trzech sędziów,
 - c) w konkurencjach biegowych w każdym biegu dopuszczalny jest tylko jeden falstart i zawodnik odpowiedzialny za ten falstart nie jest dyskwalifikowany. Każdy zawodnik winny spowodowania kolejnego falstartu w danym biegu zostanie zdyskwalifikowany (patrz art. 162.7).
 - d) W skokach wysokich poprzeczkę należy podnosić o jednakową wysokość 3 cm w skoku wzwyż i 10 cm w skoku o tyczce w czasie trwania całego konkursu.
9. W każdej konkurencji biegowej może być stosowany tylko jeden sposób pomiaru czasu. Jednakże, aby zatwierdzić rekord, wymagane są czasy zmierzone za pomocą w pełni automatycznego systemu fotofiniszu, niezależnie od tego, czy taki pomiar czasu zastosowano dla pozostałych zawodników w danej konkurencji.
10. Zawodnik, który nie stanie na starcie lub nie wykona żadnej próby w jednej z konkurencji wieloboju, nie może zostać dopuszczony do udziału w następnych konkurencjach i należy go uznać za wycofującego się z zawodów. Z tego powodu nie należy go umieszczać w końcowej klasyfikacji. Zawodnik, który decyduje się wycofać z zawodów wieloboju, powinien niezwłocznie powiadomić arbitra wieloboju o swoim postanowieniu.
11. Po zakończeniu każdej konkurencji wszystkim zawodnikom należy podawać punktację, wg obowiązującej tabeli IAAF, w danej konkurencji oraz

punktację łączną. Zwycięzcą zostaje zawodnik, który uzyskał największą ogólną liczbę punktów. Zawodnicy powinni być sklasyfikowani w kolejności zgodnej z łączną sumą uzyskanych punktów wieloboju.

Jednakowe miejsca

12. Jeśli dwóch lub więcej zawodników uzyska tę samą liczbę punktów wieloboju, to w celu ustalenia ostatecznej ich klasyfikacji w danych zawodach należy zastosować następującą procedurę:
- a) Zawodnik, który w większej liczbie konkurencji uzyskał więcej punktów niż inny zawodnik, którego dotyczy rozstrzygnięcie, powinien być sklasyfikowany na wyższej pozycji.
 - b) Jeśli po zastosowaniu art. 200.12 a) nadal nie ma rozstrzygnięcia, zawodnik, który uzyskał największą liczbę punktów w którejkolwiek konkurencji powinien być sklasyfikowany na wyższej pozycji.
 - c) Jeśli po zastosowaniu art. 200.12 b) nadal nie ma rozstrzygnięcia, zawodnik, z największą liczbą punktów w drugiej konkurencji, itd., powinien być sklasyfikowany na wyższej pozycji.
 - d) Jeśli po uwzględnieniu wszystkich warunków zawartych w art. 200.12 c) nadal nie ma rozstrzygnięcia, to należy tych zawodników sklasyfikować na tej samej pozycji.

Uwaga: Art. 200.12(a) nie ma zastosowania kiedy więcej niż dwóch zawodników ma taki sam wynik.

Rozdział VI**ZAWODY HALOWE****Artykuł 210****Stosowanie przepisów dotyczących zawodów na otwartym powietrzu do zawodów halowych**

Poza wyjątkami podanymi w poniższych przepisach rozdziału VI oraz wymogami związanymi z pomiarem wiatru, wskazanymi w art. 162 i art. 184, przepisy rozdziałów od I do V, dotyczące zawodów na otwartym powietrzu stosują się również do zawodów halowych.

Artykuł 211**Obiekt halowy**

1. Obiekt powinien być całkowicie zamknięty i przykryty dachem. Celem stworzenia odpowiednich warunków do rozgrywania zawodów obiekt powinien być wyposażony w oświetlenie, ogrzewanie i wentylację.
2. Obiekt powinien posiadać bieżnię okrężną w kształcie owalnym, odcinek prostej bieżni do przeprowadzania biegów sprinterskich i płotkarskich, rozbiegi i zeskocznie do konkurencji skokowych. Ponadto powinno znajdować się w nim, zainstalowane na stałe lub czasowo, koło do pchnięcia kulą i sektor rzutów. Wszystkie urządzenia powinny spełniać normy określone w książce "IAAF Track and Field Facilities Manual".
3. Wszystkie bieżnie, rozbiegi lub miejsca odbicia powinny być pokryte sztucznym tworzywem. Zaleca się, aby powierzchnie pokryte tworzywem umożliwiały użycie butów z kolcami o długości 6 mm. Kierownictwo obiektu, w zależności od grubości zastosowanego tworzywa, powiadamia zawodników o dopuszczalnej długości kolców (patrz art. 143.4).

Zawody halowe, o których mowa w art. 1.1 a), b), c) i f) powinny odbywać się na obiektach, które posiadają aktualny certyfikat IAAF dla obiektów halowych.

Zaleca się również, aby tam gdzie jest to możliwe, zawody, o których jest mowa w art. 1.1 d), e), g), h), i) oraz j) były przeprowadzane na obiektach spełniających powyższe wymaganie.

4. Fundament, na którym położone jest syntetyczne podłoże bieżni, rozbiegi lub miejsca odbicia powinien być lity i jednorodny np. wykonany z betonu lub w przypadku konstrukcji podwieszanej (takiej jak płaszczyzny drewniane lub płaszczyzny wykonane ze sklejki montowane na legarach) oraz nie może zawierać w żadnej swojej części elementów sprężystych i o ile jest to technicznie możliwe, każdy rozbieg powinien mieć jednakową sprężystość na całej powierzchni. Należy to sprawdzić przed każdymi zawodami w strefach odbicia do skoków.

Uwaga 1: Przez część zawierającą elementy sprężyste należy rozumieć część specjalnie wykonaną lub zaprojektowaną celem zapewnienia dodatkowych korzyści zawodnikowi.

Uwaga 2: Książka „IAAF Track and Field Facilities Manual” jest dostępna w Biurze IAAF lub może być pobrana ze strony internetowej IAAF. Zawiera bardziej szczegółowe dane i wymagania dotyczące rozplanowania oraz konstrukcji urządzeń w hali wraz z wykresami pokazującymi wymiary i sposoby oznaczeń bieżni.

Uwaga 3: Aktualne wnioski o otrzymanie certyfikatu IAAF dla hali sportowej, formularze raportu z pomiarów oraz procedury systemu certyfikacji są dostępne w Biurze IAAF lub mogą być pobrane ze strony internetowej IAAF.

Artykuł 212

Bieżnia na prostej

1. Nachylenie boczne bieżni nie powinno przekraczać 1:100 (1%), poza zaistniałymi wyjątkowymi

okolicznościami, które mogą być zaakceptowane przez IAAF, zaś nachylenie w kierunku biegu nie powinno przekraczać 1:250 (0,4%) w dowolnym miejscu i 1:1000 (0,1%) na całej długości prostej.

Tory

2. Bieżnia powinna mieć co najmniej 6 i co najwyżej 8 torów, oddzielonych i ograniczonych z obu stron białymi liniami o szerokości 5 cm. Wszystkie tory powinny mieć jednakową szerokość: 1,22 m ($\pm 0,01$ m), wliczając linię po prawej stronie toru.

Uwaga: Wszystkie bieżnie zbudowane przed 1 stycznia 2004 roku mogą mieć maksymalną szerokość 1,25 m.

Start i meta

3. Co najmniej 3 m przed linią startu powinna znajdować się wolna przestrzeń. Za linią mety wolna przestrzeń powinna mieć co najmniej 10 m i należy ją tak zabezpieczyć, aby zawodnicy mogli się zatrzymać bez narażenia na kontuzje.

Uwaga: Stanowczo zaleca się, aby wolna przestrzeń za linią mety wynosiła co najmniej 15 m.

Artykuł 213

Bieżnia okrężna i tory

1. Nominalna długość bieżni okrężnej powinna wynosić 200 m. Bieżnia musi mieć dwie równoległe poziome proste i dwa wiraże, które mogą być nachylone. Promienie każdego z wiraży powinny być sobie równe. Wewnętrzną stronę bieżni należy ograniczyć krawężnikiem z odpowiedniego materiału o szerokości i wysokości około 5 cm albo białą linią o szerokości 5 cm. Zewnętrzna krawędź krawężnika lub linii stanowi wewnętrzną granicę pierwszego toru. Wewnętrzna krawędź linii lub krawężnika powinna leżeć w płaszczyźnie poziomej na całej długości bieżni, a jej nachylenie nie może przekraczać 1:1000. Krawężnik

na obu prostych może być zastąpiony białą linią o szerokości 5 cm.

Tory

2. Bieżnia powinna mieć nie mniej niż 4 tory i nie więcej niż 6 torów. Nominalna szerokość torów powinna wynosić od 0.90 m ÷ 1.10 m, wliczając linię po prawej stronie toru. Wszystkie tory powinny mieć tę samą nominalną szerokość z tolerancją ± 0.01 m w stosunku do zastosowanej szerokości. Tory powinny być oddzielone od siebie białymi liniami o szerokości 5 cm.

Nachylenie

3. Kąt nachylenia wszystkich torów na wirażu powinien być taki sam dla wszystkich przekrojów poprzecznych bieźni. Identyczny warunek dotyczy prostych, które mogą być płaskie lub mieć nachylenie boczne nie większe niż 1:100 do środka toru.
Aby ułatwić przejście z płaskiej prostej do nachylnego wirażu, może ono następować poprzez łagodne poziome przejście, które może rozpoczynać się na prostej przed początkiem wirażu. Ponadto powinien istnieć obszar przejścia pionowego.

Oznakowanie wirażu

4. Jeżeli wewnętrzna krawędź bieźni jest ograniczona białą linią, to dodatkowo należy ją oznaczyć pachołkami lub chorągiewkami na wirażach i, ewentualnie, na części prostej bieźni. Wysokość pachołków powinna wynosić co najmniej 20 cm. Chorągiewki powinny mieć wymiary około 25 cm x 20 cm, przy wysokości co najmniej 45 cm i powinny być nachylone w kierunku środka hali tworząc kąt 60° z płaszczyzną bieźni. Pachołki i chorągiewki powinny być tak umieszczone na białej linii, aby krawędź podstawy pachołka lub drzewca chorągiewki stykała się z krawędzią białej linii najbliższą bieźni. Pachołki lub chorągiewki powinny być rozmieszczone na dystansie nie rzadziej niż co 1.5 m na wirażach i co 10 m na prostych.

Uwaga: We wszystkich zawodach halowych rozgrywanych pod bezpośrednim nadzorem IAAF, stanowczo zaleca się stosowanie wewnętrznego krawężnika.

Artykuł 214

Start i meta na bieżni okrężnej

1. Informacje techniczne dotyczące budowy i oznakowania 200-metrowej bieżni w hali podano w podręczniku „IAAF Track and Field Facilities Manual” dotyczącym urządzeń lekkoatletycznych”. Poniżej przedstawiono podstawowe zasady, które powinny być stosowane.

Wymagania podstawowe

2. Start i metę biegu należy oznaczyć białymi liniami o szerokości 5 cm, prostopadłymi do linii torów na prostej lub biegnącymi wzdłuż promienia na wirażach.
3. Zaleca się, o ile jest to w ogóle możliwe, aby wszystkie konkurencje biegowe miały wspólną linię mety, która musi znajdować się na prostym odcinku bieżni i być poprzedzona jak najdłuższym jej odcinkiem.
4. Zasadniczym warunkiem przy wyznaczaniu linii startu (na prostej lub na torach z wyrównaniem lub na wirażu) jest zapewnienie, aby dystans do pokonania po najkrótszej dozwolonej trasie był jednakowy dla każdego zawodnika.
5. W miarę możliwości linie startu (a także linie stref zmian dla biegów sztafetowych) nie powinny znajdować się na najbardziej stromej części wirażu.

Przeprowadzanie konkurencji biegowych

6.
 - a) Biegi na dystansach do 300 m włącznie należy rozgrywać całkowicie po torach.
 - b) W biegach na dystansach dłuższych niż 300 m i krótszych niż 800 m, należy startować i biegać po torach do końca drugiego wirażu.
 - c) W biegach na 800 m każdy zawodnik może mieć przydzielony oddzielny tor lub na jednym torze

może startować nie więcej niż dwóch zawodników lub też może być zastosowany start w grupach, najlepiej z początkiem na torach pierwszym i czwartym. W takim przypadku dopiero za bliższą krawędzią linii zejścia, która kończy pierwszy wiraż (lub jeśli bieg rozgrywany jest po torach przez dwa wiraże, to do końca drugiego wirażu), zawodnicy, biegnący po torach mogą je opuścić, natomiast zawodnicy, którzy biegli w grupie po zewnętrznej części bieżni, mogą dołączyć do grupy biegnącej po części wewnętrznej.

- d) Biegi na dystansach dłuższych niż 800 m, należy rozgrywać bez torów, a start powinien nastąpić z linii będącej łukiem lub w grupach. W przypadku startu grupowego linia zejścia powinna być zaznaczona na końcu pierwszego lub drugiego wirażu.

Linia zejścia powinna być linią zakrzywioną, o szerokości 5 cm, zaznaczoną za pierwszym wirażem w poprzek na wszystkich torach poza pierwszym. Aby pomóc zawodnikom zidentyfikować linię zejścia, należy umieścić na linii każdego toru, bezpośrednio przed przecięciem tych linii z linią zejścia, małe pachołki lub słupki (o podstawie 5 cm x 5 cm) nie wyższe niż 15 cm, w zalecanym kolorze - różnym od linii torów i linii zejścia.

Uwaga 1: Poza zawodami określonymi w art. 1.1 a), b), c) i f) przedstawiciele zainteresowanych ekip mogą uzgodnić rozgrywanie biegu na 800 m nie po torach.

Uwaga 2: Na bieżniach o mniejszej liczbie torów niż 6 można stosować metodę startu grupowego opisaną w art. 162.10, aby zezwolić na start 6 zawodników.

Linie startu i mety na bieżni o nominalnym obwodzie 200 m

7. Linia startu na torze pierwszym powinna znajdować się na głównej prostej. Należy ją wyznaczyć w takim miejscu, aby najbardziej wysunięta do przodu linia

startu na torze zewnętrznym (start na 400 m), znajdowała się w miejscu, w którym kąt nachylenia bieżni nie przekracza 12 stopni. Linia mety dla wszystkich biegów rozgrywanych na bieżni okrężnej powinna pokrywać się z przedłużeniem linii startu na torze pierwszym w poprzek torów i przecinać bieżnię pod kątem prostym do linii torów.

Art. 215

Rundy eliminacyjne i przedbiegi

1. W zawodach halowych, z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności, należy stosować następujące tabele do wyznaczania liczby rund, liczby biegów do przeprowadzenia w każdej rundzie oraz zasad kwalifikacji z każdej rundy w konkurencjach biegowych:

Liczba zgłoszonych zawodników	Runda 1			Runda 2			Runda 3		
	liczba biegów	liczba kwalifikujących się		liczba biegów	liczba kwalifikujących się		liczba biegów	liczba kwalifikujących się	
		Q *	q **		Q	q		Q	q
60 m, 60 m pł									
9-16	2	3	2						
17-24	3	2	2						
25-32	4	3	4				2	4	
33-40	5	4	4				3	2	2
41-48	6	3	6				3	2	2
49-56	7	3	3				3	2	2
57-64	8	2	8				3	2	2
65-72	9	2	6				3	2	2
73-80	10	2	4				3	2	2

200 m, 400 m, 800 m, 4x200 m, 4x400 m									
7-12	2	2	2						
13-18	3	3	3				2	3	
19-24	4	2	4				2	3	
25-30	5	2	2				2	3	
31-36	6	2	6				3	2	

* Q - liczba zawodników kwalifikujących się miejscami z danego biegu

** q - liczba zawodników kwalifikujących się czasami z danej rundy.

37-42	7	2	4				3	2	
43-48	8	2	2				3	2	
49-54	9	2	6	4	3		2	3	
55-60	10	2	4	4	3		2	3	
1500 m									
12-18	2	3	3						
19-27	3	2	3						
28-36	4	2	1						
37-45	5	3	3				2	3	3
46-54	6	2	6				2	3	3
55-63	7	2	4				2	3	3

3000 m									
16-24	2	4	4						
25-36	3	3	3						
37-48	4	2	4						

Uwaga 1: Powyższe zasady kwalifikacji są ważne jedynie dla bieżni okrężnej 6-torowej i/lub prostej 8-torowej.

Uwaga 2: W przypadku Halowych Mistrzostw Świata w informacji technicznej mogą zostać zaprezentowane inne zasady dotyczące rozstawień oraz awansów do finału.

Losowanie torów

2. We wszystkich biegach okrężnych, rozgrywanych częściowo lub całkowicie po torach z wirażem, w których jest więcej niż jedna runda biegów, należy przeprowadzać trzy losowania torów:
 - a) dwa zewnętrzne tory losować pomiędzy zawodnikami lub zespołami zajmującymi najwyższe miejsca w rankingu;
 - b) dwa kolejne tory losować pomiędzy zawodnikami lub zespołami zajmującymi trzecie i czwarte miejsca w rankingu;
 - c) pozostałe tory wewnętrzne losować pomiędzy pozostałymi zawodnikami lub zespołami.
- Ranking należy ustalić w poniższy sposób:
- d) dla pierwszej rundy biegów - na podstawie prawidłowo uzyskanych wyników osiągniętych w uprzednio określonym terminie;

- e) dla dalszych rund - zgodnie z procedurą opisaną w artykule 166.3 b) (1), również w przypadku biegów na 800 metrów 166.3 b) (2).
3. W pozostałych biegach kolejność torów należy losować zgodnie z art. 166.4 i 166.5.

Artykuł 216

Ubiory, obuwie i numery startowe

Część kołców, która wystaje z podeszwy lub obcasa, nie może przekraczać 6 mm (lub długości dozwolonej przez organizatorów) i być zawsze zgodna z wymaganiami określonymi w art. 143.4.

Artykuł 217

Biegi przez płotki

1. Biegi przez płotki należy rozgrywać na prostej, na dystansach 50 m lub 60 m.
2. Rozstawienie płotków w poszczególnych konkurencjach:

Mężczyźni

wymiary w metrach

Dystans biegu	Liczba płotków	Wysokość płotków	Odległość od linii startu do pierwszego płotka	Odległość między płotkami	Odległość od ostatniego płotka do linii mety
50	4	1.067	13.72	9.14	8.86
60	5	1.067	13.72	9.14	9.72

Uwaga: wysokości płotków:

Junior (U20): 0.991 m; Junior młodszy(U18): 0.914 m.

Rozstawy jak w tabeli powyżej

Kobiety

wymiary w metrach

Dystans biegu	Liczba płotków	Wysokość płotków	Odległość od linii startu do pierwszego płotka	Odległość między płotkami	Odległość od ostatniego płotka do linii mety
50	4	0.840	13.00	8.50	11.50
60	5	0.840	13.00	8.50	13.00

*Uwaga: wysokości płotków: juniorka młodsza (U18):
0.762 m. Rozstawy jak w tabeli powyżej*

Artykuł 218

Biegi sztafetowe

Przeprowadzanie biegów

1. W sztafecie 4x200 m całe pierwsze okrążenie i pierwszy wiraż drugiego okrążenia należy biegać po torach aż do bliższej krawędzi linii zejścia opisanej w art. 214.9. W tym przypadku nie ma zastosowania art. 170.18. Dlatego też nie zezwala się na rozpoczynanie biegu przez kolejnych zawodników (tzn. drugiego, trzeciego i czwartego zawodnika w sztafecie) poza strefą zmian i powinni oni rozpocząć bieg znajdując się w strefie zmiany.
2. Sztafeta 4x400 m powinna być rozgrywana zgodnie z art. 214.6(b).
3. Sztafeta 4x800 m powinna być rozgrywana zgodnie z art. 214.6(c).
4. Zawodnicy oczekujący na dwóch ostatnich zmianach w sztafecie 4x200 m oraz na wszystkich zmianach w sztafecie 4x400 m oraz 4x800 m powinni pod nadzorem sędziego, zająć pozycję wyczekującą w tej samej kolejności (od wewnątrz do zewnątrz), w jakiej zawodnicy poprzedniej zmiany ich zespołu wbiegli na ostatni wiraż. Kiedy biegnący zawodnicy minęli wejście w ten wiraż, oczekujący zawodnicy powinni utrzymać tę kolejność i nie zmieniać swych miejsc na początku strefy zmian. Jeżeli zawodnik nie przestrzega tego przepisu, to jego zespół należy zdyskwalifikować.

Uwaga: W biegach sztafetowych rozgrywanych w hali, z powodu węższych torów, istnieje znacznie większa możliwość kolizji i niezamierzonego przeszkadzania niż w biegach na otwartych stadionach. W związku z tym zaleca się, aby w miarę możliwości, pomiędzy zespołami pozostawiać tor wolny.

Artykuł 219**Skok wzwyż****Rozbieg i miejsce odbicia**

1. Jeśli stosowane są przenośne maty, wszystkie przepisy dotyczące poziomu miejsca odbicia muszą się odnosić do poziomu górnej powierzchni maty.
2. Zawodnik może rozpoczynać rozbieg z nachylonej części owalnej bieżni, pod warunkiem że ostatnie 15 m wykonuje na rozbiegu spełniającym wymagania określone w artykułach 182.3, 182.4 i 182.5.

Artykuł 220**Skok o tyczce****Rozbieg**

Zawodnik może rozpoczynać rozbieg z nachylonej części bieżni owalnej, pod warunkiem że ostatnie 40 m wykonuje na rozbiegu spełniającym wymagania określone w artykułach 183.6 i 183.7.

Artykuł 221**Skok w dal i trójskok****Rozbieg**

Zawodnik może rozpoczynać rozbieg z nachylonej części bieżni owalnej, pod warunkiem że ostatnie 40 m wykonuje na rozbiegu spełniającym wymagania określone w artykułach 184.1 i 184.2.

Artykuł 222**Pchnięcie kulą****Sektor rzutów**

1. Sektor rzutów powinien być wykonany z takiego materiału, na którym upadająca kula pozostawia ślad i który zmniejszy jednocześnie odbicie kuli od podłoża do minimum.

2. Tam gdzie jest to konieczne, celem zapewnienia bezpieczeństwa widzów, osób przeprowadzających zawody i zawodników, sektor rzutów powinien być zagrodzony po obu stronach i na końcu rzutni poprzez ustawienie barierek zatrzymujących kulę i/lub siatki ochronnej zlokalizowanych tak blisko koła rzutów, jak to jest wymagane. Zalecana minimalna wysokość siatki wynosi 4 m i powinna być wystarczająca do zatrzymania kuli, zarówno tej wyrzuconej jak i odbitej od sektora rzutów.
3. Ze względu na ograniczoną przestrzeń wewnątrz hali obszar otoczony barierą ochronną może nie być wystarczająco szeroki, aby obejmować cały sektor rzutów o szerokości 34.92° . W takim przypadku należy spełnić następujące warunki:
 - a) barierę ochronną w dalszym końcu sektora rzutów należy ustawić w odległości co najmniej 50 cm poza aktualnym rekordem świata w pchnięciu kulą mężczyzn lub kobiet,
 - b) linie sektora rzutów muszą z każdej strony być symetryczne do linii środkowej sektora o szerokości 34.92° ,
 - c) linie sektora rzutów mogą rozchodzić się promieniście od środka koła rzutów tworząc pełny sektor o szerokości 34.92° , albo być równoległe do siebie i do linii środkowej sektora o szerokości 34.92° . Jeśli linie sektora rzutów są równoległe, to najmniejsza odległość między nimi powinna wynosić 9 m.

Budowa kuli

4. W zależności od rodzaju nawierzchni sektora rzutów (patrz art. 222.1) należy stosować kule wykonane z litego metalu lub o metalowej powłoce, albo pokryte miękką masą plastyczną lub gumą i z odpowiednim wypełnieniem. Nie można używać obu rodzajów kul w tych samych zawodach.

Kule z litego metalu lub o metalowej powłoce

5. Kule powinny spełniać wymagania zawarte w art. 188.4 i art. 188.5 dotyczące pchnięcia kulą rozgrywanego na otwartych stadionach.

Kule pokryte masą plastyczną lub gumą

6. Kula powinna być pokryta miękką masą plastyczną lub gumą z odpowiednim wypełnieniem, tak aby nie powodowała żadnych szkód upadając na zwykłą podłogę hali sportowej. Kula musi mieć kształt sferyczny, a jej powierzchnia musi być gładka, tzn. że średnia wysokość nierówności powierzchni musi być mniejsza niż 1.6 μm , tzn. klasa gładkości N7 lub lepsza. Kula musi spełniać następujące wymagania techniczne:

Parametry kuli					
Masa minimalna do dopuszczenia do zawodów i do zatwierdzenia rekordu					
	3.000 kg	4.000 kg	5.000 kg	6.000 kg	7.260 kg
Informacje dla wytwórców					
Masa sprzętu dostarczanego na zawody (zakres)					
	3.005 kg	4.005 kg	5.005 kg	6.005 kg	7.265 kg
	3.025 kg	4.025 kg	5.025 kg	6.025 kg	7.285 kg
Średnica					
min.	85 mm	95 mm	100 mm	105 mm	110 mm
maks.	120 mm	130 mm	135 mm	140 mm	145 mm

Artykuł 222**Zawody wieloboju****Mężczyźni (pięciobój)**

1. Pięciobój składa się z pięciu konkurencji, które należy rozgrywać w ciągu jednego dnia w następującym porządku:
60 m pł, skok w dal, pchnięcie kulą, skok wzwyż, 1000 m.

Mężczyźni (siedmiobój)

2. Siedmiobój składa się z siedmiu konkurencji, które należy rozgrywać w ciągu dwóch kolejnych dni w następującym porządku:
I dzień: 60 m, skok w dal, pchnięcie kulą, skok wzwyż,
II dzień: 60 m pł, skok o tyczce, 1000 m.

Kobiety (pięciobój)

3. Pięciobój składa się z pięciu konkurencji, które należy rozgrywać w ciągu jednego dnia w następującym porządku:
60 m pł, skok wzwyż, pchnięcie kulą, skok w dal, 800 m.

Kolejność startu

4. Podziału na serie i grupy należy dokonać w taki sposób, żeby w każdej z nich startowało co najmniej czterech zawodników, ale nigdy mniej niż trzech.

Rozdział VII**CHÓD SPORTOWY****Artykuł 230****Chód sportowy****Dystanse**

1. Standardowymi dystansami są: na hali 3000m, 5000m poza hala 5000m, 10 km, 10000m, 20km, 20000m, 50km, 50000m.

Definicja chodu sportowego

2. Chód jest to przemieszczanie się krokami do przodu, z zachowaniem stałego kontaktu z ziemią, w taki sposób że nie jest widoczna (gołym okiem) utrata kontaktu z podłożem. Noga wykroczna musi być wyprostowana (tzn. nieugięta w kolanie) od momentu dotknięcia nią podłoża do momentu uzyskania przez nią pozycji pionowej.

Sędziowanie

3. a) Wyznaczeni sędziowie chodu powinni wybrać spośród siebie sędziego głównego chodu, o ile nie został on wcześniej nominowany.
b) Wszyscy sędziowie chodu powinni działać całkowicie niezależnie od siebie, a ich osąd powinien opierać się na własnych obserwacjach dokonywanych ludzkim okiem.
c) W zawodach określonych w art. 1.1 a) wszyscy sędziowie chodu powinni być członkami Panelu Sędziów Międzynarodowych Chodu Sportowego IAAF. Na zawodach określonych w art. 1.1 b), c), e), f), g) oraz j) wszyscy sędziowie powinni należeć do panelu sędziów międzynarodowych lub kontynentalnych chodu sportowego.
d) W zawodach organizowanych na trasie normalnie powinno być co najmniej sześciu i nie więcej niż dziewięciu sędziów, łącznie z sędzią głównym chodu.

- e) W zawodach rozgrywanych na bieżni normalnie powinno być sześciu sędziów, łącznie z sędzią głównym chodu.
- f) W zawodach określonych w art. 1.1 a) nie więcej niż jeden sędzia chodu (wyłączając z tego sędziego głównego chodu) z danego kraju może pełnić funkcję sędziego chodu.

Sędzia główny chodu

- 4. a) W zawodach określonych w art. 1.1 a), b), c), d) i f) sędzia główny chodu ma prawo do zdyskwalifikowania zawodnika na ostatnich 100 metrach dystansu, jeśli sposób jego poruszania wyraźnie nie spełnia warunków opisanych w art. 230.2, niezależnie od liczby czerwonych kartek dotyczących tego zawodnika, które uprzednio otrzymał sędzia główny chodu. Zawodnik zdyskwalifikowany przez sędziego głównego w takich okolicznościach ma prawo ukończyć pokonywany dystans. Informację o dyskwalifikacji przekazuje zawodnikowi sędzia główny chodu lub zastępca sędziego głównego chodu poprzez pokazanie mu czerwonej kartki, tak szybko jak będzie to możliwe po ukończeniu przez zawodnika konkurencji.
- b) Sędzia główny chodu działa jako nadzorujący zawody w chodzie, a jako sędzia oceniający - tylko w sytuacji specjalnej określonej w art. 230.4 a). W zawodach określonych w art. 1.1 a), b), c) i f) powinno zostać wyznaczonych dwóch lub więcej zastępców sędziego głównego. Zastępcy sędziego głównego pomagają sędziemu głównemu chodu jedynie w udzielaniu dyskwalifikacji i nie mają prawa do działania jako sędziowie oceniający.
- c) We wszystkich zawodach określonych w art. 1.1 a), b), c) i f) powinna zostać wyznaczona osoba do obsługi tablicy informującej o czerwonych kartkach oraz sekretarz sędziego głównego chodu.

Żółta kartka

5. Jeśli sędzia nie jest w pełni przekonany, że zawodnik porusza się całkowicie zgodnie z zapisami art. 230.2, powinien, tam gdzie jest to możliwe, pokazać zawodnikowi żółtą kartkę z umieszczonym na obydwu stronach symbolem popełnianego przewinienia. Zawodnikowi nie może być pokazana powtórnie żółta kartka przez tego samego sędziego za ten sam typ przewinienia. O pokazaniu zawodnikowi żółtej kartki sędzia informuje sędziego głównego chodu po zakończeniu konkurencji.

Czerwone kartki

6. Jeśli sędzia zaobserwuje, że sposób poruszania się zawodnika przez jakąkolwiek część trwania konkurencji jest niezgodny z art. 230.2, co ujawnia się widocznym brakiem kontaktu z podłożem lub brakiem wyprostowania w kolanie, to powinien przesłać do sędziego głównego czerwoną kartkę (zawierającą informację o powyższym).

Dyskwalifikacja

7. a) Z wyjątkiem sytuacji przewidzianej w art. 230.7(c) kiedy trzy czerwone kartki dotyczące tego samego zawodnika od trzech różnych sędziów zostaną przesłane do sędziego głównego, wtedy zawodnik jest zdyskwalifikowany i powinien być o tym poinformowany przez sędziego głównego lub zastępców sędziego głównego poprzez pokazanie mu czerwonej kartki. Nieprzekazanie tej informacji zawodnikowi nie może być powodem do anulowania jego dyskwalifikacji.
- b) We wszystkich zawodach określonych w art. 1.1 a), b), c) lub e) w żadnym przypadku czerwone kartki od dwóch sędziów tej samej narodowości nie dają prawa do dyskwalifikacji zawodnika.
- c) System tzw. Pit Lane może być zastosowany w dowolnych zawodach w chodzie sportowym w których stosowany regulamin zawodów to przewiduje, a także można go stosować na zawodach, które zostaną wskazane przez

- odpowiednie organa zarządzające lub komitet organizacyjny zawodów. W takich przypadkach zawodnik, który otrzyma trzy czerwone kartki powinien zostać zatrzymany w strefie tzw. Pit Lane i pozostać w niej przez pewien (określony w regulaminie zawodów lub decyzją komitetu organizacyjnego) czas. Obowiązek zatrzymania się w strefie Pit Lane wskazuje zawodnikowi sędzia główny lub wyznaczona przez niego osoba. Zawodnik który w dowolnym momencie otrzyma czwartą czerwoną kartkę od innego sędziego niż tych trzech, którzy uprzednio przesłali czerwone kartki, zostaje zdyskwalifikowany. Zawodnik który pomimo wyraźnego żądania nie zatrzyma się w strefie Pit Lane lub nie będzie przebywał w niej określony w regulaminie czas zostanie zdyskwalifikowany przez sędziego głównego chodu.
- d) W zawodach rozgrywanych na bieżni zawodnik zdyskwalifikowany powinien niezwłocznie opuścić bieżnię, a w zawodach przeprowadzanych na trasie powinien natychmiast po dyskwalifikacji zdjąć numer startowy i opuścić trasę. Zawodnik, który nie opuści trasy lub bieżni, albo nie zastosuje się do decyzji o których mowa w art.230.7(c) odmawiając wejścia lub pozostawania w strefie Pit Lane wymagany czas, naraża się na podjęcie postępowania dyscyplinarnego zgodnie z przepisami określonymi w art. 145.2.
- e) Jedną lub więcej tablic informacyjnych należy umieścić na trasie chodu i w pobliżu mety celem informowania zawodników o liczbie czerwonych kartek dotyczących każdego zawodnika, jakie zostały przesłane do sędziego głównego chodu. Symbol popełnionego przez zawodnika przewinienia powinien być także umieszczony na tablicy informacyjnej.
- f) We wszystkich zawodach określonych w art. 1.1 a) sędziowie chodu muszą używać ręcznego urządzenia komputerowego z możliwością przesłania informacji o wszystkich czerwonych kartkach do

sekretarza sędziego głównego oraz do tablic informacyjnych. We wszystkich pozostałych zawodach, w których taki system nie jest stosowany, sędzia główny chodu powinien niezwłocznie po zakończeniu konkurencji przekazać arbitrowi informację o wszystkich zawodnikach zdyskwalifikowanych na mocy art. 230.4 a), art. 230.7 a) lub 230.7(c) podając numery startowe, godzinę, o której zawodnik został poinformowany o dyskwalifikacji oraz rodzaj przewinienia. To samo należy uczynić odnośnie zawodników, którzy otrzymali czerwone kartki.

Start

8. Start do konkurencji chodu powinien nastąpić na wystrzał z pistoletu. Należy używać takich samych komend startowych jak w biegach dłuższych niż 400 m (art. 162.2 b)). W zawodach, w których bierze udział znaczna liczba uczestników, należy ogłaszać, że do startu pozostało pięć minut, trzy minuty i jedna minuta. Po komendzie "na miejsca" zawodnicy powinni zgromadzić się przy linii startu w sposób określony przez organizatora. Starter powinien upewnić się, że stopa żadnego zawodnika (lub jakakolwiek część ciała zawodnika) nie dotyka linii startu lub miejsca przed nią, po czym dać sygnał do startu.

Bezpieczeństwo

8. a) Organizatorzy zawodów w chodzie sportowym muszą zapewnić bezpieczeństwo zawodników, sędziów i innych osób funkcyjnych. W zawodach określonych w art. 1.1 a), b), c) i f) organizatorzy muszą zapewnić, aby ruch na drogach, po których odbywają się zawody, był zamknięty dla pojazdów mechanicznych w obu kierunkach.

Punkty odświeżania i odżywiania na trasie

10. a) Woda i inne odpowiednie pożywienie powinny być dostępne na starcie i na mecie wszystkich konkurencji.

- b) We wszystkich konkurencjach chodu na dystansach 5 km lub dłuższych, do 10 km włącznie, jeśli warunki atmosferyczne uzasadniają taką potrzebę, należy organizować tylko punkty odświeżania (zaopatrzone jedynie w wodę do picia i gąbki) zlokalizowane w odpowiednich odległościach.

Uwaga: Mogą być również zorganizowane kurtyny wodne, o ile jest to uzasadnione względami organizacyjnymi i/lub klimatycznymi.

- c) Na dystansach powyżej 10 km na każdym okrążeniu należy organizować punkty odżywiania. Ponadto w przybliżeniu w połowie drogi między punktami odżywiania lub częściej, jeżeli warunki atmosferyczne uzasadniają taką potrzebę, należy umieścić punkty odświeżania zaopatrzone w gąbki i wodę do picia.
- d) Pożywienie, które może być dostarczone przez organizatorów lub przez samego zawodnika należy umieścić w punktach odżywiania, tak aby było łatwo dostępne lub może być podawane do rąk zawodnika przez upoważnione osoby.
- e) Takie upoważnione osoby nie mogą wchodzić na trasę ani przeszkadzać zawodnikom. Mogą one podawać pożywienie zawodnikowi będąc za stołem lub obok stołu w odległości nie większej niż jeden metr, lecz nie mogą wychodzić przed stół.
- f) W zawodach określonych w art. 1.1 a), b), c) i f)) nie więcej niż dwóch przedstawicieli z danego kraju może w tym samym czasie przebywać za stołem z pożywieniem. W żadnym przypadku podczas przyjmowania pożywienia lub wody przez zawodnika nie wolno takiemu przedstawicielowi poruszać się obok zawodnika.
- Uwaga: W przypadku gdy w danej konkurencji kraj jest reprezentowany przez więcej niż trzech zawodników, to przepisy techniczne zawodów mogą dopuszczać obecność dodatkowej osoby przy stole z pożywieniem*
- g) Zawodnik, może w każdym momencie posiadać ze sobą wodę lub pożywienie trzymając je w ręku lub

mieć przytwierdzone do ciała pod warunkiem, że woda lub pożywienie zostało pobrane z oficjalnego punktu odżywiania lub odświeżania albo jeszcze przed startem.

- h) Zawodnik, który za wyjątkiem przyczyn medycznych lub pod nadzorem odpowiedniego sędziego otrzyma lub pobierze pożywienie bądź wodę z innego miejsca niż wyznaczone lub zabierze pożywienie należące do innego zawodnika, powinien zostać ostrzeżony poprzez pokazanie mu żółtej kartki jeśli zdarzenie miało miejsce po raz pierwszy. Za drugie przewinienie arbiter powinien zdyskwalifikować zawodnika normalnie pokazując mu czerwoną kartkę. W takim przypadku zawodnik powinien natychmiast opuścić trasę chodu.

Trasa

11. Trasa (tzn. pętla lub okrążenie) nie powinna być krótsza niż 1 km i nie dłuższa niż 2 km. W zawodach, w których start i meta usytuowane są na stadionie, trasa powinna być zlokalizowana możliwie najbliżej stadionu.
- b) Trasy chodu powinny być mierzone zgodnie z art. 240.3.

Przeprowadzanie zawodów

12. Na dystansach 20 km i dłuższych zawodnik może opuścić oznakowaną trasę za zgodą i pod nadzorem osoby funkcyjnej, pod warunkiem że schodząc z trasy nie skróci dystansu, który miał pokonać.
13. Zawodnika należy zdyskwalifikować, jeżeli arbiter uzna za wystarczający raport sędziego, torowego lub inny świadczący o opuszczeniu przez zawodnika oznakowanej trasy i skróceniu dystansu.

BIEGI ULICZNE**Artykuł 240****Biegi uliczne****Dystanse**

1. Standardowymi dystansami są: 10 km, 15 km, 20 km, półmaraton, 25 km, 30 km, bieg maratoński (42.195 km), 100 km i sztafetowy bieg uliczny.

Uwaga 1: Zaleca się rozgrywanie sztafetowego biegu ulicznego na dystansie maratonu na pętli o długości dokładnie równej 5 km z poszczególnymi zmianami wynoszącymi: 5 km, 10 km, 5 km, 10 km, 5 km i 7.195 km. W sztafetowym biegu ulicznym w kategorii juniorów (U20) zalecanym dystansem jest półmaraton ze zmianami: 5 km, 5 km, 5 km i 6.098 km.

Trasa

2. Biegi należy rozgrywać na drogach utwardzonych, a jeśli ruch uliczny lub inne okoliczności mogłyby przeszkadzać zawodnikom, biegi mogą być rozgrywane na drogach dla rowerzystów lub ścieżkach dla pieszych przebiegających wzdłuż dróg, pod warunkiem że będą należycie oznakowane i nie będą przebiegać po miękkich nawierzchniach (np. po trawiastych poboczach). Start i meta biegu mogą być na bieżni stadionu.

Uwaga 1: Zaleca się, aby w biegach ulicznych rozgrywanych na standardowych dystansach odległość między miejscami startu i mety teoretycznie mierzona w linii prostej nie była większa niż 50% dystansu biegu. Przy zatwierdzaniu rekordu patrz art. 260.21 b).

Uwaga 2: Dopuszcza się zorganizowanie startu, mety lub innej części biegu na terenie trawiastym lub na innej, nieutwardzonej powierzchni. Wspomniane części powinny być ograniczone do minimum.

3. W biegach ulicznych długość trasy należy mierzyć po możliwie najkrótszej linii, po której może poruszać się zawodnik, w obrębie części drogi udostępnionej zawodnikom.

W zawodach wymienionych w art. 1.1 a) i, w miarę możliwości, 1.1 b), c) i f) linię pomiaru wzdłuż trasy należy zaznaczyć wyróżniającym się kolorem, który nie może być mylony z innymi oznaczeniami. Długość trasy nie może być krótsza niż dystans podany oficjalnie dla danego biegu. W zawodach wymienionych w art. 1.1 a), b), c) i f) niedokładność pomiaru nie może przekraczać 0.1% (tj. 42 m dla biegu maratońskiego), a długość trasy powinna być uprzednio certyfikowana przez upoważnionego przez IAAF mierniczego.

Uwaga 1: Zaleca się stosowanie w pomiarach „metody kalibrowanego koła rowerowego”.

Uwaga 2: Celem ustrzeżenia się przed tym, żeby trasa nie okazała się zbyt krótka przy jej przyszłych ponownych pomiarach, zaleca się stosowanie „współczynnika zabezpieczającego przed zbyt krótką trasą”. Przy pomiarze za pomocą koła rowerowego współczynnik ten powinien wynosić 0.1%, co oznacza, że każdy kilometr trasy powinien mieć „długość pomiarową” 1001 m.

Uwaga 3: Jeśli organizatorzy zamierzają w dniu rozgrywania biegu fragmenty trasy wytyczać za pomocą pachołków, barier i podobnego ruchomego sprzętu, to jego rozstawienie należy ustalić przed dokonaniem pomiaru trasy i do sprawozdania z pomiaru należy dołączyć odpowiednią dokumentację dotyczącą tego rozmieszczenia.

Uwaga 4: Dla biegów ulicznych rozgrywanych na dystansach standardowych zaleca się, aby całkowity spadek różnicy wysokości położenia miejsca mety względem miejsca mety nie przekroczyła 1:1000, tj. 1 metr na 1 kilometr. Przy zatwierdzaniu rekordu patrz art. 260.21 c).

Uwaga 5: Certyfikat pomiaru trasy jest ważny przez 5 lat, po tym okresie trasę należy ponownie zmierzyć, nawet jeśli nie dokonano w niej widocznych zmian.

4. Wszystkim zawodnikom należy pokazywać na trasie przebytą odległość w kilometrach.
5. W sztafetowych biegach ulicznych w poprzek trasy należy narysować linie o szerokości 5 cm dla zaznaczenia dystansów poszczególnych zmian oraz linii startu (środką strefy zmian). Podobne linie należy narysować w odległości 10 m przed i 10 m za linią startu dla zaznaczenia strefy zmian. Dokonywanie zmian, jeśli organizator nie zaproponował inaczej, powinno przewidywać kontakt fizyczny między oddającymi i odbierającymi zawodnikami i musi odbywać się całkowicie wewnątrz tej strefy.

Start

6. Start do biegu powinien się odbyć na wystrzał z pistoletu startowego, działka artyleryjskiego, sygnał rogu myśliwskiego lub podobnego urządzenia. Należy używać komend i procedur startowych obowiązujących dla biegów dłuższych niż 400 m (art. 162.2 b)). W biegach, w których bierze udział znaczna liczba zawodników należy ogłaszać, że do startu pozostało pięć minut, trzy minuty i jedna minuta. Po komendzie "na miejsca", zawodnicy muszą zgromadzić się przy linii startu w sposób określony przez organizatora. Starter powinien upewnić się, że stopa żadnego zawodnika (lub jakakolwiek część ciała zawodnika) nie dotyka linii startu lub miejsca przed nią, po czym dać sygnał do startu.

Warunki bezpieczeństwa

7. Organizatorzy biegów ulicznych muszą zapewnić bezpieczeństwo zawodników, sędziów i osób funkcyjnych. W zawodach określonych w art. 1.1 a), b), c) i f) organizatorzy muszą zapewnić, aby ruch na drogach, po których odbywają się zawody, był zamknięty w obu kierunkach dla pojazdów mechanicznych.

Punkty odświeżania i odżywiania

- 8.
- a) Woda i inne odpowiednie produkty odżywcze powinny być dostępne na starcie i na mecie wszystkich biegów.
 - b) Dla wszystkich konkurencji woda powinna być dostępna w odpowiednich odstępach, w przybliżeniu 5 km. Dla konkurencji dłuższych niż 10 000 m, stacje odżywiania powinny być dostępne we wspomnianych punktach.
Uwaga 1: Jeśli wymagają tego warunki, biorąc pod uwagę specyfikę zawodów, warunki pogodowe oraz możliwości fizyczne startujących, woda i/lub inne produkty odżywcze mogą znajdować się w krótszych odstępach.
Uwaga 2: Mogą być również zorganizowane kurtyny wodne, o ile jest to uzasadnione względami organizacyjnymi i/lub klimatycznymi.
 - c) Do produktów odżywczych można zaliczyć napoje, suplementy energetyczne, artykuły spożywcze oraz produkty inne niż woda. Komitet Organizacyjny będzie określać, które produkty będzie dostarczać, w zależności od panujących warunków.
 - d) Pożywienie, które może być dostarczone przez organizatorów lub przez samego zawodnika, należy umieścić w punktach wskazanych przez zawodnika. Powinno być ono tak ułożone, aby był do niego łatwy dostęp dla zawodników lub może być podawane do ich rąk przez upoważnione osoby. Pożywienie dostarczane przez zawodników należy trzymać pod nadzorem osób upoważnionych przez organizatorów od chwili przekazania pożywienia przez zawodników lub ich przedstawicieli. Osoby sprawujące nadzór muszą zapewnić, że dostarczone produkty nie zostały w żaden sposób zmienione czy naruszone.
 - e) Komitet organizacyjny wyznacza miejsce,

oznakowane przez barierki, stoliki czy znaki na ziemi, z którego produkty można odbierać bądź otrzymywać. Miejsce takie nie może znajdować się na zmierzonej trasie, po której biegają zawodnicy. Produkty odżywcze mają być umieszczone tak, aby był do nich łatwy dostęp lub mogły być podane do ręki zawodnikom przez upoważnioną do tego osobę. Osoby posiadające upoważnienia nie mogą wchodzić na trasę ani przeszkadzać żadnemu zawodnikowi. Żadna z osób upoważnionych bądź sprawujących nadzór nie może poruszać się obok zawodnika w chwili gdy pobiera on wodę lub inne produkty odżywcze.

- f) W zawodach określonych w art. 1.1 a), b), c) i f) nie więcej niż dwóch przedstawicieli z danego kraju w tym samym czasie może przebywać za stołem.

Uwaga: Na zawodach, gdzie dany kraj reprezentowany jest przez więcej niż trzech zawodników, regulamin zawodów może zezwalać na dodatkową osobę przebywającą za stołem.

- g) Zawodnik, przez cały czas, może trzymać w ręku, bądź mieć przy sobie butelkę z wodą lub inny produkt odżywczy, które wziął ze sobą ze startu lub otrzymał/pobrał w miejscu do tego wyznaczonym.
- h) Zawodnik, który pobierze wodę lub inne produkty odżywcze w innym niż wyznaczonym do tego punkcie miejscu, za wyjątkiem sytuacji, w których dostarczana jest pomoc medyczna ze strony i za wiedzą osób odpowiedzialnych, albo pobierze produkty przeznaczone dla innego zawodnika, powinien być najpierw ostrzeżony przez arbitra poprzez pokazanie mu żółtej kartki. W przypadku, gdy przewinienie się powtórzy, arbiter dyskwalifikuje zawodnika przez pokazanie mu czerwonej kartki. W takim przypadku zdyskwalifikowany zawodnik musi niezwłocznie opuścić trasę.

Rozgrywanie biegów

9. W biegach ulicznych zawodnik może opuścić wyznaczoną trasę za zgodą i pod nadzorem osoby funkcyjnej, pod warunkiem że schodząc z trasy nie skróci dystansu, który miał pokonać.
10. Zawodnika należy zdyskwalifikować, jeżeli arbiter uzna za wystarczający raport sędziego, torowego lub inny świadczący o opuszczeniu przez zawodnika oznakowanej trasy i skróceniu dystansu.

Rozdział IX**BIEGI PRZEŁAJOWE, GÓRSKIE I BIEGI PO SZLAKACH****Artykuł 250****Biegi przełajowe****Trasa**

1.
 - a) Trasa musi być zaprojektowana w terenie otwartym lub zadrzewionym, pokrytym w jak największym stopniu trawą, z przeszkodami naturalnymi, które mogą być użyte przez projektanta trasy do zbudowania wymagającej i interesującej trasy biegu.
 - b) Teren musi być wystarczająco szeroki dla zlokalizowania nie tylko trasy, ale również niezbędnego wyposażenia.
2. Na mistrzostwach, zawodach międzynarodowych i, w miarę możliwości, na innych zawodach:
 - a) Trasa musi być pętlą o długości od 1500 m do 2000 m. W razie potrzeby można dodać krótszą pętlę, aby wyrównać długość trasy do wymaganych całkowitych dystansów kolejnych biegów. Wówczas krótsza pętla musi być pokonywana w początkowej fazie dystansu. Zaleca się, aby na każdej dłuższej pętli suma podbiegów wynosiła co najmniej 10 m.
 - b) W miarę możliwości należy wykorzystywać istniejące przeszkody naturalne. Powinno się jednakże unikać zbyt wysokich przeszkód, głębokich dołów, niebezpiecznie stromych podbiegów i spadków, grubego poszycia i w ogóle wszystkich takich przeszkód, które mogłyby stwarzać trudności przekraczające cel rozgrywanej konkurencji. W zasadzie powinno się unikać stawiania sztucznych przeszkód, ale jeżeli ich wykorzystanie jest nieuniknione,

- powinno się ustawiać przeszkody podobne do naturalnych przeszkód spotykanych w terenie. Jeżeli w biegu bierze udział liczna grupa zawodników, na dystansie pierwszych 1500 m od startu nie mogą znajdować się żadne wąężenia trasy lub przeszkody, które mogłyby utrudniać zawodnikom swobodny bieg.
- c) Należy unikać lub przynajmniej ograniczać do minimum krzyżowania się dróg jezdnych lub jakichkolwiek nawierzchni tłuczniowych. Jeśli nie jest możliwe uniknięcie takich przypadków w jednym lub w dwóch miejscach trasy, to nawierzchnia musi być przykryta darnią, ziemią lub matami.
 - d) Poza okolicą startu i mety trasa nie może zawierać żadnych długich prostych. Najbardziej odpowiednie są trasy naturalne, pofałdowane, z łagodnymi zakrętami i krótkimi prostymi.
- 3.
- a) Trasę należy wyraźnie oznakować taśmą (po obu stronach). Zaleca się, aby po jednej stronie całej trasy był wytyczony korytarz o szerokości 1 m, mocno odgradzony od terenu na zewnątrz trasy. Korytarz jest przeznaczony wyłącznie dla osób funkcyjnych organizujących zawody oraz przedstawicieli mediów (obligatoryjnie na zawodach mistrzowskich). Kluczowa część terenu musi być dobrze ogrodzona; szczególnie okolica startu (włącznie z terenem do rozgrzewki i pokojem odpraw - bramką) oraz okolica mety (włącznie ze strefą mieszaną). Tylko osoby akredytowane mogą mieć dostęp do tych miejsc.
 - b) Publiczność może mieć prawo do przechodzenia w poprzek trasy tylko w jej początkowej fazie, w dobrze zorganizowanych miejscach przejść, pilnowanych przez osoby porządkowe.
 - c) Zaleca się, aby, poza okolicami startu i mety,

trasa miała szerokość 5 m, włącznie z terenem zawierającym przeszkody.

Dystanse

4. Dystanse na drużynowych mistrzostwach świata w biegach przełajowych, organizowanych przez IAAF powinny wynosić w przybliżeniu:

dla mężczyzn	10 km
dla kobiet	10 km
dla juniorów U20	8 km
dla junierek U20	6 km

Dystanse zalecane dla zawodów w kategorii juniorów młodszych są następujące.

Chłopcy U18	6 km
Dziewczęta U18	4 km

Zaleca się, aby na podobnych dystansach były rozgrywane również inne zawody międzynarodowe i krajowe.

Start

5. Biegi należy rozpoczynać wystrzałem z pistoletu. Należy używać komend i procedur startowych obowiązujących dla biegów dłuższych niż 400 m – patrz art. 162.2 b). W biegach z liczną obsadą należy powiadamiać zawodników, że do startu pozostało 5 minut, 3 minuty lub 1 minuta.

Na starcie biegu zawodników tej samej drużyny oraz tego samego zespołu, w przypadku startów drużynowych, należy ustawić jednego za drugim w ramach przydzielonego boks startowego. W pozostałych biegach zawodnicy powinni być ustawieni w sposób zaproponowany przez organizatora.

Po komendzie "na miejsca", starter powinien upewnić się, że stopa żadnego zawodnika (lub jakakolwiek część ciała zawodnika) nie dotyka linii startu lub miejsca przed nią, po czym dać sygnał do startu.

Warunki bezpieczeństwa

6. Po stronie komitetu organizacyjnego imprezy przełajowej leży zapewnienie bezpieczeństwa zawodnikom oraz innym uczestnikom zawodów.

Punkty odświeżania i odżywiania

7. Woda i inne odpowiednie produkty odżywcze powinny być dostępne na starcie i na mecie wszystkich biegów. Dla wszystkich konkurencji napoje oraz punkty odświeżania muszą być zapewnione na każdym okrążeniu, jeśli jest to uzasadnione warunkami pogodowymi.

Rozgrywanie biegów

8. Zawodnika należy zdyskwalifikować, jeżeli arbiter uzna za wystarczający raport sędziego, torowego lub inny świadczący o opuszczeniu przez zawodnika oznakowanej trasy i skróceniu dystansu

Artykuł 251**Biegi górskie**

1.
 - a) Biegi górskie powinny odbywać się w terenie pozbawionym utwardzonych dróg, chyba że trasa obfituje w znaczącą liczbę podbiegów to w takim przypadku akceptowalna jest nawierzchnia asfaltowa;
 - b) Trasa nie powinna zawierać niebezpiecznych fragmentów;
 - c) Uczestnicy biegów nie mogą używać dodatkowego sprzętu na trasie;
 - d) Profil trasy obejmuje albo znaczne ilości podbiegów (dla biegów pod górę), albo podbiegi/zbiegi (w przypadku biegów, w których start i meta znajdują się na tym samym poziomie);

- e) Średnie nachylenie powinno wynosić co najmniej 5% (lub 50 metrów na kilometr) i nie powinno przekraczać 20% (lub 200 metrów na kilometr);
- f) Najwyższy punkt na trasie nie powinien być położony wyżej niż 3000 metrów n.p.m.;
- g) Cała trasa powinna być wyraźnie oznakowana i wyposażona w znaczniki kilometrów;
- h) Przeszkody naturalne lub inne przeszkody wzdłuż trasy powinny być dodatkowo oznakowane;
- i) Szczegółowa mapa trasy musi być dostarczana wraz z jej profilem, stosując następującą skalę:
 - Wysokość: 1/10.000 (1cm = 100m)
 - Dystans: 1/50.000 (1cm = 500m)

Rodzaje biegów górskich

2.

- a) Klasyczne biegi górskie
Dla zawodów w randze mistrzostw proponowany dystans oraz suma podbiegów powinny wynosić w przybliżeniu:

Kategoria wiekowa	Biegi pod górę		Biegi z podbiegami i zbiegami	
	Dystans	Podbiegi	Dystans	Podbiegi
Seniorzy M	12 km	1200 m	12 km	600 m/750 m
Seniorki K	8 km	800 m	8 km	400 m/500 m
Juniorzy U20 M	8 km	800 m	8 km	400 m/500 m
Juniorki U20 K	4 km	400 m	4 km	200 m/250 m
Juniorzy mł. U 18 M	5 km	500 m	5 km	250 m/300 m
Juniorki mł. U18 K	3 km	300 m	3 km	150 m/ 200 m

- b) Długodystansowe biegi górskie

Trasa długodystansowego biegu górskiego obejmuje długości 20 km do 42 195 m z maksymalną ilością wzniesień nie przekraczającą 4000 m. Zawodnicy, którzy mają mniej niż 18 lat nie powinni rywalizować na dystansach dłuższych niż 25 km.

- c) Górskie biegi sztafetowe
- d) Biegi górskie na dochodzenie
W biegach tych zawodnicy startują w określonych, różnych interwałach czasowych. Ostateczne wyniki oparte są na indywidualnym pomiarze dla zawodnika.

Start

3. Bieg powinien rozpoczynać się przez wystrzał z pistoletu startowego. Starterzy powinni stosować komendy dla biegów dłuższych niż 400 m (por. art. 162.2 b)). W biegach, gdzie startuje duża liczba zawodników starter powinien zakomunikować wystrzałem zbliżający się moment startu na pięć, trzy i jedną minutę przed wyznaczoną godziną startu. Na starcie biegu zawodników tej samej drużyny oraz biegów drużynowych należy ustawić jednego za drugim w ramach przydzielonego boks startowego. W pozostałych biegach zawodnicy powinni być ustawieni w sposób zaproponowany przez organizatora.
Po komendzie "na miejsca", starter powinien upewnić się, że stopa żadnego zawodnika (lub jakakolwiek część ciała zawodnika) nie dotyka linii startu lub miejsca przed nią, po czym dać sygnał do startu.

Warunki bezpieczeństwa

4. Komitet organizacyjny biegów górskich powinien zapewnić wszystkim uczestnikom opiekę medyczną.

Punkty odświeżania i odżywiania

5. Woda i inne odpowiednie pożywienie powinny być dostępne na starcie i na mecie. Dodatkowe punkty wyposażone w wodę oraz gąbki powinny być zapewnione w odpowiednich miejscach wzdłuż trasy biegu jeśli uzasadnia to jego długość, poziom trudności czy warunki pogodowe.

Rozgrywanie biegów

6. Jeżeli raport od sędziego torowego bądź innego sędziego dotyczący opuszczenia przez zawodnika trasy biegu skutkującego skróceniem jego dystansu jest w opinii arbitra wystarczający, zawodnik musi zostać zdyskwalifikowany.

Artykuł 252**Biegi po szlakach****Trasa**

1.
 - a) Biegi po szlakach rozgrywa się na zróżnicowanym terenie (włączając w to drogi gruntowe, leśne dukty czy jednokierunkowe ścieżki biegowe), w warunkach naturalnych, głównie odosobnionych i na otwartej przestrzeni (takiej jak np.: góry, pustynie, lasy bądź równiny).
 - b) Fragmenty trasy, pokryte tłucznem lub betonem są dopuszczalne, jednakże powinny być ograniczane do niezbędnego minimum i nie mogą przekroczyć 20% całkowitej długości biegu. Nie ustala się ograniczeń w zakresie długości i wysokości podbiegów i zbiegów.
 - c) Przed rozpoczęciem biegu, organizator powinien ogłosić wymierzoną długość trasy biegu wraz z długością podbiegów i zbiegów, jak również zapewnić mapkę oraz szczegółowy profil trasy wraz z opisem technicznych

- utrudnień, z którymi zawodnicy zmierzają się w trakcie biegu.
- d) Trasa musi być tożsama z bogactwem regionu, gdzie odbywa się bieg.
 - e) Trasa musi być tak oznakowana, aby zawodnicy otrzymali wystarczające informacje do prawidłowego jej pokonania, bez zbaczania z niej.

Sprzęt

- 2.
 - a) Bieganie po szlakach nie determinuje używania specjalnej techniki bądź sprzętu w pokonywaniu dystansu.
 - b) Jednakże organizator może nakazać lub zasugerować obowiązkowe wyposażenie w celach bezpieczeństwa stosownie do możliwych lub oczekiwanych warunków, w jakich rozgrywany jest bieg, które pozwolą zawodnikom uniknąć niebezpiecznych sytuacji lub, w razie wypadku, zaalarmować i oczekiwać na nadejście pomocy.
 - c) Koc termiczny, gwizdek, woda i żywność stanowią niezbędne wyposażenie każdego zawodnika.
 - d) Jeśli organizatorzy wyrażają zgodę, zawodnicy mogą używać kijków, np.: turystycznych.

Start

- 3. Bieg powinien rozpoczynać się przez wystrzał z pistoletu startowego. Starterzy powinni stosować komendy dla biegów dłuższych niż 400 m (por. art. 162.2 b)). W biegach, gdzie startuje duża liczba zawodników starter powinien zakomunikować wystrzałem zbliżający się moment startu na pięć, trzy i jedną minutę przed wyznaczoną godziną startu.

Warunki bezpieczeństwa

4. Organizatorzy mają obowiązek zapewnić wszystkim uczestnikom opiekę medyczną oraz muszą posiadać plan pomocy medycznej i ratownictwa, włączając w to również opiekę nad uczestnikami w przypadku niebezpieczeństwa.

Punkty pomocy

5. Ponieważ biegi po szlakach są oparte na samowystarczalności, każdy zawodnik przystosowany jest do trudów trasy pod względem ubioru, napojów i jedzenia oraz sposobów komunikowania się. Zgodnie z powyższym, punkty pomocy, powinny być odpowiednio rozmieszczone zgodnie z wytycznymi organizatora tak, aby nie narzucać się zawodnikom, biorąc jednocześnie pod uwagę ich zdrowie i bezpieczeństwo.

Rozgrywanie biegów

6. Jeżeli raport od sędziego torowego bądź innego sędziego dotyczący opuszczenia przez zawodnika trasy biegu skutkującego skróceniem jego dystansu jest w opinii arbitra wystarczający, zawodnik musi zostać zdyskwalifikowany.
7. Pomoc dla zawodników jest dozwolona tylko w wyznaczonych do tego punktach.
8. Organizatorzy biegu muszą opublikować szczególne przepisy, określające okoliczności, które mogą skutkować ukaraniem bądź dyskwalifikacją zawodnika.

Rozdział X**REKORDY ŚWIATA****Artykuł 260****Rekordy świata****Przepisy ogólne**

1. Rekord musi być uzyskany na zawodach przeprowadzonych zgodnie z niniejszymi przepisami i w dobrej wierze (bona fide), właściwie przygotowanych i reklamowanych, na które członek IAAF, w którego kraju lub terytorium zawody mają miejsce, wyraził zgodę przed dniem ich rozegrania. W konkurencjach indywidualnych musi uczestniczyć w dobrej wierze co najmniej trzech zawodników, a w sztafetach - co najmniej dwa zespoły. Z wyjątkiem konkurencji technicznych przeprowadzanych zgodnie z art. 147 żaden wynik nie zostanie zatwierdzony jako rekord, jeżeli został osiągnięty w konkurencji, w której uczestniczyli wspólnie mężczyźni i kobiety.
2. IAAF akceptuje następujące kategorie rekordów świata:
 - a) rekordy świata,
 - b) rekordy świata juniorów i junierek (U20),
 - c) halowe rekordy świata,
 - d) halowe rekordy świata juniorów i junierek (U20).

Uwaga 1: Do celów niniejszego regulaminu, o ile z kontekstu nie wynika inaczej, rekordy świata odnosi się do wszystkich kategorii zgodnie z niniejszym artykułem.

Uwaga 2: Jako rekordy świata wg przepisów art. 260.2.a) należy uznawać najlepsze ratyfikowane wyniki osiągnięte na dowolnym obiekcie zgodnym z przepisami artykułów 260.12 lub 260.13.
3. Zawodnik (lub zawodnicy w przypadku biegu sztafetowego), który uzyskał wynik rekordowy musi:
 - a) posiadać uprawnienia do udziału w zawodach zgodnie z niniejszymi przepisami;

-
- b) znajdować się pod jurysdykcją członka IAAF;
- c) w przypadku wyników zgłoszonych zgodnie z art. 260.2.b) lub d), jeśli data urodzenia zawodnika nie była uprzednio potwierdzona w IAAF, należy potwierdzić jego datę urodzenia dołączając kopię jego paszportu, świadectwa urodzenia lub innego podobnego oficjalnego dokumentu. Jeżeli nie jest możliwe dołączenie takiej kopii do zgłaszanego wniosku, to zawodnik lub jego federacja musi ją do IAAF bez zbędnej zwłoki;
- d) w przypadku konkurencji szafetowych wszyscy zawodnicy muszą być uprawnieni do reprezentowania tego samego członka IAAF zgodnie z przepisami art. 5.1.
Kolonie nie będąc samodzielny członkiem IAAF należy uznać, dla celów niniejszego przepisu, jako część kraju macierzystego.
- e) zgłosić się po zakończeniu konkurencji do kontroli dopingowej zgodnie z obowiązującymi niniejszymi przepisami i przepisami antydopingowymi IAAF. Pobraną próbkę/próbki należy wysłać do analizy do laboratorium akredytowanego przez WADA, a wyniki badania powinny być przesłane do IAAF celem dodania do pozostałej dokumentacji, wymaganej do zatwierdzenia rekordu przez IAAF. Jeżeli wynik testu potwierdzi naruszenie przepisów o stosowaniu niedozwolonego dopingu, lub taki test nie zostanie przeprowadzony, to wynik nie zostanie ratyfikowany.
Uwaga 1: W przypadku rekordu świata w sztafecie wszyscy członkowie zespołu muszą być poddani kontroli dopingowej.
Uwaga 2: Jeżeli zawodnik przyznał, że w jakimś czasie przed uzyskaniem rekordu świata stosował lub korzystał z substancji zabronionych lub z techniki zabronionej w tym czasie, wówczas, na wniosek Komisji Medycznej i do Spraw Doping, taki rekord nie będzie dalej uważany przez IAAF za rekord świata.
4. Jeżeli osiągnięty wynik jest równy lub lepszy od aktualnego rekordu świata, to członek IAAF, na którego

- terenie został uzyskany ten wynik, powinien niezwłocznie zgromadzić wszystkie informacje wymagane do zatwierdzenia rekordu przez IAAF. Żadnego wyniku nie należy uważać za rekord świata, dopóki nie został ratyfikowany przez IAAF. Członek IAAF powinien niezwłocznie zawiadomić IAAF o swym zamiarze przedłożenia wyniku do zatwierdzenia.
5. Zgłaszany wynik musi być lepszy lub równy aktualnemu rekordowi świata w danej konkurencji, zatwierdzonemu przez IAAF. Jeżeli rekord świata zostaje wyrównany, to wynik ten będzie mieć taki sam status jak rekord świata.
 6. Wypełniony oficjalny formularz wniosku IAAF musi być kompletny i wysłany do Biura IAAF w ciągu trzydziestu dni. Jeżeli zgłoszenie dotyczy zawodnika (lub zespołu) zagranicznego, to kopię formularza należy przesłać w tym samym terminie do jego macierzystych władz krajowych.
 7. Związek krajowy, na terenie którego został uzyskany wynik, wraz z oficjalnym formularzem wniosku musi przesłać:
 - a) wydrukowany program zawodów (lub jego elektroniczną wersję),
 - b) pełne wyniki danej konkurencji, włączając wszystkie informacje wymagane przepisami niniejszego artykułu,
 - c) w przypadku rekordu świata na bieżni, jeśli stosowano w pełni automatyczny pomiar czasu, zdjęcie fotofiniszu i wyniki testu kontroli zera.
 - d) wszystkie inne informacje wymagane do przedłożenia zgodnie z przepisami niniejszego artykułu, jeśli takie dane są lub powinny być w posiadaniu związku.
 8. Do zatwierdzenia można zgłaszać wyniki uzyskane w rundach eliminacyjnych, w dogrywkach w skoku wzwyż i skoku o tyczce, w każdym szczeblu konkurencji, która zostanie uznana jako ważna zgodnie z przepisami artykułów 125.7 lub 146.4.b) oraz w poszczególnych konkurencjach wielobojów, bez

- względu na to, czy zawodnik ukończy, czy nie ukończy całej konkurencji wieloboju.
9. Prezydent i sekretarz generalny IAAF są wspólnie uprawnieni do uznawania rekordów świata. W przypadku istnienia wątpliwości, czy wynik powinien być zatwierdzony, sprawę należy skierować do rozpatrzenia przez Radę IAAF.
10. Jeśli rekord został zatwierdzony, IAAF:
- informuje o tym macierzyste władze krajowe zawodnika, związek krajowy, który składał wniosek oraz właściwe stowarzyszenie kontynentalne.
 - dostarcza oficjalne plakietki rekordów świata przeznaczone do wręczenia posiadaczom rekordów świata.
 - za każdym razem po ratyfikowaniu nowego rekordu świata uaktualnia oficjalną listę rekordów świata. Lista ta przedstawia wyniki uznawane przez IAAF, od daty ogłoszenia listy, za najlepsze ratyfikowane wyniki osiągnięte przez zawodnika lub zespół zawodników w każdej z konkurencji wymienionych w artykułach 261, 262, 263 i 264.
 - pierwszego stycznia każdego roku publikuje (pocztą wysłaną do wszystkich członków) oficjalną listę rekordów świata.
11. Jeżeli rekordowy wynik nie zostanie zatwierdzony, IAAF poda tego przyczyny.

Przepisy szczegółowe

12. Z wyjątkiem konkurencji rozgrywanych na trasach ulicznych:
- Wynik musi być uzyskany na obiekcie lekkoatletycznym certyfikowanym przez IAAF lub w miejscu rozgrywania konkurencji spełniającym wymagania określone w art. 140 lub, jeśli ma zastosowanie, w art. 149.2.
 - W biegach na 200 m i dłuższych uznaje się tylko wyniki uzyskane na bieżni, której obwód nie przekracza 402.3 m (440 jardów), a bieg został rozpoczęty w dowolnym miejscu na obwodzie bieżni. Ograniczenie to nie stosuje się do biegu z

- przeszkodami, w którym rów z wodą jest usytuowany na zewnątrz normalnej bieżni 400-metrowej.
- c) Wynik musi być uzyskany na torze, którego promień po linii biegu nie przekracza 50 m, z wyjątkiem przypadku gdy wiraż jest wyznaczony przez dwa różne promienie. Wówczas łuk zakreślony dłuższym promieniem nie powinien wynosić więcej niż 60 stopni w stosunku do pełnych 180 stopni wirażu.
 - d) Wyniki na otwartym stadionie, w konkurencjach rozgrywanych na bieżni, mogą być uzyskiwane tylko na bieżni, która spełnia wymagania określone w art. 160.
13. Halowe rekordy świata
- a) Wynik musi być uzyskany na obiekcie lekkoatletycznym certyfikowanym przez IAAF lub w miejscu rozgrywania konkurencji spełniającym stosowne wymagania określone w artykułach od 211 do 213.
 - b) Dla biegów na 200 m i dłuższych nominalna długość bieżni okrężnej nie może mieć większa niż 201.2 m (220 jardów).
 - c) Wynik może być uzyskany na bieżni okrężnej, której nominalna długość jest mniejsza niż 200 m, pod warunkiem że przebyty dystans mieści się w dozwolonej tolerancji dla tego dystansu.
 - d) Każda prosta powinna spełniać wymagania określone w art. 212.
14. Rekordy świata w konkurencjach biegowych i chodu sportowego
- a) Wyniki muszą być mierzone przez oficjalnie mierzących czas, za pomocą całkowicie automatycznego systemu pomiaru czasu z fotofiniszem (dla którego test kontroli zera przeprowadzono zgodnie z przepisami artykułu 165.19) lub systemu z transponderami (patrz art. 165.24).
 - b) W biegach do 800 m włącznie (ze sztafetami 4x200 m i 4x400 m włącznie) będą ratyfikowane

- tylko wyniki zmierzone za pomocą zatwierdzonego całkowicie automatycznego systemu pomiaru czasu z fotofiniszem, spełniającego odpowiednie zapisy w art. 165.
- c) Do wszystkich wyników w biegach do 200 m włącznie należy dołączyć informację dotyczącą prędkości wiatru, mierzonej zgodnie z art. 163.8 ÷ 163.13. Jeśli średnia prędkość wiatru mierzona zgodnie z kierunkiem biegu zawodnika przekracza 2 m/s, to wynik nie zostanie ratyfikowany.
 - d) W biegach po torach nie uznaje się wyniku, jeśli zawodnik naruszył przepisy art. 163.3.
 - e) Wyniki w biegach do 400 m włącznie (ze sztafetami 4x200 m i 4x400 m włącznie), zgodnie z artykułami 261 i 263, muszą być uzyskane z użyciem bloków startowych podłączonych do zatwierdzonego przez IAAF systemu informacji startowej zgodnie z art. 161.2, który przy prawidłowym działaniu określa czasy reakcji zawodników podawane łącznie z wynikami konkurencji.
15. Rekordy świata w biegu rozgrywanym na więcej niż jednym dystansie
- a) Należy zapowiedzieć, że bieg będzie rozgrywany tylko na jednym dystansie.
 - b) Bieg z określonym limitem czasu, może być połączony z biegiem na ustalonym dystansie (np. bieg godzinny i bieg na 20 000m – patrz art. 164.3).
 - c) Jest dozwolone, aby ten sam zawodnik w jednym biegu uzyskał większą liczbę wyników zgłaszanych do ratyfikacji.
 - d) Jest dozwolone, aby w tym samym biegu kilku zawodników uzyskało wyniki zgłaszane do ratyfikacji.
 - e) Wynik nie będzie ratyfikowany na dystansie krótszym, jeśli zawodnik nie ukończył całego dystansu ustalonego dla danego biegu.
16. Rekordy świata w konkurencjach sztafetowych
- Czas uzyskany przez zawodnika biegnącego na pierwszej zmianie sztafety nie może być zgłaszany do ratyfikacji jako rekord świata.

17. Rekordy świata w konkurencjach technicznych
 - a) Wyniki muszą być mierzone przez trzech sędziów konkurencji technicznych za pomocą kalibrowanej i zalegalizowanej taśmy stalowej lub listwy lub za pomocą zatwierdzonej aparatury pomiarowej o dokładności potwierdzonej zgodnie przepisami art. 148.
 - b) W przypadku konkurencji skoku w dal i trójskoku rozgrywanych poza halą należy dołączyć informację dotyczącą prędkości wiatru, mierzonej zgodnie z przepisami artykułów 184.10 ÷ 12. Jeśli średnia prędkość wiatru, mierzona zgodnie z kierunkiem skoku zawodnika, przekracza 2 m/s, to wynik nie zostanie ratyfikowany.
 - c) Za rekord świata może być uznany więcej niż jeden wynik osiągnięty na zawodach, pod warunkiem że każdy rekord tak ratyfikowany jest równy najlepszemu w tym momencie dotychczasowemu wynikowi lub go przewyższa.
 - d) W konkurencjach rzutowych używany sprzęt powinien być sprawdzony przed zawodami zgodnie z przepisami art. 123. Jeśli w trakcie zawodów zostanie wyrównany bądź poprawiony rekord świata, to arbiter powinien niezwłocznie oznaczyć użyty sprzęt, jak również zapewnić przeprowadzenie sprawdzenia, czy sprzęt w dalszym ciągu spełnia wymagania przepisów, czy nie uległy zmianie jego parametry. Zasadniczo sprzęt taki musi być ponownie sprawdzony po zakończeniu konkurencji zgodnie z przepisami art. 123.
18. Rekordy świata w konkurencjach wielobojowych
Należy zapewnić warunki obowiązujące dla każdej konkurencji indywidualnej, z wyjątkiem określającym, że obliczona średnia prędkość wiatru (będąca sumą prędkości wiatru mierzonych w poszczególnych konkurencjach podzieloną przez liczbę tych konkurencji) w konkurencjach, w których mierzy się tę prędkość, nie może przekraczać 2 m/s.
19. Rekordy świata świata w chodzie sportowym

Co najmniej trzech międzynarodowych sędziów chodu znajdujących się w Panelu IAAF Międzynarodowych Sędziów Chodu Sportowego lub w panelu kontynentalnym musi pełnić funkcje sędziów oceniających podczas zawodów oraz podpisać oficjalny formularz wniosku.

20. Rekordy świata w chodzie sportowym rozgrywanym na trasie:

- a) Trasa musi być zmierzona przez mierniczego IAAF/AIMS z licencją „A” lub „B”, który musi zapewnić, że stosowny raport pomiarowy i inne informacje wymagane przepisami niniejszego artykułu będą dostępne na życzenie IAAF.
- b) Długość pętli musi być nie krótsza niż 1 km i nie dłuższa niż 2 km, ze startem i metą, w miarę możliwości, na stadionie.
- c) Mierniczy, który pierwotnie zmierzył trasę lub inna odpowiednio kwalifikowana osoba upoważniona przez tego mierniczego mająca kopię dokładnej oficjalnej dokumentacji pomiarowej trasy musi zaświadczyć, że trasa, którą pokonano, była tą, którą zmierzył i udokumentował oficjalny mierniczy.
- d) Trasa musi być zweryfikowana (tzn. ponownie zmierzona) jak najpóźniej przed dniem zawodów, w dniu zawodów lub możliwie jak najszybciej po zakończeniu konkurencji, przez innego mierniczego z licencją „A” niż ten, który dokonał oryginalnych pomiarów.

Uwaga: Jeśli trasa była pierwotnie zmierzona przez co najmniej dwóch miernicznych posiadających licencje „A” lub jednego z „A” i drugiego z „B”, to weryfikacja trasy (ponowny pomiar) zgodnie z przepisami art. 260.20.d) nie jest wymagana.

- e) Rekordy świata w chodzie sportowym rozgrywanym na trasie ustanowione na dystansach pośrednich (jako międzyczasy) muszą spełniać warunki zawarte w art. 260. Dystanse pośrednie muszą być zmierzone, zanotowane a następnie oznakowane jako część mierzonej trasy oraz muszą być zweryfikowane zgodnie z przepisami art. 260.20.d).

21. Rekordy świata w biegach ulicznych

- a) Trasa musi być zmierzona przez mierniczego IAAF/AIMS z licencją „A” lub „B”, który musi zapewnić, że stosowny raport pomiarowy i inne informacje wymagane przepisami niniejszego artykułu będą dostępne na życzenie IAAF.
- b) Odległość pomiędzy liniami startu i mety mierzona wg teoretycznej linii prostej poprowadzonej między nimi musi być nie większa niż 50% długości dystansu.
- c) Całkowity spadek trasy w elewacji pomiędzy liniami startu i mety musi być nie większy niż 1:1000, tzn. 1 m na 1 km (0.1%).
- d) Mierniczy, który pierwotnie zmierzył trasę lub inna odpowiednio kwalifikowana osoba upoważniona przez tego mierniczego mająca kopię dokładnej oficjalnej dokumentacji pomiarowej trasy musi zaświadczyć, że trasa, którą pokonano, była tą, którą zmierzył i udokumentował oficjalny mierniczy.
- e) Trasa musi być zweryfikowana (tzn. ponownie zmierzona) jak najpóźniej przed dniem zawodów, w dniu zawodów lub możliwie jak najszybciej po zakończeniu konkurencji, przez innego mierniczego z licencją „A” niż ten, który dokonał oryginalnych pomiarów.

Uwaga: Jeśli trasa była pierwotnie zmierzona przez co najmniej dwóch miernicznych posiadających licencje „A” lub jednego z „A” i drugiego z „B”, to weryfikacja trasy (ponowny pomiar) zgodnie z przepisami art. 260.21.e) nie jest wymagana.

- f) Rekordy świata w biegach ulicznych ustanowione na dystansach pośrednich (jako międzyczasy) muszą spełniać warunki zawarte w art. 260. Dystanse pośrednie muszą być zmierzone, zanotowane a następnie oznakowane jako część mierzonej trasy oraz muszą być zweryfikowane zgodnie z przepisami art. 260.21.e).

- g) W sztafecie ulicznej bieg należy rozgrywać z następującymi zmianami: 5 km, 10 km, 5 km, 10 km, 5 km i 7.195 km. Miejsca zmian muszą być zmierzone, zanotowane a następnie oznakowane jako część mierzonej trasy z tolerancją $\pm 1\%$ długości zmiany i muszą być zweryfikowane zgodnie z art. 260.21.e).

Uwaga: Zaleca się, aby przy uznawaniu swoich rekordów władze krajowe i stowarzyszenia kontynentalne przyjęły przepisy podobne do powyższych.

Artykuł 261

Konkurencje, w których uznawane są rekordy świata

- CE - czas elektroniczny, mierzony całkowicie automatycznie
 CR - czas mierzony ręcznie
 CT - czas mierzony przy użyciu transponderów

Mężczyźni

Biegi, wieloboje i chód sportowy

- Wyłącznie CE - 100 m, 200 m, 400 m, 800m,
 - 110 m pł, 400 m pł,
 - 4x100 m, 4x200 m, 4x400 m,
 - dziesięciobój.
- CE lub CR
 3000 m, 5000 m, 10 000 m, 20 000 m, bieg
 godzinny, 25 000 m, 30 000 m, 3000 m prz,
 - 4x800 m, sztafeta mieszana (1200
 m-400 m-
 800 m-1600 m), 4x1500 m,
 - chód (bieżnia): 20 000 m, 30 000 m,
 50 000 m.
- CE lub CR lub CT - biegi uliczne: 10 km, 15 km, 20 km,
 półmaraton, 25 km, 30 km,
 maraton, 100 km, sztafeta uliczna (tylko
 dystans maratoński),
 - chód (trasa): 20 km, 50 km.

Skoki dal,	- skok wzwyż, skok o tyczce, skok w trójskok.
Rzuty młotem,	- pchnięcie kulą, rzut dyskiem, rzut rzut oszczepem.

Kobiety

Biegi, wieloboje i chód sportowy

Wyłącznie CE	- 100 m, 200 m, 400 m, 800m, - 100 m pł, 400 m pł, - 4x100 m, 4x200 m, 4x400 m, - siedmiobój, dziesięciobój.
CE lub CR 3000 m, godzinny, m-400 m- 000 m,	- 1000 m, 1500 m, 1 mila, 2000 m, 5000 m, 10 000 m, 20 000 m, bieg 25 000 m, 30 000 m, 3000 m prz, - 4x800 m, sztafeta mieszana (1200 800 m-1600 m), 4x1500 m, - chód (bieżnia): 10 000 m, 20 50 000 m*.
CE lub CR lub CT maraton, dystans	- biegi uliczne: 10 km, 15 km, 20 km, półmaraton, 25 km, 30 km, 100 km, sztafeta uliczna (tylko maratoński), - chód (trasa): 20 km, 50 km*.

Uwaga 1: Z wyjątkiem zawodów w chodzie sportowym IAAF będzie prowadzić dwie osobne listy rekordów świata kobiet w biegach ulicznych: jedna dla wyników uzyskanych w biegach ze wspólnym udziałem obu płci („mieszane”) i druga dla wyników uzyskanych w biegach wyłącznie jednej płci („tylko kobiety”).

Uwaga 2: Biegi uliczne z udziałem tylko kobiet mogą być przeprowadzane przez rozdzielanie czasów startu kobiet i mężczyzn. Różnica czasu powinna być tak dobrana, aby zapobiegała możliwości pomocy, prowadzenia biegu lub przeszkadzania, szczególnie na trasach zawierających więcej niż jedno okrążenie części trasy.

* Pierwszy rekord zostanie uznany na dzień 31 grudnia 2015 r.

Skoki dal,	- skok wzwyż, skok o tyczce, skok w trójskok.
Rzuty młotem,	- pchnięcie kulą, rzut dyskiem, rzut rzut oszczepem.

Artykuł 262

Konkurencje, w których uznawane są rekordy świata juniorów U20

CE	- czas elektroniczny, mierzony całkowicie automatycznie
CR	- czas mierzony ręcznie
CT	- czas mierzony przy użyciu transponderów

Juniorzy U20

Biegi, wieloboje i chód sportowy

Wyłącznie CE	- 100 m, 200 m, 400 m, 800m, - 110 m pł, 400 m pł, - 4x100 m, 4x400 m, - dziesięciobój.
CE lub CR	- 1000 m, 1500 m, 1 mila, 3000 m, 5000 m, 10 000 m, 3000 m prz, - chód (bieżnia): 10 000 m.
CE lub CR lub CT	- chód (trasa): 10 km.
Skoki dal,	- skok wzwyż, skok o tyczce, skok w trójskok.
Rzuty młotem,	- pchnięcie kulą, rzut dyskiem, rzut rzut oszczepem.

Juniorki U20

Biegi, wieloboje i chód sportowy

Wyłącznie CE	- 100 m, 200 m, 400 m, 800m, - 100 m pł, 400 m pł, - 4x100 m, 4x400 m, - siedmiobój, dziesięciobój*.
CE lub CR	- 1000 m, 1500 m, 1 mila, 3000 m, 5000 m, 10 000 m, 3000 m prz, - chód (bieżnia): 10 000 m.

- CE lub CR lub CT - chód (trasa): 10 km.
Skoki - skok wzwyż, skok o tyczce, skok w dal, trójskok.
Rzuty - pchnięcie kulą, rzut dyskiem, rzut młotem, rzut oszczepem.
 * rekord zostanie zatwierdzony, tylko dla wyniku powyżej 7300 pkt.

Artykuł 263

Konkurencje, w których uznawane są halowe rekordy świata

- CE - czas elektroniczny, mierzony całkowicie automatycznie
 CR - czas mierzony ręcznie

Mężczyźni

Biegi, wieloboje i chód sportowy

- Wyłącznie CE - 50 m, 60 m, 200 m, 400 m, 800m,
 - 50 m pł, 60 m pł,
 - 4x200 m, 4x400 m,
 - siedmiobój.

- CE lub CR - 1000 m, 1500 m, 1 mila, 3000 m,
 5000 m,
 - 4x800 m,
 - chód: 5000 m.

- Skoki** - skok wzwyż, skok o tyczce, skok w dal, trójskok.
Rzuty - pchnięcie kulą.

Kobiety

Biegi, wieloboje i chód sportowy

- Wyłącznie CE - 50 m, 60 m, 200 m, 400 m, 800m,
 - 50 m pł, 60 m pł,
 - 4x200 m, 4x400 m,
 - pięciobój.

- CE lub CR - 1000 m, 1500 m, 1 mila, 3000 m,
 5000 m,

	- 4x800 m,
	- chód: 3000 m.
Skoki	- skok wzwyż, skok o tyczce, skok w
dal,	trójskok.
Rzuty	- pchnięcie kulą.

Artykuł 264

Konkurencje, w których uznawane są halowe rekordy świata juniorów U20

CE	- czas elektroniczny, mierzony całkowicie automatycznie
CR	- czas mierzony ręcznie

Juniorzy U20

Biegi i wieloboje

Wyłącznie CE	- 60 m, 200 m, 400 m, 800m,
	- 60 m pł,
	- siedmiobój.
CE lub CR	- 1000 m, 1500 m, 1 mila, 3000 m,
5000 m.	
Skoki	- skok wzwyż, skok o tyczce, skok w
dal,	trójskok.
Rzuty	- pchnięcie kulą.

Juniorki U20

Biegi i wieloboje

Wyłącznie CE	- 60 m, 200 m, 400 m, 800m,
	- 60 m pł,
	- pięciobój.
CE lub CR	- 1000 m, 1500 m, 1 mila, 3000 m,
5000 m.	
Skoki	- skok wzwyż, skok o tyczce, skok w
dal,	trójskok.
Rzuty	- pchnięcie kulą.

CZĘŚĆ VI

PRZEPISY PZLA UDZIAŁU W ZAWODACH

Przeprowadzanie zawodów

1. We wszystkich zawodach organizowanych na terenie Polski obowiązują przepisy IAAF oraz oparte na nich przepisy, zarządzenia i regulaminy PZLA.

Uczestnictwo

2. Prawo uczestnictwa w oficjalnych zawodach, w których kierownictwo sprawuje Polski Związek Lekkiej Atletyki, mają zawodnicy spełniający następujące warunki:
 - a) są członkami klubu zarejestrowanego w Wojewódzkim Związku Lekkiej Atletyki, posiadającego ważną licencję PZLA uprawniającą do udziału we współzawodnictwie w lekkoatletyce,
 - b) posiadają ważną licencję PZLA,
 - c) posiadają ważny dokument badania lekarskiego,
 - d) nie są ukarani dyskwalifikacją,
 - e) prezentują wymagany przez regulamin danych zawodów poziom sportowy.
3. W zawodach mistrzowskich zawodnicy są obowiązani startować w jednolitych ubiorach o barwach klubowych pod rygorem niedopuszczenia do zawodów.
4. W indywidualnych mistrzostwach Polski prawo startu mają wyłącznie obywatele Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto prawo startu w młodzieżowych mistrzostwach Polski, mistrzostwach Polski juniorów, juniorów młodszych i młodzików, międzywojewódzkich mistrzostwach młodzików oraz zawodach ligi juniorów i ligi lekkoatletycznej mają również zawodnicy posiadający Kartę Polaka oraz niepełnoletni sportowcy zamieszkujący w Polsce, których przynajmniej jedno z rodziców uzyskało obywatelstwo polskie na podstawie przepisów ustawy o repatriacji z dnia 9 listopada 2000 r. (Dz.U. z 2004 r. Nr 53, poz. 53, 532, ze zm.), pod warunkiem wcześniejszego uzyskania licencji w PZLA

Zgłoszenia do zawodów

5. Zgłoszenie zbiorcze do zawodów, wypełnione według obowiązującego, ustalonego przez PZLA, wzoru i systemu, należy przesłać lub złożyć organizatorom w określonych regulaminem terminach.
Zgłoszenie winno zawierać nazwę klubu zgłaszającego, nazwę imprezy (data i miejsce) oraz dane zawodnika: numer startowy, imię i nazwisko, datę urodzenia, konkurencję, oświadczenie o posiadaniu przez zawodników ważnych dokumentów orzeczenia lekarskiego oraz inne informacje wynikające z wymagań organizatora.

Numery startowe i ubiory zawodników

6. Zgodnie z przepisami IAAF (patrz artykuły 143.7 + 143.10) każdy startujący w imprezie zawodnik powinien posiadać numer startowy, identyczny z numerem na liście startowej i w protokole sędziowskim.
Numery startowe stosowane w kraju powinny:
- a) mieć kształt poziomego prostokąta o wymiarach 24 cm x 20 cm i być wykonane z białego materiału,
 - b) posiadać cyfry czytelnego kształtu w kolorach zapewniających jak najlepszą widoczność o wysokości 6 cm do 10 cm każda.
- W przypadku umieszczenia na numerze startowym dodatkowego napisu (nazwy firmy, imprezy, klubu, itp.) powinien on nie przekraczać 6 cm wysokości (napis nad cyframi numeru) i 4 cm (napis pod cyframi).
- Zawodnik musi posiadać dwa jednakowe numery startowe (w skoku wzwyż i skoku o tyczce - jeden) przystosowane do umieszczenia na koszulce lub bluzie dresu na piersiach i na plecach. Nie powinny one ograniczać swobody ruchów w czasie udziału w zawodach.
- W konkurencjach biegowych zaleca się stosowanie dodatkowych małych numerów przystosowanych do przyklejenia lub przymocowania na spodenkach od strony urządzenia do elektronicznego pomiaru czasu. Wymiary tych numerów powinny wynosić

12.5 cm x 7.5 cm, a wymiary umieszczonych na nich cyfr – 6 cm x 3.5 cm.

7. Szczegółowe przepisy regulujące możliwości umieszczania reklam na ubiorach zawodników oraz na miejscu zawodów określają przepisy ds. reklamy dostępne na stronie internetowej PZLA.

Koszulki zawodników powinny być identycznego koloru z przodu i z tyłu.

Podczas wszelkich zawodów, do których zawodnicy zgłaszani są przez swoje kluby, nie mogą oni występować w ubiorach reprezentacji Polski.

Numery startowe dostarczone przez organizatora zawodów muszą być noszone tak, jak zostały wydane i w żaden sposób nie mogą być obcinane, składane lub zasłaniane.

Kategorie wieku, sprzęt i konkurencje obowiązujące w Polsce

Kategorie wieku

kategoria wiekowa	lat
młodzieżowcy U23	20 – 22
juniorki, juniorzy (jun.) U20	18 – 19
juniorki młodsze, juniorzy młodszy (jun. mł.) U18	16 – 17
młodziczki, młodzicy (mł.) U16	14 – 15
dziewczęta starsze (dz. st.), chłopcy starsi (ch. st.) U14	12 – 13
dziewczęta młodsze (dz. mł.), chłopcy młodszy (ch. mł.) U12	10 – 11

(o przynależności do odpowiedniej kategorii decyduje wyłącznie rok urodzenia)

Waga sprzętu do konkurencji rzutów według kategorii wieku

kategoria wieku	waga (kg)			waga (gramy)	
	kula	dysk	młot	oszczep	pięcieczka palantowa
seniorzy juniorki	4	1	4	600	-
juniorki młodsze	3	0.75	3	500	-
młodziczki	3	0.75	3	500	-
dziewczęta st.	2	0.60	2	400	150
dziewczęta mł.	2	-	-	-	80
seniorzy	7.26	2	7.26	800	-
juniorzy	6	1.75	6	800	-
juniorzy młodszy	5	1.50	5	700	-
młodzicy	5	1	5	600	-
chłopcy starsi	4	0.75	4	500	150
chłopcy młodszy	3	-	-	-	80

Uwagi:

1. W tabeli podano minimalną wagę sprzętu, która jest warunkiem uznania wyników.

**Liczba, wysokość i rozstawienie płotków
dla poszczególnych kategorii wieku**

dystans (metry)	kategoria wieku	liczba płot- ków	wysokość płotków (cm)	odległość w metrach		
				od linii startu do pierwszego płotka	między płotkami	od ostatniego płotka do linii mety
400	seniorzy, juniorzy	10	91.4	45.00	35.00	40.00
400	juniorzy młodszy	10	83.8	45.00	35.00	40.00
400	seniorki, juniorzy, juniorzy mł.	10	76.2	45.00	35.00	40.00
200	wszystkie	10	76.2	18.29	18.29	17.10
110	seniorzy	10	106.7	13.72	9.14	14.02
110	juniorzy	10	99.1 *	13.72	9.14	14.02
110	juniorzy młodszy	10	91.4	13.72	9.14	14.02
110	młodzicy	10	91.4	13.60	8.90	16.30
100	seniorki, juniorzy	10	83.8	13.00	8.50	10.50
100	juniorzy młodszy	10	76.2	13.00	8.50	10.50
80	młodziczki	8	76.2	12.00	8.00	12.00
100	chłopcy starszy	10	83.8	13.00	8.50	10.50
80	chłopcy młodszy	8	83.8	12.00	8.00	12.00
80	dziewczęta starsze	8	76.2	11.50	7.50	16.00
60	dziewczęta młodszy	6	68.6	11.00	7.00	14.00

* - w okresie przejściowym do 100.0 cm; tolerancja wysokości \pm 3 mm

Kategorie wieku weteranów

(o kategorii decydują ukończone lata na dzień rozpoczęcia zawodów)

kategoria wiekowa	liczba lat
M35 / K35	35 - 39
M40 / K40	40 - 44
M45 / K45	45 - 49
M50 / K50	50 - 54
M55 / K55	55 - 59
M60 / K60	60 - 64
M65 / K65	65 - 69
M70 / K70	70 - 74
M75 / K75	75 - 79
M80 / K80	80 - 84
M85 / K85	85 - 89
M90 / K90	90 - 94
M95 / K95	95 - 99
M100 / K100	100 +

Waga sprzętu do konkurencji rzutów dla weteranów

kategoria wieku	waga (kg)			waga (kg)	
	kula	dysk	młot	oszczep	ciężarek
K35 do K45	4	1	4	600	9.08
K50 K55	3	1	3	500	7.26
K60 do K70	3	1	3	400	5.45
K75+	2	0.75	2	400	4.00
M35 do M45	7.26	2	7.26	800	15.88
M50 M55	6	1,5	6	700	11.34
M60 M65	5	1	5	600	9.08
M70 M75	4	1	4	500	7.26
M80+	3	1	3	400	5.45

Biegi przez płotki weteranów

dystans [m]	kategoria wieku	wysokość płotków [cm]	odległość w metrach		
			od linii startu do pierwszego płotka	między płotkami	od ostatniego płotka do linii mety
110	M35	99.1	13.72	9.14	14.02
110	M40 M45	99.1	13.72	9.14	14.02
100	M50 M55	91.4	13.00	8.50	10.50
100	M60 M65	83.8	12.00	8.00	16.00
80	M70 M75	76.2	12.00	7.00	19.00
80	M80+	68.6	12.00	7.00	19.00
100	K35	83.8	13.00	8.50	10.50
80	K40 K45	76.2	12.00	8.00	12.00
80	K50 K55	76.2	12.00	7.00	19.00
80	K60+	68.6	12.00	7.00	19.00
300	M60 M65	76.2	50.00	35.00	40.00
300	M70 M75	68.6	50.00	35.00	40.00
200	M80+	68.6	20.00	35.00	40.00
300	K50 K55	76.2	50.00	35.00	40.00
300	K60 K65	68.6	50.00	35.00	40.00
200	K70+	68.6	20.00	35.00	40.00
400	M35 M45	91.4	45.00	35.00	40.00
400	M50 M55	83.8	45.00	35.00	40.00
400	K35	76.2	45.00	35.00	40.00
400	K40 K45	76.2	45.00	35.00	40.00

Biegi przez płotki w hali weteranów

kategoria wiekowa	wysokości i ustawienie płotków w biegu na 60m pł					liczba płotków
	wysokość płotków [cm]	dobieg do 1. płotka	odstęp między płotkami	wybieg po 5. płotku		
K35	83.8	13.00	8.50	13.00	5	
K40 K45	76.2	12.00	8.00	16.00		
K50 M55	76.2	12.00	7.00	20.00		
K60+	68.6	12.00	7.00	20.00		
M35	99.1	13.72	9.14	9.72		
M40 M45	99.1	13.72	9.14	9.72		
M50 M55	91.4	13.00	8.50	13.00		
M60 M65	83.8	16.00	8.00	12.00		
M70 M75	76.2	12.00	7.00	20.00		
M80+	68.6	12.00	7.00	20.00		

Biegi z przeszkodami weteranów

dystans [m]	kategorie wiekowe	wysokość płotów [cm]	liczba płotów na dystansie	długość rowu z wodą	wielokrotność rowu z wodą
3000	M35 do M55	91.4	28	3.66	7
2000	M60+	76.2	18	3.06	5
2000	K35 do K55+	76.2	18	3.06	5

CZĘŚĆ VII**ZASADY POSTĘPOWANIA
PRZY WYNIKACH REKORDOWYCH**

(zalecenia dla sędziów)

Wynik zgłaszany do zatwierdzenia jako rekord musi być uzyskany na zawodach przeprowadzanych zgodnie z przepisami IAAF i PZLA. Zawody krajowe muszą znajdować się w kalendarzu Polskiego Związku Lekkiej Atletyki, a zawody zagraniczne – w kalendarzu imprez lekkoatletycznych danej federacji krajowej.

W przypadku uzyskania wyniku lepszego (lub równego):

- od aktualnego, zatwierdzonego rekordu Polski, lub
- od najlepszego wyniku w konkurencjach, w których rekordy Polski nie są notowane (p. załącznik)

spełniającego warunki art. 260 i art. 261 przepisów IAAF, za sporządzenie odpowiedniego wniosku o zatwierdzenie rekordu odpowiedzialny jest sędzia główny zawodów i arbiter/sędzia główny konkurencji, w której uzyskano wynik. Wniosek na wzorze przygotowanym przez CKS PZLA sporządza sekretariat zawodów w oparciu o protokół sędziowski.

Wniosek wraz z całą dokumentacją przewidzianą w art. 260.7 przepisów IAAF należy przesłać do Centralnego Kolegium Sędziów w ciągu 14 dni. Za dotrzymanie tego terminu odpowiedzialny jest Wojewódzki Związek Lekkiej Atletyki wspólnie z Wojewódzkim Kolegium Sędziów, na terenie którego wynik rekordowy został uzyskany.

Wniosek powinien być podpisany przez:

- sędziego głównego zawodów i
- arbitra/sędziego głównego konkurencji, w której ustanowiono rekordowy wynik

oraz w zależności od konkurencji przez:

- co najmniej 3 sędziów mierzących czas (dotyczy pomiaru ręcznego),
- sędziego mierzącego prędkość wiatru,

- co najmniej 2 sędziów dokonujących pomiarów odległości lub wysokości w rzutach lub skokach,
- co najmniej 3 sędziów oceniających w chodzie.

Wniosek o uznanie rekordu powinien być przygotowany bezpośrednio po zakończeniu konkurencji i dostarczeniu przez sędziów protokołu, a następnie podpisany przez ww. sędziów po zawodach lub w ich trakcie. Sędzia główny zawodów wspólnie z arbitrem/sędzią głównym konkurencji powinni dopilnować zgromadzenia odpowiedniej dokumentacji merytorycznej, zgodnie z poniższymi wymogami.

Do wniosku o uznanie rekordu należy dołączyć:

1. oryginał protokołu konkurencji
2. program zawodów i listę startową
3. komunikat zawierający wyniki konkurencji
4. a) w konkurencjach skokowych
 - wyniki pomiaru rekordowej odległości lub wysokości
- b) w konkurencjach rzutowych
 - protokół zawierający wyniki ważenia sprzętu i sprawdzenia jego wymiarów
 - wyniki pomiaru rekordowej odległości
- c) w konkurencjach biegowych
 - zdjęcie z fotofiniszu (jeżeli był stosowany całkowicie automatyczny pomiar czasu), wydruk z drukarki wyników biegu i międzyczasów oraz wyniki ręcznego pomiaru czasu, a także wydruk z aparatury wykrywającej falstart, jeśli była stosowana.
- d) w chodzie sportowym
 - zdjęcie z fotofiniszu (jeżeli był stosowany całkowicie automatyczny pomiar czasu), wydruk z drukarki wyników biegu i międzyczasów oraz wyniki ręcznego pomiaru czasu
 - sprawozdanie sędziego głównego chodu z przebiegu konkurencji.

W przypadku uzyskania wyniku rekordowego w konkurencjach rzutowych obowiązkiem sędziego głównego konkurencji jest:

1. zabezpieczenie i zważenie sprzętu na zalegalizowanej wadze, bezzwłocznie po zakończeniu konkursu

2. sprawdzenie wymiarów sprzętu, bezzwłocznie po zakończeniu konkursu
3. dokonanie pomiaru odległości w obecności co najmniej trzech sędziów za pomocą zatwierdzonej taśmy stalowej albo za pomocą zalegalizowanej aparatury pomiarowej o dokładności potwierdzonej przez kompetentny urząd miar i wag.

Uwaga: W przypadku braku podczas zawodów stosownych urządzeń do pomiaru wagi i do sprawdzenia wymiarów sprzętu w rzutach rekord nie będzie uznany (podobnie jak w przypadku, gdy sprzętu nie sprawdzono powtórnie po uzyskaniu rekordowego wyniku).

Kontrola dopingowa

Zawodnik biorący udział w zawodach musi poddać się kontroli po uzyskaniu wyniku lepszego (lub równego) od rekordu Polski – zawodnik ma obowiązek bez wezwania zgłosić się do punktu kontroli dopingu bezpośrednio po zakończeniu konkurencji.

Sędzia główny konkurencji jest zobowiązany do poinformowania zawodnika (lub wszystkich zawodników sztafety, która uzyskała rekordowy wynik) o konieczności poddania się kontroli dopingowej zgodnie z powyższą procedurą.

Powyższy wymóg przeprowadzenia kontroli dopingowej jest obligatoryjny przy rekordach Polski w kategorii seniorów (jak również w pozostałych kategoriach wiekowych, o ile na danych zawodach taka kontrola jest przeprowadzana). Wówczas na wniosku powinien złożyć podpis członek komisji antidopingowej potwierdzając stawienie się zawodnika (lub wszystkich uczestników rekordowej sztafety) w kontroli dopingowej.

ZAŁĄCZNIK
WYKAZ REKORDÓW POLSKI
(stan na dzień 30.04.2016)

KOBIETY

Kategorie wieku

Konkurencja	Seniorki	Młodzież. 20-22 lata	Juniorki U20	Juniorki młodsze U18
100m	10.93	11.19	11.24	11.30
200m	22.13	22.58	23.13	23.72
400m	49.28	51.31	51.56	53.34
800m	1:56.95	1:59.87	2:00.17	2:05.08
1000m	2:32.70	2:37.01	2:40.8	2:42.89
1500m	3:59.22	4:01.36	4:07.34	4:13.68
1 mila	4:23.08	**	**	**
2000m	5:38.44	**	**	**
3000m	8:31.69	8:34.19	8:59.44	9:24.92
5000m	15:04.88	15:50.65	16:26.12	**
10 000m	31:43.51	33:03.08	34:57.81	**
20 000m	---	**	**	**
25 000m	---	**	**	**
30 000m	---	**	**	**
1-godz.	16.397m	**	**	**
1500m prz	**	**	4:44.02	4:48.56
2000m prz	**	**	6:32.85	6:46.47
3000m prz	9:17.15	9:39.40	10:11.52	**
100m pł	12.36	12.63	13.21	13.44 (76.2)
400m pł	53.86	55.75	57.40	59.10
wzwyż	2.02	1.95	1.94	1.87
tyczka	4.85	4.62	4.30	4.05
w dal	6.97	6.74	6.60	6.41
trójskok	14.44	14.25	13.55	12.91
kula	19.58	18.44	16.84	17.41 (3.00)
dysk	66.18	64.56	60.60	51.50

młot	81.08	72.60	71.71	69.56 (3.00)
oszczep	64.08	60.75	62.11	57.92 (500)
7-bój	6616	6494	5619	5320
chód 5000m	**	**	**	22:58.94
chód 10 000m	42:47.4	**	46:31.38	**
chód 20 000m	–	**	**	**
4x100m	42.68	43.78	44.59	45.49
4x200m	1:35.5	**	**	**
4x400m	3:24.49	3:29.74	3:32.63	3:44.18
4x800m	8:11.36	**	**	**

MĘŻCZYŹNI**Kategorie wieku**

Konkurencja	Seniorzy	Młodzież. 20-22 lata	Juniorzy U20	Jun. młodzi U18
100m	10.00	10.17	10.37	10.54
200m	19.98	20.31	20.54	21.26
400m	44.62	45.35	45.27	46.67
800m	1:43.22	1:43.30	1:46.69	1:50.17
1000m	2:15.72	2:16.99	2:21.5	2:25.54
1500m	3:34.45	3:36.93	3:40.93	3:47.57
1 mila	3:55.40	**	**	**
2000m	5:01.7	**	**	**
3000m	7:42.4	7:50.42	7:57.4	8:15.60
5000m	13:17.69	13:29.72	13:56.38	**
10 000m	27:53.61	28:30.4	29:15.2	**
20 000m	59:24.8	**	**	**
25 000m	1:17:54.0	**	**	**
30 000m	1:35:44.4	**	**	**
1-godz.	20.218m	**	**	**
2000m prz	**	**	5:30.73	5:44.18
3000m prz	8:09.11	8:17.32	8:30.40	**
110m pł	13.26	13.29	13.23 (99.1)	13.54 (91.4)
400m pł	48.12	48.16	49.23	52.00 (83.8)

wzwyż	2.38	2.36	2.30	2.26
tyczka	5.91	5.91	5.51	5.30
w dal	8.28	8.21	8.11	7.82
trójskok	17.53	17.11	16.48	15.60
kula	21.95	20.32	22.62 (6.00)	24.24 (5.00)
dysk	71.84	64.74	68.02 (1.75)	66.52 (1.50)
młot	83.93	80.25	– (6.00)	82.88 (5.00)
oszczep	86.77	83.89	79.19	81.50 (700)
10-bój	8566	7790	–	7266
chód 10 000m	**	**	40:42.83	41:34.54
chód 20 000m	1:19:52.0	**	**	**
chód 30 000m	2:13:24.3	**	**	**
chód 50 000m	3:52:53.0	**	**	**
4x100m	38.31	38.79	39.31	41.31
4x200m	1:21.22	**	**	**
4x400m	2:58.00	3:03.07	3:05.05	3:12.05
4x800m	7:08.69	**	**	**
4x1500m	15:02.6	**	**	**

Rekordy Polski sztafet klubowych

Konku- rencja	Kobiety			Mężczyźni		
	Seniorki	Juniorki	Juniorki młodsze	Seniorzy	Juniorzy	Juniorzy młodzi
4x100m	44.59	45.33	46.42	39.16	40.73	41.82
4x200m	1:39.4	**	**	1:26.1	**	**
4x400m	3:24.49	3:42.30	3:48.81	3:02.78	3:11.66	3:18.71
4x800m	–	**	**	7:48.41	**	**
4x1500m	**	**	**	15:42.06	**	**

Rekordy Polski w konkurencjach rozgrywanych na trasie

Konkurencja	Kobiety			Mężczyźni		
	Seniorki	Młodzież 20-22 l.	Juniorki U20	Seniorzy	Młodzież 20-22 l.	Juniorzy U20
10 km	32:09	**	**	28:22	**	**
15 km	49:24	**	**	43:45	**	**
20 km	+1:06:30	**	**	59:20	**	**
półmaraton	+1:10:06	**	**	1:01:35	**	**
25 km	1:25:00	**	**	1:15:23	**	**
30 km	1:42:22	**	**	1:30:14	**	**
maraton	2:26:08	**	**	2:07:39	**	**
100 km	8:37:40	**	**	6:22:33	**	**
sztafeta maratoń.	2:33:23	**	**	2:06:26	**	**
Chód 10 km	**	**	46:04	**	**	40:10
Chód 20 km	1:28:58	1:32:47	1:38:32	1:18:22	1:19:32	1:24:55
Chód 50 km	–	**	**	3:36:03	**	**

Uwagi

- * w kategorii „młodzieżowiec” notuje się wyłącznie rekordy ustanowione przez zawodników w wieku 20-22 lat
- ** w danej konkurencji nie notuje się oficjalnego rekordu
- brak oficjalnego rekordu
- + rekord w trakcie zatwierdzania

ZAŁĄCZNIK
Konkurencje wielobojowe obowiązujące w Polsce
Mężczyźni 10-bój

	I dzień	100m	w dal	kula	wzwyż	400m
seniorzy				7.26		
juniorzy U20				6.00		
juniorzy młodszy U18				5.00		
	II dzień	110m pł	dysk	tyczka	oszczep	1500m
seniorzy		106.7	2.00		800	
juniorzy U20		99.1	1.75		800	
juniorzy młodszy U18		91.4	1.50		700	

Kobiety 7-bój

	I dzień	100m pł	wzwyż	kula	200m
seniorki, juniorki U20		84.0		4.00	
juniorki młodsze U18		76.2		3.00	
	II dzień	w dal	oszczep	800m	
seniorki, juniorki U20			600		
juniorki młodsze U18			500		

5-bój *

młodzicy U16	110m pł	w dal	kula	wzwyż	1000m
	91.4		5.00		
młodziczki U16	80m pł	wzwyż	kula	w dal	600m
	76.2		3.00		

* 5-bój w kategorii U16 może być rozgrywany w ciągu jednego albo dwóch dni.